

பளியரின மக்களின் வாழ்வியல்

அழகப்பா பல்கலைக்கழகத் தமிழ் முனைவர் (பிஎச்.டி.)
பட்டத்திற்குப் பகுதி நிறைவாக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

கு.பிரபாகரன்

(பதிவு எண் : 571)

நெறியாளர்

முனைவர் **இரா.குமார்**

தமிழ்த் துறை

அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்

(தேசியத் தர நிர்ணயக் குழுவின் மறுதர மதிப்பீட்டில் “ஏ” தகுதி பெற்றது)

காரைக்குடி - 630 003

தமிழ்நாடு - இந்தியா

ஜூலை - 2015

முனைவர் இரா.குமார்,எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பி.டி.பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
மன்னர் துரைசிங்கம் அரசு கலைக்கல்லூரி,
சிவகங்கை.

நாள்:

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“பளியரின மக்களின் வாழ்வியல்” என்ற தலைப்பில்
செல்வன். கு.பிரபாகரன் அவர்கள் முனைவர் பட்டத்திற்காகச் செய்த இந்த
ஆய்வு அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக
அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது என்றும்,
இந்த ஆய்விற்காக வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு
அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

(முனைவர் இரா.குமார்)

நெறியாளர்

முனைவர் இரா.குமார்,எம்.ஏ.,எம்.பில்.,பி.டி.பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ் உயராய்வு மையம்,
மன்னர் துரைசிங்கம் அரசு கலைக்கல்லூரி,
சிவகங்கை.

நாள்:

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“பளியரின மக்களின் வாழ்வியல்” என்ற தலைப்பில்
செல்வன். கு.பிரபாகரன் அவர்கள் முனைவர் பட்டத்திற்காகச் செய்த இந்த
ஆய்வு அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் (பிஎச்.டி.) பட்டத்திற்காக
அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது என்றும்,
இந்த ஆய்விற்காக வேறு எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டமும் ஆய்வாளருக்கு
அளிக்கப்பெறவில்லை என்றும் சான்றளிக்கின்றேன்.

(முனைவர் இரா.குமார்)

நெறியாளர்

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அகம்.	-	அகநானூறு
உ.ஆ.	-	உரையாசிரியர்
ஐங்.	-	ஐங்குறுநூறு
குறிஞ்.	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்.	-	குறுந்தொகை
குறள்.	-	திருக்குறள்
திருமுருகு.	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தொல்.	-	தொல்காப்பியம்
நற்.	-	நற்றிணை
ப.	-	பக்கம்
பக்.	-	பக்கங்கள்
ப.ஆ.	-	பதிப்பாசிரியர்
புறம்.	-	புறநானூறு
பு.பெ.	-	புனைபெயர்
பெரும்.	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
மேலது.	-	மேற்கட்டிய நூல்

நன்றியுரை

“பளியரின மக்களின் வாழ்வியல்” என்னும் தலைப்பில் இந்த ஆய்வினை மேற்கொள்ள எனக்கு அனுமதியளித்த அழகப்பா பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர், பதிவாளர் ஆகிய இருவருக்கும், தமிழ்த்துறைத் தலைவர் வி.கிளாட்சன் அவர்களுக்கும் என் உள்ளம் கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வாளராக என்னை ஏற்று இந்த ஆய்வு செம்மையாக நிகழ்ந்தேற எனக்கு இன்முகத்துடன் நன்னெறிகாட்டிப் பல வகையிலும் உதவிகள் புரிந்த மதிப்பிற்குரிய ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர் இரா.குமார் அவர்களுக்கு நான் என்றென்றும் நன்றி நவிலக் கடப்பாடுடையேன்.

எனது ஆய்வினைச் செம்மையுற முடிப்பதற்குச் சிறந்த நெறியாளரை அறிமுகப்படுத்திய அக்கா சி.தன்மானம் அவர்களுக்கு நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

என்னை ஈன்றெடுத்து குடும்பத்தின் முதல் பட்டதாரியாகவும், முனைவர்பட்டம் வரை தரம் உயர்த்திய என் தந்தை சி.குணசேகரன், எனது தாய் கு.சுமதி அவர்களுக்கும், என் சகோதரர்களான கு.கருப்பையா, கு.கோபாலகிருஷ்ணன், அண்ணி க.முத்துச்செல்வி அவர்களுக்கும் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

ஆய்வுத் தொடர்பாக என் களப்பணியில் பேருதவியாக இருந்த அண்ணன் பழனிவேல்ராஜன், நண்பன் ப.வீரன் அவர்களுக்கும், மற்றும்

கொடைக்கானல் வட்ட பளியரின மக்களுக்கும் இத்தருணத்தில் நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வின்பொழுது நல்ல கருத்துக்களைத் தெரிவித்ததோடு ஆய்வு சிறப்பாக நிறைவுபெற தோள் கொடுத்துதவிய தோழிகள் இரா.சுகுணா, இரா.பிரபாவதி, தை.தேவசோணியா ஆகியோர்க்கு நன்றிகள் பற்பல.

ஆய்விற்கானத் தரவுகளைச் சேகரிக்க உதவிய அழகப்பா அரசு கலைக்கல்லூரி தமிழ்த்துறை நூலகம், அழகப்பா பல்கலைக்கழக நூலகம், திருச்சி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக நூலகம் ஆகிய நூலகங்களுக்கும் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வினைச் செம்மையுற கணினியில் அச்சாக்கம் செய்தளித்த அக்கா சாந்தி பாண்டியன் அவர்களுக்கும், கட்டமைப்புச் செய்தளித்த பூச்சரம் பிரிண்டர்ஸ்க்கும் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வாளர்

பொருளடக்கம்

வ.எண்	இயல்	தலைப்பு	பக்க எண்.
1.		முன்னுரை	1-5
2.	ஒன்று	பளியர் - இனவரைவியல்	6-59
3.	இரண்டு	தொழில்முறைகள்	60-102
4.	மூன்று	சடங்குமுறைகள்	103-173
5.	நான்கு	மருத்துவமுறைகள்	174-240
6.	ஐந்து	பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்	241-281
7.		முடிவுரை	282-288
8.		துணைநூற்பட்டியல்	289-307
9.		பின்னிணைப்பு	

முன்னுரை

முன்னுரை

சமூகம் என்பது தனிமனிதனைச் சார்ந்தது அன்று. அஃது ஒரு நிறுவனம். சமூக அமைப்பு என்பது ஒரு குழுவிலுள்ள மனிதர்களின் கூட்டுச் செயல்பாடாகும். அதில் அவர்களின் கலை, இலக்கியம், பண்பாடு, கலாச்சாரம், பழக்க வழக்கம், நம்பிக்கை, சமயம், வாழ்வியல் செய்திகள் ஆகியவை பொதிந்துள்ளன. அவற்றை நாட்டுப்புற ஆய்வாளர்கள் ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். இதனால் நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வு இன்றைய நிலையில் தனிச்சிறப்புடையனவாக விளங்குகின்றது.

நாட்டுப்புற மக்கள் இயற்கையின் எழிலோடும் ஏற்றத்தோடும் ஒன்றிக் கலந்து வாழ்பவர்கள். தம் உணர்வுகளோடு இயற்கையின் பற்பல தோற்றங்களையும் இணைத்துக் கண்டு இன்புற்றவர்கள். அவ்விதம் வாழ்ந்தவர்களுள்; வாழ்கின்றவர்களுள் பளியரும் ஒருவராவர். அவர்கள் திண்டுக்கல் மாவட்டம், கொடைக்கானல் வட்டத்தில் இருபது ஊர்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்களின் வாழ்வியல் செய்திகளை ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தும் வகையில் இவ்வாய்வு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“பளியரின மக்களின் வாழ்வியல்” என்பது இவ்வாய்வின் தலைப்பாகும்.

ஆய்வின் நோக்கம்

நாட்டுப்புறவியல் மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு இயலாக விளங்குகிறது. நாட்டுப்புற மக்கள் தங்களுக்கே உரிய மரபையும் பண்பாட்டையும் பாதுகாத்து வருகின்றனர். இத்தகைய மரபுகளிலும்

பண்பாடுகளிலும் உண்மைத் தன்மை வெளிப்படுகிறது. சமூக நிலையில் ஏற்படும் மாற்றம் இம்மக்களுடைய அடிப்படை மரபையோ பண்பாட்டையோ மாற்றுவதில்லை. அவ்வகையில் பளியரின் வாழ்வும் அமைந்துள்ளது. அவர்கள் திண்டுக்கல் மாவட்டம், கொடைக்கானல் வட்டத்தில் இருபது ஊர்களில் வாழ்கின்றனர். அவ்வூர்களில் வாழும் பளியரின் மக்களின் வாழ்வியல் செய்திகளை ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்துவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வின் மூலங்கள்

கொடைக்கானல் வட்டத்தில் இருபது ஊர்களில் வாழும் பளியரின் மக்களின் வாழ்வியல் செய்திகளே இவ்வாய்விற்கு முதன்மைச் சான்றாதாரங்களாகின்றன. இவ்வாழ்வியல் செய்திகளை விளக்குவதற்காகத் துணைநின்ற நாட்டுப்புற இலக்கிய நூல்கள், திறனாய்வு நூல்கள், கலைக்களஞ்சியம், கட்டுரைகள், ஆய்வேடுகள், ஆங்கில நூல்கள் போன்றன இவ்வாய்விற்குத் துணைமைச் சான்றாதாரங்களாகின்றன.

ஆய்வு எல்லை

திண்டுக்கல் மாவட்டம், கொடைக்கானல் வட்டத்தில் இருபது ஊர்கள் உள். அவை தாண்டிக்குடி, கடுகுதடிபுதூர், முலையாறு, பண்ணைக்காடு, ராசிமலை, மணத்தேவு, கோம்பைக்காடு, சவரிக்காடு, குதிரையாறு அணை, கௌரவநாச்சி ஓடை, கோரன்கொம்பு, பாலமலை, கடைசிக்காடு, செம்பரங்குளம், பூதமலை, போளூர், பாரதி அண்ணாநகர், சின்னூர், வாழகிரி, விளாங்குளம் என்பனவாகும். அவ்வூர்களில் 2474 பளியரின் மக்கள் வாழ்கின்றனர். அவர்கள் வாழும் அவ்வூர்களே இவ்வாய்விற்கு எல்லையாக அமைகின்றன.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

பளியரின மக்களையும், பழங்குடிகளையும் முதன்மையாகக் கொண்டு பல ஆய்வுகள் நிகழ்ந்துள்ளன. அவை,

1. க.ரத்னம் - தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும்
2. இரா.பெருமாள் - பழியர் வாழ்வும் சடங்கும்
(எம்.பில் ஆய்வேடு)
3. முனைவர் க.அழகர் - விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின்
வாழ்வியல்
4. ஒருங்கிணைந்த ஆதிவாசிகள் - பழனிமலைப் பழங்குடிகள்
சங்கம் வெளியீடு (பளியரும் புலையரும்) பாகம்-1
வரலாறும் வாழ்க்கை முறைகளும்
5. ச.மி.ஜான்கென்னடி,சே.ச. - கோடைமலைப் பழங்குடியினர்

என்பனவாகும். இவ்வாய்வுகள் இவ்வாய்வு நிகழ்வதற்கு முன்னோடிகளாக அமைந்துள்ளன.

ஆய்வு அணுகுமுறைகள்

ஆய்வின் நிறைவிற்கும், சிறப்பிற்கும் முதற்காரணமாய் அமைவன அதை மேற்கொள்ளப் பயன்படுத்தும் ஆய்வு அணுகுமுறையாகும் (Research Methodology). இவ்வாய்வில்,

1. விளக்கவியல் அணுகுமுறை (Descriptive Approach)
2. பகுப்பாய்வு அணுகுமுறை (Analytical Approach)
3. ஒப்பீட்டு அணுகுமுறை (Comparative Approach)
4. சமூகவியல் அணுகுமுறை (Sociological Approach)
5. மானிடவியல் அணுகுமுறை (Anthropology Approach)

ஆகியன பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வுப்பகுப்பு

இவ்வாய்வானது முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக ஐந்து இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. அவை,

1. பளியர்-இனவரைவியல்
2. தொழில்முறைகள்
3. சடங்குமுறைகள்
4. மருத்துவமுறைகள்
5. பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்

என்பனவாகும்.

ஆய்வு முன்னுரையில் ஆய்வுத் தலைப்பு, ஆய்வின் நோக்கம், ஆய்வு மூலங்கள், ஆய்வு எல்லை, ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வு அணுகுமுறைகள், ஆய்வுப்பகுப்பு, இயல் விளக்கங்கள் முதலியன விளக்கப்பட்டுள்ளன.

“பளியர்-இனவரைவியல்” என்பது முதலாமியலாகும். இதன்கண் இனவரைவியல் விளக்கம், இனவரைவியலும் பண்பாட்டு மானிடவியலும், பழங்குடிகள், பளியரின் தோற்றமும் பூர்வீகம், வாழ்விடங்கள், பளியரின் உணவுமுறைகள், ஆடைகள், அணிகலன்கள், மொழி, கல்விநிலை, அவர்களின் உட்பிரிவுகள், பஞ்சாயத்து முறைகள், தண்டனைகள், பழமொழிகள், சமயநிலை, பொருளாதாரநிலை, அவர்களின் எதிர்பார்ப்புக்கள் ஆகியன விளக்கப்பட்டுள்ளன.

“தொழில்முறைகள்” என்பது இரண்டாமியலாகும். தொழில் குறித்த விளக்கம், தொழில் வகைப்பாடு, பழங்குடி மக்களின் தொழில்கள், பளியரின்

தேனெடுக்கும் முறைகள், தொழிற்கருவிகள், தொழில்களில் ஏற்பட்ட நலிவும் மாற்றமும் ஆகியன இவ்வியலில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

“சடங்குமுறைகள்” என்பது மூன்றாமியலாகும். இதில் சடங்கு குறித்த விளக்கம், சடங்கு தோன்றக் காரணம், சடங்கு குறித்த அறிஞர்களின் கருத்துக்கள், இலக்கியங்களில் சடங்குமுறைகள், பழங்குடி மக்களின் சடங்குமுறைகள், பளியரின மக்களின் பிறப்பு, பூப்பு, திருமணம், வளைகாப்பு, இறப்புச் சடங்குமுறைகள் ஆகியன புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

“மருத்துவமுறைகள்” என்பது நான்காமியலாகும். இதனிடத்து தொடக்ககால மருத்துவமுறைகள், இலக்கியங்கள் கூறும் மருத்துவமுறைகள், நாட்டுப்புற மருத்துவமுறைகள், சித்தமருத்துவத்தின் சிறப்புக்கள், பளியரின் மருத்துவமுறைகள் ஆகியன திறம்பட ஆராய்ந்து கூறப்பட்டுள்ளன.

“பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்” என்பது ஐந்தாமியலாகும். இவ்வியலில், பழக்க வழக்கம் குறித்த விளக்கம், மலையின மக்களின் பண்பாடு, பழக்க வழக்கம், பளியரின மக்களின் பழக்க வழக்கம், பழந்தமிழர் நம்பிக்கைகள், பளியரின மக்களின் நம்பிக்கைகள் ஆகியன தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வோர் இயலின் இறுதியிலும் அவ்வியலின் சாரங்கள் தொகுக்கப்பட்டுத் தொகுப்புரையாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆய்வில் கண்ட கருத்துக்கள் முறைப்படுத்தப்பட்டு ஆய்வின் முடிவரையாகத் தரப்பட்டுள்ளது. அதனையடுத்துத் துணைநூற்பட்டியலும், பின்னிணைப்புகளும் (தகவலாளிகளின் புகைப்படங்கள்) இடம்பெற்றுள்ளன.

இயல் ஒன்று

**பளியர்-
இனவரைவியல்**

பளியர் - இனவரைவியல்

ஒரு இனக்குழுவின் வரலாறுகளை, பண்பாட்டுக் கூறுகளை ஆராய்ந்து விளக்குவதே இனவரைவியல் ஆகும். அவ்வகையில் திண்டுக்கல் மாவட்டம், கொடைக்கானல் வட்டத்தில் இருபது ஊர்களில் வாழ்கின்ற பளியரின மக்களின் இனவரைவியல் குறித்து ஆராய்ந்து விளக்குவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

இனவரைவியல் விளக்கம்

சமுதாயப் பண்பாட்டு மானிடவியலுக்கு அடித்தளமாகத் திகழ்வது இனக்குழுவியலேயாகும். 'இனக்குழுவியல்' என்னும் பொருளுடைய 'ethnography' என்னும் ஆங்கிலச்சொல் 'ethnos', 'graphein' ஆகிய கிரேக்கச் சொற்களின் மூலங்களைப் பெற்றது. 'ethnos' என்பதற்கு இனம் (race), இனக்குழு (ethnic group), மக்கள் (people) என்பது பொருள். 'graphein' என்பதற்கு 'எழுதுவது' அல்லது 'வரைதல்' (to write) என்பது பொருள். ஆகவே இனவரைவியல் என்பது ஒரு தனிப்பட்ட இனக்குழு அல்லது மக்களைப் பற்றி எழுதுதல் என்னும் பொருளை உணர்த்துகிறது. ஒரு இனக்குழுவைப் பற்றிய முழுமையான படிப்பு என்னும் வகையில் இப்பிரிவை 'இனக்குழுவியல்' என்றும் கூறலாம்.¹

இனவரைவியல் (ethnography) என்பது கள ஆய்வுகளின் அடிப்படையில், மனித சமூகத் தோற்றப்பாடுகள் தொடர்பான பண்புநிலை விளக்கமாக அமையும் ஒருவகை எழுத்தாக்கம் ஆகும். இதுகுறித்த கருத்துக்களை அறிஞர்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். தனிப்பட்ட இனக்குழு அல்லது மக்களைப் பற்றி எழுதுவது இனவரைவியல் எனலாம்.

ஒருமுறைமையின் பகுதிகளைத் தனித்தனியாக அணுகுவதன் மூலம் அம்முறையை அச்சொட்டாகப் பிரித்துக்கொள்ள முடியாது என்ற எண்ணக் கருத்தின் அடிப்படையில் உருவான ஒரு முழுதளாவிய ஆய்வு முறையின் விளைவுகளை இனவரைவியல் முன்வைக்கிறது. இனக்குழு பற்றிய முழுமையான ஆய்வு என்பதனால் இதனை இனக்குழுவியல் என்றும் குறிப்பிடலாம்.²

ஒரு குறிப்பிட்ட மானுட சமுதாயம் ஒன்றினைப் பற்றிய விரிவான ஆராய்ச்சி மற்றும் விவரிப்பே இனவரைவியல் என்றும், சமகாலத்திய இனவரைவு ஆராய்ச்சியானது முழுக்க முழுக்க, களப்பணியை அடிப்படையாகக் கொண்டே நடைபெறுகிறது.³

ஒரு குறிப்பிட்ட மக்கள் குழு அல்லது வட்டாரத்தில் காணப்படும் அனைத்து வகையான மரபுகள் பற்றி மேற்கொள்ளப்படும் விளக்கமுறை ஆய்வே இனவரைவியல்.⁴ ஏதேனும் ஒரு பண்பாட்டைப் பற்றி எழுதப்பட்ட வரைவு அல்லது விளக்கமே இனவரைவியல் என்பர் ஆ.தனஞ்செயன்.

ஓர் அயற்பண்பாட்டை விளக்க முற்படும் எந்த ஒரு சிறந்த இனவரைவியல் தொகுப்பும் பின்வரும் முதன்மையான கூறுகளைப் பற்றி விளக்குவதாக அமையும். அவை; புவிச்சூழலியல் (topography), சுற்றுச்சூழல் (environment), காலநிலை (climate), குடியிருப்புமுறை (settlement pattern), குடும்ப அமைப்பு, திருமணமுறை, உறைவிடமுறை (residence pattern), வாழ்வியற் சடங்குகள், குழந்தை வளர்ப்புமுறை, பண்பாட்டு வயமாக்கமுறை (enculturation), மக்களின் உளவியற் பாங்குகள், மணக்கொடை,

மணவிலக்குமுறை, வாழ்க்கைப் பொருளாதாரம் (subsistence economy), தொழிற்பகுப்பு (division of labour), உற்பத்திமுறை, நுகர்வுமுறை, பங்கீட்டுமுறை, பரிமாற்றமுறை, கைவினைத் தொழில்கள், அரசியல்முறை, அதிகார உறவுகள், சமூகக் கட்டுப்பாடு, மரபுசார் சட்டங்கள் (customary laws), சமய நம்பிக்கைகள், சடங்குகள், வழிபாட்டு முறைகள், மந்திரம், சூனியம், விழாக்கள், இசை, விளையாட்டுகள், அழகிய சிந்தனைகள், வழக்காறுகள் (folklore), ஈமமச்சடங்குகள், பிற தொடர்புடைய செய்திகள் முதலியன. அவ்வாறு தொகுக்கப்படும் செய்திகள் ஒரு தனிப்பட்ட சமூகத்தைப் பற்றியதாக இருப்பதால் இனவரைவியல் நூல்கள் அனைத்தும் 'தனிவரைவு நூல்கள்' (monographs) எனக் கூறப்பெறும்.⁶

பண்பாட்டு மானிடவியலும் சமூக மானுடவியலும் பெரும்பாலும் இனவரைவியல் ஆய்வுகளின் அடிப்படையில் வளர்ந்தவையே. இத்துறைகள் சார்ந்த நூல்களும் பெரும்பாலும் இனவரைவியல் நூல்களே.⁷ பண்பாட்டு மானிடவியலில் பல இனவரைவியல் துணைத்துறைகள் உள்ளன.⁸

இன ஒப்பாய்வியல்

பல்வேறு இன மக்களைப் பற்றியும், அவர்களின் பண்பாட்டைப் பற்றியும், அவர்களின் வரலாற்றைப் பற்றியும் பண்பாட்டு நிலையில் அறியும் அறிவியலே இன ஒப்பாய்வியல் (ethnology) என்பார் குரோபர். இருப்பினும் இப்பிரிவின் பொருள் பல காலகட்டங்களில், பல நாடுகளில் வெவ்வேறு வகைகளில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்துள்ளன. இன ஒப்பாய்வியலின் பரப்பைச்

சிலவேளைகளில் விரித்துக் கூறும்போது இச்சொல் பண்பாட்டு மானிடவியல் என்னும் இணைச்சொல்லாகவும் கூறப்பெறுகிறது.⁹

இனவரைவியலும் பண்பாட்டு மானிடவியலும்

உலகம் முழுவதும் எண்ணிலடங்கா வகைகளில் பரவி வாழும் சமுதாயங்களின் பண்பாட்டைக் காலப்பரிமாணங்களுடன் ஆராயும் மானிடவியல் பிரிவே பண்பாட்டு மானிடவியலாகும்.¹⁰

பண்பாட்டு மானிடவியலின் உட்பிரிவுகளில் தொல்லியல், மொழியியல் ஆகிய பிரிவுகள் சேர்க்கப்பட்டாலும் இதன் தலையாய பிரிவுகள் இனக்குழுவியல் (ethnography), இனக்குழு ஒப்பாய்வியல் (ethnology) ஆகிய இரண்டு மட்டுமே.¹¹

மனிதனின் வாழ்வியல் கூறுகளையும், வாழ்வியல் சார்ந்த பண்பாட்டுக் கூறுகளையும் ஆராய்வதே பண்பாட்டு மானிடவியல். மனிதனின் பரிணாம வளர்ச்சி மற்றும் பண்பாட்டு வளர்ச்சி இவைகளின் தோற்றம் மனிதப் பண்பாட்டின் அமைப்புமுறை மற்றும் செயல்பாடு ஆகியவைகளைக் காலம் கடந்த நிலையில் ஆராயும் துறை பண்பாட்டு மானிடவியல் என்று மேக்கன்ஜா குறிப்பிடுகிறார்.¹² மனித சமூகம் சார்ந்த மொழி, மதம், மந்திரம், கலைகள், கூட்டு வாழ்க்கை, சமய நிறுவனம், பழக்க வழக்கம் ஆகிய அனைத்துச் செயல்பாடுகளையோ ஆராயும் அறிவியல் பண்பாட்டு மானிடவியல்¹³ எனும் மஜீம்தாரின் கூற்றை வாத்தஸ்யாயன் குறிப்பிடுகிறார்.

பழங்குடிகள்

பண்டைக் காலத்தில் கொள்ளைக்காரர்களும், சிற்றறசர்களும் இந்தியா மீது படையெடுத்தனர். அவர்கள் இந்திய மக்களை அடிமைப்படுத்திக் கொண்டு அடிமைபோல் நடத்தினர். இக்கொடுமைகளுக்குப் பயந்து அநேகக் குடும்பங்கள் நாட்டை விட்டு விலங்குகள் வசிக்கும் காட்டிலும் மலைகளிலும் குடியேறி வேட்டையாடியும், விவசாயம் செய்தும் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அதன்பின் இவர்கள் நாட்டின் பொதுமக்களோடு எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லாமல் தனித்தே காட்டிலும் மலையிலும் கிடைக்கும் காய், கனி, கிழங்கு, விலங்குகள் இவற்றைக் கொண்டே வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்களைத் தான் பழங்குடிகள் என அழைக்கிறோம்.¹⁴

காடுகளில் வேட்டையாடிக் காட்டுமிராண்டித்தனமாய் விலங்குகளோடு விலங்குகளாய்த் திரிந்த மனித இனமானது கால வளர்ச்சியின் மாற்றத்தால் நாகரிகமடைந்த மக்களாகத் தங்களை உயர்த்திக் கொண்டது. இதற்கு நேர் எதிராக நாகரிகமடையாமல், பண்பாட்டை மீறாமல் பழமையான குடிமரபின் எச்சத்தையே தங்களின் பண்பாகக் கொண்டு வாழும் மக்களே பழங்குடிகள்.¹⁵ இவர்கள் ஒரேவிதமான பழக்க வழக்கங்களையும், பழமையான வாழ்க்கை முறைமைகளையும் பின்பற்றுவதோடு ஒரே இடத்தில் தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்து வரும் ஒரு சமூகம்.¹⁶

பழங்குடி என்ற சொல் ஒரு நாட்டில் தொன்றுதொட்டே வாழ்ந்து வருகின்ற பழமையான குடிமக்களைக் குறிக்கும். புதியதாக வந்து குடியேறியவர்களை வந்தாருங்குடி என்பர்.¹⁷

நகர, கிராம மக்களைத் தவிர மூன்றாவதாகத் தனிப்பட்ட நாடோடிகளாய் காடுகளிலும், மலைகளைச் சுற்றியும் வாழ்ந்த மக்களும் காணப்பட்டனர். இவர்கள் தான் பழங்குடிகள்.¹⁸

இந்தியாவில் வாழும் பழங்குடி மக்களை நில எல்லை அடிப்படையில் வடகிழக்குப் பகுதியில் வாழ்பவர்கள், மத்திய இந்திய மலைப்பகுதியில் வாழ்பவர்கள், தென்னிந்தியாவில் மேற்குத்தொடர்ச்சி மலைப்பகுதியில் வாழ்பவர்கள் என மூன்று வகையினராகப் பகுத்துக் கொள்வர்.¹⁹

பல்வேறு காரணங்களுக்காகவும் மலையில் வாழும் மக்கள் அனைவரையும் பழங்குடி மக்கள் என்ற நிலையில் கணக்கிடுதல் சரியன்று. பூர்வீகமாக மலைகளை வாழிடமாகக் கொண்டவர்கள் மட்டுமே பழங்குடி மக்களாவார்கள்.²⁰

‘பழங்குடி’ என்னும் சொல்லிற்கு மாறாக ‘இனக்குழு’ எனும் சொல்லை மானிடவியலாளர் சிலர் பரிந்துரை செய்கின்றனர். டிரைப் (Tribe) எனும் ஆங்கிலச் சொல்லின் மொழிபெயர்ப்பான பழங்குடிகள் எனும் சொல் இன்றுள்ள பழங்குடிச் சமூக அமைப்பையே (Tribal Community) குறிக்கிறது. எனவே, பழமையான குடிகள் எனும் பொருளைக் குறிக்கும் “தொல்குடிகள்” எனும் சொல்லையே, ஆதி பொதுவுடைமை மக்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகப் பயன்படுத்தலாம்.²¹

மானிடவியலில் பெருவழக்காகப் பயன்படுத்தப்படும் ‘tribe’ என்னும் சொல் இலத்தீன் மொழியில் ‘மூன்றில் ஒன்று’ (one third) எனப் பொருள்படும்.

அதாவது, உரோம் நகரை மூவர் ஒன்றுகூடி நிறுவினர் என்பதும் அதில் ஒருவரைக் குறிக்கப் 'பழங்குடி' (tribe) என்னும் சொல் வந்ததென்பதும் ஒரு வழக்கு, பழங்குடி என்னும் பொருளுடைய சொல் முதன்முதலில் எபிரேயர்களைக் குறிப்பிடப் பயன்பட்டது. எபிரேயர்கள் கி.மு.1000 ஆண்டு வரை கட்டுக்கோப்பற்ற எளிய நிலையில் 12 குழுக்களாக வாழ்ந்தனர். ஒவ்வொரு குழுவும் தங்கள் குடிவழியை ஜேக்கபின் (Jacob) 12 புதல்வர்களோடு தொடர்புபடுத்திக் கொண்டது. ஜேக்கப் அவர்கள் அனைவருக்கும் பொது மூதாதையராக விளங்கினான். அதன்பின் அக்குழுக்கள் இஸ்ரேலின் 12 பழங்குடிகள் எனவும் கூறப்பட்டன. அதன் பின்னரே 'பழங்குடி' என்னும் சொல் பொதுவான மூதாதையரிடமிருந்து தோன்றிய பல குடும்பங்களைக் கொண்ட எந்த ஒரு குழுவையும் குறிக்கும் சொல்லாயிற்று.²¹

'பழங்குடி' அமைப்பிற்கென்று சில தனித்தன்மைகள் உள்ளன. அவற்றின் அடிப்படையிலேயே ஒரு குடியைப் பழங்குடி எனக் குறிப்பிட வேண்டும் என மானிடவியலார் உறுதியாகக்கூற முற்பட்டனர். ஒரு பழங்குடியைச் சேர்ந்த அனைவரும் குறிப்பிட்ட நிலப்பகுதிக்குள் வாழ்வர். அந்த நிலப்பகுதி துண்டு துண்டாகச் சிதறிக் காணப்படாமல் ஒரு தொடர்ச்சியைக் கொண்டிருக்கும். இந்நிலப் பகுதிக்குள் வாழும் அனைவரும் ஒரு பொதுவான மூதாதையரிடமிருந்து தோன்றியவர்கள் என்று எண்ணுவர். அதனால் அனைவரும் ஒரே மொழியைப் பேசுவர்; பொதுவான பண்பாட்டைக் கொண்டவர்களாய் இருப்பர்.²²

பழங்குடியினர் [முதுபழங்குடியினர் (aboriginal tribe), தொல்பழங்குடியினர் (Primitive tribe)] எழுத்தறிவிற்கு முந்தைய சமூகத்தினர். இப்பழங்குடியினரை குற்றவாளிப் பழங்குடிகள், குற்றப்பட்டியலிலிருந்து நீக்கப்பட்ட பழங்குடியினர் என இந்திய அரசியல் நிர்வாக வசதிக்காகப் பாகுபாடு செய்துள்ளனர்.

பழங்குடி என்னும் சொல், தகுதியைக் குறைக்கின்றது என்ற கூற்று ஒருபுறமிருக்கச் சில அமெரிக்க இந்தியப் பழங்குடிகள் தங்களைப் பழங்குடி என்ற தகுதியிலிருந்து அமெரிக்க அரசு மாற்றிவிட்டதால் தாங்கள் பல நிலைகளில் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதாக எண்ணுகின்றனர். அதனால், அவர்கள் பழங்குடித் தகுதியை மீண்டும் பெற 1900 ஆம் ஆண்டிலிருந்தே போராடி வருகின்றனர். அமெரிக்க அரசு தங்களிடம் செய்த உடன்பாட்டின்படி தேவையான சலுகைகளையும், உதவிகளையும், பாதுகாப்பையும் பெற வேண்டுமானால் 'பழங்குடி' என்ற தகுதியை மீண்டும் பெற்றால் தான் முடியும் என நம்புகின்றனர்.²³

பளியர்

பளியர், பழியர் எனவும் அழைக்கப்படுகின்றனர். பலியன் அல்லது பழையர் அல்லது பழையரேர் (Paliyan, Paliyar, Pazhiaiyyarare) எனப்படுபவர் பளியர் தென்னிந்தியாவில், முக்கியமாக தமிழ்நாடு மற்றும் கேரளாவில், மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளின் தென்னக காடுகளில் வாழும் திராவிட பழங்குடியினராவர். இவர்கள் பொதுவாக வேட்டைக்காரர்களாகவும் தேன் சேகரிப்பவர்களாகவும் உள்ளனர்.²⁴

மலைநாடுகளில் தேனெடுத்து வரும் ஒரு பழங்குடியினரை இராமவதாரம் “பழையர் தம் மனையன் பழநரை” எனக்கூறும். இக்குடித்தலைவர் முன்னாளிற் சிறந்த வீரராய் விளங்கினர். சங்ககாலத்தே தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியற்கு முக்கிய படைத்தலைவனாக விளங்கிய “பழையன் மாறன்” என்பான் இக்குடியைச் சேர்ந்தவரென்றே கருதப்படுகின்றான்.²⁵ பழையர் என்ற சொல்லிற்கு தொல்லோர் எனப்பொருள்.²⁶

பழையர் இனத்தில் தோன்றியவனே பழையன். இவன் சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்துள்ளான். இவன் பாண்டிய நாட்டிலுள்ள மோகூர்க்குத் தலைவன்; குறுநில மன்னன். அவன் சேரன்செங்குட்டுவனை வென்றுள்ளான்.²⁷

பழியர்களைப் பற்றி சோமலெ, கள்ளம் கபடம் இல்லாதவர்; பொருள் சேர்த்தலும், வணிகம் செய்தலும் அறியாதவர். நெஞ்சில் வஞ்சம், சூது, சூழ்ச்சி கிடையாது. அன்பு, பாசம், அரவணைப்பு உடையவர்கள். இவர்கள் மூலிகைச்சாற்றை மருந்தாகக் குடிக்கிறார்கள். இவர்களை நாகரிகத்தின் தொட்டில் எனலாம். மேலும் பழியருடைய நாகரிகம் மிகத் தொன்மையானது என்பதும் இவருடைய முடிவாக உள்ளது. இயற்கை அளிக்கும் வனத்தைப் பகுத்துண்டு பொதுவுடைமை வாழ்க்கையை மேற்கொண்டுள்ளனர்²⁸ எனக்கூறுவர்.

வரலாற்று வெள்ளப்போக்கிலிருந்து ஒதுங்கி சிற்சில குழுக்கள் தனிமைப்பட்டு ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக வளர்ச்சி குன்றிய நிலையில்

தேங்கிவிட்டன. இவர்களில் பழியர் உணவு தேடும் நிலையில் இருக்கிறார்கள்²⁹ என்பர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்.

பழியர் எளிமையாக வாழ்க்கை நடத்துபவர்கள். இவர்கள் விவசாயம் செய்வது கிடையாது. காட்டிலுள்ள பொருட்களைச் சேகரிக்கும் இயல்பினர். அணிந்துகொள்ளும் ஆடைகளைத் தவிர இவர்களுக்கென்று தனிப்பட்ட சொத்து எதுவும் இல்லை. இவர்கள் காடுகளிலிருந்து மிகுதியான தேன், மெழுகு போன்ற பொருட்களைத் தேன் கூடுகளிலிருந்து சேகரித்து அதை நகரத்து மக்களிடம் விற்று, அரிசி முதலிய பொருள்களை அவர்களுடைய தேவைக்கு ஏற்ப வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் கிழங்கு தோண்டுவதற்கு கையில் குச்சி வைத்து இருப்பதால் மலைப் பண்டாரத்தைப் போலக் காணப்படுகிறார்கள்³⁰ என்கிறார் ஜே.ஹட்சன்.

பழியர்கள் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் உள்ளனர். ஒரு சின்னக்குடிலில் கிட்டத்தட்ட நாற்பது பேர் தங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தங்கியிருக்கும் இடத்தில் அழகான நீரோடை இருந்தும் அவர்கள் மிருகங்களைப் போலக் குளிக்காமல் அசுத்தமாகவும், நாற்றத்துடனும் காணப்பட்டனர்³¹ என்பர் எப்.டாமன்.

பழியர்கள் வளர்ச்சி குன்றிய நிலையில் காணப்படுகிறார்கள். இவர்கள் தனிமைப்பட்டு ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக மலையில் வாழ்கிறார்கள். இவர்கள் எப்பொழுதும் உணவு தேடும் நிலையிலுள்ளனர். இவர்கள் உணவு உற்பத்தி நிலைக்கு வரவேண்டும். இவர்களுடைய இந்நிலைக்குக் காரணம் ஒருவழிப்போக்கான சமுதாய வளர்ச்சியில் அவர்களுடைய உற்பத்திச் சக்திகள் மெதுவாக வளர்ந்ததே காரணம் என்று

அவர்களுடைய காலத்தையும், அவர்கள் முன்னேற்றம் அடையாமைக்குரிய காரணங்களையும் கூறுகிறார் நா.வானமாமலை.³³

பழியர்கள் மானிட வர்க்கத்தின் சின்னங்கள். நமது மூதாதைகளின் மிச்ச சொச்சங்கள். அன்றைய கலாச்சாரத்தை மறவாத இன்றைய உலகைப் புரிந்துகொள்ள முடியாத அப்பாவி மக்கள் என்பர் கொ.மா.கோதண்டம்.³⁴

புலையர்களைவிட நாகரிகத்தில் பழியர்கள் மிகவும் மோசமான நிலையிலுள்ளனர். இவர்கள் மாட்டு இறைச்சியை உண்பது இல்லை. இவர்கள் மரத்தின்மேல் அமைந்த பரண்களிலும், குகைகளிலும், பாறை இடுக்குகளிலும் வாழ்கின்றனர். புற்களால் அமைக்கப்பட்ட குடிசைகளிலும் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் ஆடைகளாக தழைகளையும், புற்களையும் சேர்த்து இடுப்பில் சுற்றிக் கொள்கின்றனர். இவர்கள் ஆடை மிகவும் அழுக்கேறித் தூய்மையற்றிருக்கும் என்பர் முருகுசுந்தரம்.³⁵

‘பழியர்’ மது அருந்துவதில்லை. குடிகாரனை அவர்கள் தள்ளி வைத்துவிடுவர். தோடர் புலால் உண்ணுவதில்லை. இன்னும் சில பழங்குடிகள் இப்படி சாதுவானவர்கள் தான் என்பர் தமிழ்நாடன்.³⁶

பழனிமலைகள் அமைந்திருக்கும் மேற்குத்தொடர்ச்சி மலையின் மிகத் தொன்மையான பளியர்களே இருந்திருக்க வேண்டும். இதனால் இவர்களுக்குப் பழையர் - பழியர் - பளியர் (மிகப் பழைய முன்னோர்) என்பதாகப் பெயர் வந்திருக்கலாம். மேலைத்தொடர் குறிஞ்சி நிலத்தில் தொன்றுதொட்டு வாழ்ந்துவரும் ‘மலங்குடிகள்’ (மலைக்குடிகள்)

எனப்படுகின்றனர். 'பளியர்' என்னும் சொல் 'பழியர்' என ஒலிக்கப்பட்டு, இவன் 'சாமி'யின் சாபத்திற்கு (பழிக்கு) ஆளானவன் என்கிறார்கள். அல்லது 'பழியன்' உதிர்க்கும் சொல் 'பலிக்கும்' என்பதால் இப்பெயர் உருவாயிற்று என்றும் கூறப்படுகிறது.³⁷

மானுடவியல், சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் (Gardener-1972) இப்பளியர்கள் 'ஆஸ்திராலாய்டர்' (Australoid) என்னும் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்கின்றனர். உடலியல் அமைப்பில் மலேசியாவின் 'செமாங்கு' (Semong) இனமக்களை ஒத்திருப்பதாகக் கூறுகின்றனர். தமிழ்மொழியே பழியர்களின் தாய்மொழியாகும்.³⁸

கதைகள் உணர்த்தும் பளியர் வரலாறு

பளியர் இனவரலாறு குறித்து 'பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்) வரலாறும் வாழ்க்கை முறைகளும்' என்னும் நூல் குறிப்பிடுகின்றது. இந்நூலில் ஐந்து கதைகள் உள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

கதை:1

'கடவுள்' ஒருமுறை ஒரு குடும்பத்திலுள்ள அண்ணன் தம்பிகள் ஏழு பேரிடமும் ஒவ்வொருவரும் தனக்குப் 'பலி' இடவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டாராம். அதனால் இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் கடவுள் இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்றத் தொடங்கினர். இந்த ஏழு பேரில் ஆறு பேருக்கு ஒவ்வொருவருக்கும் இரண்டு குழந்தைகள் இருந்தனர். கடைசித் தம்பிக்கு மட்டும் ஒரே ஒரு குழந்தையே இருந்தது. எல்லாரும் கடவுளுக்கு நேர்ச்சி செய்ய ஒப்புக் கொண்டபடி ஆளுக்கு ஒரு குழந்தையைப் பலி கொடுத்தனர்.

ஒரே ஒரு குழந்தையைப் பெற்றிருந்த கடைசித் தம்பி தன்னுடைய குழந்தையைப் பலி கொடுக்க வரும்போது காட்டுக்குள் ஓடி மறைந்துவிட்டான். கடவுளுக்குப் 'பலி' கொடுக்காது ஓடி ஒளிந்துகொண்ட கடைசித்தம்பி 'பழிகாரன்' ஆகிவிட்டதால் அவன் 'பழியன்' என்று அழைக்கப்பட்டான். இந்த ஏழு அண்ணன் தம்பிகளும் முதுவர், மன்னாடியர், ஆசாரியர், மூப்பர், புலையர், மலசர், பழியர் (பளியர்) எனப்படுகின்றனர்.

கதை:2

கானகத்தில் கணவனும் மனைவியுமாக இருவர் வாழ்ந்து வரும்போது அவர்களுக்கு ஆணும் பெண்ணுமாக இரு குழந்தைகள் பிறந்தனர். மலைப்பகுதியில் உறவுக்கு வேறு குடும்பம் எதுவும் இல்லை. எனவே அண்ணனும் தங்கையும், இருவரும் கணவனும் மனைவியுமாக வாழத் தொடங்கினர். முறையைப் பழித்த வகையில் அண்ணனுக்கும், தங்கைக்கும் பிறந்த குழந்தையே பளியர்களின் குல முதல்வனாகக் கருதப்படுகிறான்.

கதை:3

மிகப் பழங்காலத்தில் மலைப்பகுதியில் கொடுமையான பஞ்சம் ஏற்பட்டபோது எழுவன் என்பவன் பளியர்களிடம் தஞ்சம் அடைந்தான். பளியர்கள் அவனுக்குத் தங்கள் குலப்பெண்ணொருத்தியை மணம் செய்து வைத்தனர். இவ்விருவருக்கும் பிறந்த குழந்தையின் வழிவந்தவர்களே 'பளியர்' ஆவர்.

கதை:4

பாண்டிய மன்னனொருவன் தெற்கிலுள்ள மலைப்பகுதியை நோக்கி வந்தான். அவ்வாறு வரும்போது அவனுடன் படைவீரர்கள், முதுவர்கள், ஊராளிகள், மன்னார்கள், பளியர்கள் ஆகியோர் வந்தனர். அவர்களைப் பகைவர்கள் பின்தொடர்ந்து தாக்கியதால், அவர்கள் அனைவரும் மலையின் பல பகுதிகளுக்குள் நுழைந்து மறைந்து வாழ்ந்தனர். அவ்வாறு மறைந்து வாழ்ந்தவர்கள் நாளடைவில் மலையில் வாழ்ந்த மக்களுடன் கலந்தனர்.

கதை:5

பளியர்கள் கானகப்பகுதியில் வாழ்ந்து வருகையில் விவரம் தெரியாமல் ஓர் ஆண் குழந்தை காட்டுக்குள் வந்துவிட்டது. அப்பிள்ளையைப் பளியர்கள் எடுத்து வளர்த்து வந்தனர். தாய் தந்தை அறியாத அப்பையன் வளர்ந்து இளைஞனான பின்பு தம் குலத்திலேயே ஒரு பெண்ணை அந்த இளைஞனுக்கு மணம் முடித்து வைத்தனர்.

அவன் பின்னாளில் விளைநிலங்களைப் பிரித்துக் கொண்டு, தனியே வாழத்தொடங்கினான். அதேநிலையில் தான் மன்னாடியருக்கும் பளியர்களுக்கும் இடையே உறவுமுறை நிலவுகிறது. இரு குலங்களுக்குள்ளும் கொள்வினை கொடுப்பினை இருந்து வருவதாகக் கூறப்படுகிறது.

பளியரின் தோற்றமும் பூர்வீகமும்

பளியர்கள் தெய்வநம்பிக்கை உடையவர்கள், சுறுசுறுப்பு உடையவர்கள், விரைவாக மரம்ஏறித் தேன் எடுப்பதில் வல்லவர்கள், படிக்காதவர்கள், இன்று ஒருசிலர் படிக்கின்றனர், பெரும்பாலும் பிள்ளைகளைப் படிக்க வைக்கின்றனர்.⁴⁰

ஆய்வுக்குட்பட்ட களப்பகுதியில் பளியர் வாழும் ஊர்கள் அட்டவணையாகப் பட்டியலிடப்பட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவை வருமாறு:

வ.எண்	பளியர் வாழும் ஊர்கள்	மக்கள் தொகை	
		ஆண்	பெண்
1.	தாண்டிக்குடி	78	58
2.	கடுகுதடிபுதூர்	97	88
3.	மூலையாறு	55	40
4.	பண்ணைக்காடு (வரகறைப்பாறை)	38	20
5.	ராசிமலை	28	22
6.	பூலத்தூர் (மணத்தேவு)	52	47
7.	கோம்பைக்காடு	70	28
8.	சவரிக்காடு	20	17
9.	குதிரையாறு அணை	83	80
10.	கௌரவநாச்சி ஓடை	110	122
11.	கோரன்கொம்பு	94	85
12.	பாலமலை	91	97

13.	கடைசிக்காடு	82	91
14.	செம்பரங்குளம்	117	123
15.	பூதமலை	99	106
16.	போளூர்	19	22
17.	பாரதி அண்ணாநகர்	39	42
18.	சின்னூர்	44	41
19.	வாழகிரி	32	32
20.	விளாங்குளம்	32	33

ஆய்வுக்கு உட்பட்ட கொடைக்கானல் வட்டத்தில் உள்ள தாண்டிக்குடி, கடுகுதடிபுதூர், மூலையாறு, பண்ணைக்காடு, ராசிமலை, மணத்தேவு, கோம்பைக்காடு, சவரிக்காடு, குதிரையாறு அணை, கௌரவநாச்சி ஓடை, கோரன்கொம்பு, பாலமலை, கடைசிக்காடு, செம்பரங்குளம், பூதமலை, போளூர், பாரதி அண்ணாநகர், சின்னூர், வாழகிரி, விளாங்குளம் ஆகிய ஊர்களில் பளியர்கள் வாழ்ந்து வருகின்றனர். அவர்கள் தங்களின் பூர்வீகம் குறித்துக்கூறும் கருத்துக்கள் பின்வருமாறு விளக்கப்படுகின்றன.

கொடைக்கானல் வட்டம் ராசிமலை என்ற பகுதியில் வாழும் பளியர்களின் பூர்வீகம் குறித்து ரா.மொக்கையன், எங்களின் தாத்தாக்கள் மலைக்குள்ளே தான் தங்கியிருந்தனர். தற்போது தான் சமவெளிப் பகுதிக்குக் குடியேறினோம். எங்களுக்குப் பின்னர் அனைவரையும் இங்கே குடியேற்றிவிட்டோம். கிட்டத்தட்ட எங்களுக்கு முன்னர் மூன்று தலைமுறையினர் வரை இங்கே தான் இருந்து வருகின்றோம்⁴¹ எனக் கூறுவர்.

கொடைக்கானல் வட்டத்தில் உள்ள குதிரையாறு அணை என்ற ஊரின் அருகே உள்ள பூலவாடி புளியம்பட்டி என்று கூறப்படும் பாலாறு அணைப்பகுதியில் பளியரினத்தின் ஆதிசூடிகள் வாழ்ந்ததாகக் கருதுகின்றனர். ஆனால், பளியர் இனத்தின் தலைக்குடும்பம் எங்கே வாழத் தொடங்கியது என்று தெரியவில்லை. எனினும் ஆதிபளியர் 'பூலவாடி புளியம்பட்டி' என்று சொல்லப்படும் இன்றைய பாலாறு அணை தான் தலைக்குடும்பம் வாழ்ந்த இடம் என பெரும்பாலான பளியர் இனமக்கள் கூறுகின்றனர்.⁴²

பளியரின மக்களின் தோற்றம்

பளியர்கள் கருப்பு நிறமும், சுருட்டை முடியும் உடையவர்கள். பெரிய உதடு, சப்பை மூக்கு, மூக்குத்துளைகள் அகன்றவை, கட்டையான உருவம் கொண்டவர்கள். பளியர்களில் ஆண்கள், பெண்கள் குட்டையான உருவமும், கறுத்த நிறமும், சப்பை மூக்கும், தடித்த உதடுகளும், முட்டை வடிவமான முகத்தோற்றமும் உடையவர்களாக உள்ளனர். ஆண்கள் மார்பில் உரோமங்கள் வளர்ந்து உள்ளன. ஆண்களில் சிலர் வழுக்கைத்தலை உடையவர்களாகவும் உள்ளனர். ஆண்களுக்கு லேசான தாடியும் உண்டு. சிலர் பரந்த மார்பை உடையவர்களாக உள்ளனர். இளம்பெண்கள் கொண்டை போட்டோ, சடை போட்டோ உள்ளனர். பெரும்பாலான பெண்கள் ஒல்லியாகக் காணப்படுகிறார்கள்.

வாழ்விடங்கள்

பளியர்கள் மலைப்பகுதியிலுள்ள 'கல் அளை'களில் வாழ்ந்து வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அண்மைக் காலங்களிலே அவர்கள் வீடுகள் கட்டிக் குடியிருந்து வருகின்றனர்.

இயற்கை சீற்றம் வனவிலங்குகளின் தாக்குதல் ஆகியவற்றிலிருந்து தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள அவர்களுக்கு ஒரு வாழ்விடம் தேவைப்பட்டது. அதற்காக அவர்கள் பாறை இடுக்குகளிலும், மலைக்குகைகளிலும், மரப்பொந்துகளிலும் அவற்றுள் இருந்தனர். குடும்பம் குடும்பமாகக் குகைகளில் வாழ்ந்திருந்தனர்.

பழங்குடியின மக்கள் மலைப்பகுதியில் தாங்கள் தங்கியிருந்த பகுதியை 'அளை' என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இந்த அளைதான், அவர்களுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்திருக்கிறது. 'அளை' என்பதற்கு 'பொந்து' என்று பொருள். இது பாறை அல்லது மரப்பொந்துகளாக இருக்கலாம்.⁴³

பளியர்கள் மரத்தின்மேல் அமைந்த பரண்களிலும், குகைகளிலும், பாறை இடுக்குகளிலும் வாழ்கின்றனர். புற்களால் அமைக்கப்பட்ட குடிசைகளிலும் வாழ்கின்றனர்.⁴⁴

முன்னொரு காலத்தில் பளியர்களின் வாழ்விடங்களாக தகுறிமரத்தாளை, மஞ்சகுறித்தாளை, இருட்டோடை அளை, பூதன்கால் வளத்து சோலை, பெரிய சோலை, ஆலமரத்து சொட்டி, கட்டிபோட்டான் கல்அளை, சாவுக்கட்டி, ஒத்தக்கால் மிதி, ஒத்தக்குண்டாளை, அகண்ட பள்ளம், நெல்லிமரத்துப்பட்டி⁴⁵ ஆகிய பகுதிகள் அமைந்திருந்தன.

கீழ்ப்பழனி மலையில் வாழும் பழியர்கள் தங்களை “கல்காட்டுப்பழியர்” அல்லது “புடைப்பழியர்” என்று சொல்கின்றனர்.

தொடக்க காலத்தில் ‘கல்’ என்னும் மலையிலும், ‘புடை’ என்னும் குகையிலும் பழியர் வாழ்ந்து வந்தனர். இன்று அந்நிலை இல்லை. அவர்கள் தாவளம் பந்தல் குடிசைகளைக் கட்டி வாழ்ந்து வருகின்றனர்; குகைகள் ஒன்றிரண்டு உள்ளன. ஆனால் அவற்றில் யாரும் வசிக்கவில்லை.⁴⁷

மேல்மலைப் பழியர் 5000 அடி உயரத்துக்குமேல், மலை முகட்டில், போதைப்புல் படல்கள் வைத்து அதனிடையே ஈத்தைச் செடிகளை வைத்து அடைத்துள்ளனர். மண்தரையில் குரவம் தழையைப் பரப்பியுள்ளனர். ‘குரவம்’ தழை என்பது ரோமரத்தழையாக (குரவம்-வெண்கடம்பமரம்) இருக்கலாம்.⁴⁸

வீட்டின் அமைப்புமுறை

கொடைக்கானல் வட்டத்திற்கு உட்பட்ட கடுகுதடிபுதூர், வாழகிரி, மணத்தேவு, சவரிக்காடு, குதிரையாறு அணை எனும் ஊர்களில் வாழும் பழியரின மக்களுக்கு அரசாங்கம் வீடுகள் பலருக்குக் கட்டிக் கொடுத்தாலும் அவர்கள் ஈத்தைகளால் கட்டப்பட்ட வீடுகளிலேயே வாழ்கின்றனர்.

பழியர்கள் மட்டுமின்றி மலையின மக்கள் எல்லோருமே ஈத்தைகளையே வீடுகள் கட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். ஈத்தையில் இரண்டு வகை உண்டு. இருபதடி உயரம் வளரும் சித்து ஈத்தை; நாற்பதடி உயரம் வரை வளரும் பெரிய ஈத்தை; இதன் இலைகள் அகன்றவை. இந்த இலைகளால் கூரை வேய்கின்றனர். தட்டையை வீடுகளுக்குக் குறுக்கு நெடுக்கு வரிச்சுவர்களாகக் கட்டிக் கொள்கின்றனர். வீட்டின் சுவர்களும்

ஈத்தைகளால் ஆனவையே.⁴⁹ ஈத்தையால் அமைக்கப்பட்ட குடிசையின் பக்கச் சுவர்கள் மண்ணாலானவை. வீட்டின் முன்புறத்தில் திண்ணை உண்டு. வீட்டின் உட்புறத்தில் சமையலறையும், பிறிதொரு அறையும் இருக்கின்றன. சமையல் அறை தவிர்ந்த இன்னொரு அறையில் அவர்களின் உடமைகள் வைக்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வறைக்குள்ளே அவர்கள் உறங்குகின்றனர். மலைக்குகைகளிலிருந்து சமவெளிக்கு வந்த அவர்களின் வாழிடத்தில் மாற்றம் உள்ளது. ஆனால் வாழ்க்கை முறையில் மாற்றமேதுமில்லை.⁵⁰

பளியர்களின் உணவுமுறைகள்

உணவு என்பது வாழும் உயிரினங்களால் உட்கொள்ளப்படும் திடமான, நீர்மப் பொருட்களைக் குறிக்கும். விலங்குகள் வளர்ச்சிக்குத் தேவையான சத்துகளையும் வேலை செய்வதற்குத் தேவையான ஆற்றலையும் உணவிலிருந்தே பெறுகின்றன. இவை பொதுவாக விலங்கு அல்லது தாவர மூலத்தில் இருந்தே பெறப்படுகின்றன.⁵¹

உயிர் வாழ்வதற்கும், உடல்நலத்திற்கும் உணவு அவசியம். தினமும் வேலை செய்வதற்கு வேண்டிய சக்தியைக் கொடுப்பது உணவாகும். நமது உடலுக்கும், உள்ளத்திற்கும் வேண்டிய வலிமையை, வளர்ச்சியைக் கொடுப்பது உணவாகும். உணவின் அவசியத்தை,

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே⁵²

உண்டி முதற்றே உணவின் பிண்டம்⁵³

என்ற அடிகள் உணர்த்தும்.

ஆய்வுக்குட்பட்ட பகுதியில் வாழும் பளியரின மக்கள் உண்ணும் உணவு வகைகள் அட்டவணையாகப் பட்டியலிடப்பட்டு விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவை வருமாறு:

வ. எண்	உளர்	உணவு				
		கிழங்குகள்	கீரைகள்	பழங்கள்	தானியங்கள்	பிற
1.	தாண்டிக்குடி	ஈச்சங்கிழங்கு, நூலங்கிழங்கு, பனங்கிழங்கு, முள்வள்ளிக் கிழங்கு	அகத்திக்கீரை, ஆராக்கீரை, குப்பைக்கீரை, மிளகுதக்காளிக் கீரை, புதினாக்கீரை, பொன்னாங் கண்ணிக்கீரை, தூதுவளைக்கீரை, சிறுகீரை, போன்றவை	அத்திப்பழம், பலாப்பழம், சீத்தாப்பழம், விரியப்பழம், குறைமுள்பழம், கோவைப்பழம், நாவற்பழம், வெள்ளரிப்பழம்	கேழ்வரகு, தினை, குதிரைவாலி, கம்பு, பச்சைப்பயறு	அம்புக்காளான், குப்பைக்காளான், வாழைக்காளான் போன்ற காளான் வகைகள், மலையாடுகள், வரையாடு, ஆமை, உடும்பு, கோழி, குயில், மீன்கொத்தி, மைனா போன்ற இறைச்சி உணவுகள்
2.	கடுகுதடிபுதூர்	குச்சிக்கிழங்கு, பனங்கிழங்கு, முள்வள்ளிக் கிழங்கு	புளியங்கீரை, தொவரக்கீரை, குச்சித்தலைக்கீரை புளிச்சாக்கீரை	வாழைப்பழம், பலாப்பழம், மாம்பழம், கொய்யாப்பழம், எலுமிச்சை	கேழ்வரகு, சாமை, தினை	உடும்பு, எலி, கிரி, சருகுமான், முயல், அழுங்கு, கரும்புறா, காட்டுக்கோழி, குருவி, குயில், கோழி, மைனா,
3.	மூலையாறு	வள்ளிக்கிழங்கு, முள்ளுவள்ளிக் கிழங்கு, குச்சிக்கிழங்கு	பலக்கீரை, தேங்காய், பொட்டுக்கீரை, பொன்னாங்கன்னிக் கீரை, புதினாக்கீரை, புளிச்சங்கீரை, தண்டங்கீரை	கொய்யாப்பழம், பலாப்பழம், கோவைப்பழம்	காட்டுமொச்சை, சோளம், எள், தினை, சாமை	உடும்பு, சருகுமான், அணில், முள்ளம் பன்றி, வெருகு, காட்டுப்பன்றி, கேளையாடு

4.	பண்ணைக்காடு (வரகரைப் பாறை)	நூலம் கிழங்கு, ஈச்சங்கிழங்கு, பனங்கிழங்கு	அகத்திக்கீரை, சிறுகீரை, செங்கீரை, பழியக்கீரை, மகிலிக்கீரை, பலாக்கீரை, முள்ளிக்கீரை	அத்திப்பழம், ஈச்சம்பழம், நாவற்பழம், கொழுச்சம்பழம், மிகுளம்பழம்	சோளம், கம்பு, எள், தினை, கேழ்வரகு	மழைக்காலக் காளான்கள், அம்புக்காளான்கள், தரைக்காளான், வாழைக்காளான், வெள்ளைக்காளான், பித்துக்காளான்
5.	ராசிமலை	கப்பக்கிழங்கு, மரவள்ளிக் கிழங்கு, சேனைக்கிழங்கு	வெந்தயக்கீரை, தண்டுக்கீரை, முடக்கத்தான் கீரை	வாழைப்பழம், பலாப்பழம், மைப்பழம், எலுமிச்சைப்பழம்	தினை, சாமை, சோளம்	பன்றி, எலி, சருகுமான், கோழி, முயல்
6.	பூலத்தூர் (மணத்தேவு)	சேப்பக்கிழங்கு, சர்க்கரை வள்ளிக்கிழங்கு, முள்ளங்கி, மரவள்ளிக் கிழங்கு, முள்ளுக்கிழங்கு	அரைக்கீரை, அகத்திக்கீரை, முளைக்கீரை, மணத்தக்காளிக் கீரை, குறிஞ்சாக்கீரை, குப்பைமேனி, புளிச்சைக்கீரை, புதினாக்கீரை	அச்சாம்பழம், அத்திப்பழம், பலாப்பழம், ஆரஞ்சுப்பழம், கலாப்பழம், கொட்டாம்பழம், திராட்சை	தினைகள், கேப்பை, குதிரைவாலி	ஆடு, முயல், முள்ளம்பன்றி, பன்றி, பறவைகள், மைனா, குருவி, உடும்பு, எலி
7.	கோம்பைக் காடு	பனங்கிழங்கு, வள்ளிக்கிழங்கு, மாகாளிக் கிழங்கு, குச்சிக்கிழங்கு	முடக்கற்றன்கீரை, புதினாக்கீரை, பண்ணைக்கீரை, பொன்னாங்கன்னி, குப்பைமேனிக்கீரை, முருங்கைக்கீரை, அகத்திக்கீரை, சண்டிக்கீரை	பலாப்பழம், கொப்பா, அன்னாசி, எலுமிச்சை, ஆரஞ்சு, நாவற்பழம், விரியம்பழம்	சாமை, எள், தினை	காட்டுக்கோழி, பன்றி, நாரை, முயல், மான், மிளா, உடும்பு, சருகுமான், புறா, குருவி
8.	சவரிக்காடு	மாசாணி கிழங்கு, வள்ளிக் கிழங்கு, பனங்கிழங்கு,	கரிசலாங்கண்ணி, குறிஞ்சா, சிறுகீரை, பளிவிக் கீரை, அகத்திக்கீரை, ஆராக் கீரை,	மைப்பழம், சூரிப்பழம், எலுமிச்சை, கொழுச்சம்பழம், முள்பழம்,	மூங்கிலரிசி, தினை, மொச்சை, சோளம், கம்பு	உடும்பு, புறா, காட்டுப்பன்றி, சருகுமான், அழுங்குபன்னி,

		வெற்றிலை வள்ளிக்கிழங்கு	குப்பைக்கீரை, இண்டங்கீரை, பழியக்கீரை, குமுட்டிக்கீரை, தண்டாங்கீரை, மிளகுதக்காளிக் கீரை	பலாப்பழம், பொட்டிப்பழம், கோவைப்பழம், சீத்தாப்பழம்		வரையாடு, கேழையாடு, கீரி, முயல், கரும்புறா, காட்டுக்கோழி, செம்போத்து, தீக்குருவி, மணிகுட்டான், காடை, குருவி, கொழுஞ்சான், குருவி, மான்
9.	குதிரையாறு அணை	ஈச்சங்கிழங்கு, முள்வலி கிழங்கு, வெற்றிலை வல்லிக்கிழங்கு, பனங்கிழங்கு, மூங்கில் குருத்து	முள்ளிக்கீரை, பொட்டிக்கீரை, கடக்கீரை, வேலக்கீரை	மாம்பழம், பலாப்பழம், முள்பழம், கொய்யா, கலாப்பழம், திராட்சை	கொட்டை முந்திரி, குதிரைவாலி, எள், தினை	புறா, காட்டுப்பன்றி, உடும்பு, முயல், மான், காட்டுக்கோழி, நாரை, கோழி, குருவி, சருகுமான்
10.	கௌரவநாச்சி ஓடை	முள்ளுக்கிழங்கு வள்ளிக்கிழங்கு சேம்பங்கிழங்கு	கைவிரல் கீரை, வலுக்குக்கீரை, பலக்கீரை, பொன்னாங்கண்ணி, புதினாக்கீரை, ஆவாரங்கீரை, முருங்கைக்கீரை, கொத்தமல்லிக் கீரை, சிறுகீரை	அத்திப்பழம், விரியப்பழம், குறைமுள்பழம், கோவைப்பழம், சப்போட்டாப்பழம், நாவற்பழம், வெள்ளரிப்பழம்	கேழ்வரகு, தினை, குதிரைவாலி, பச்சைப்பயறு	மலையாடுகள், வரையாடு, உடும்பு, கோழி, குயில் போன்ற இறைச்சி உணவுகள், அம்புக்காளான், குப்பைக்காளான், வாழைக்காளான் போன்ற காளான் வகைகள்

11.	கோரன் கொம்பு	குச்சிக்கிழங்கு, வள்ளிக்கிழங்கு, நூலம் கிழங்கு	பொன்னாங்கன்னிக் கீரை, புதினாக்கீரை புளிச்சங்கீரை, தண்டங்கீரை, வெந்தயக்கீரை	கோவைப்பழம், பலாப்பழம், ஆரஞ்சு, எலுமிச்சை, கொய்யாப்பழம், ஆலம்பழம்	தினை, சாமை, எள், சோளம், காட்டுமொச்சை, கம்பு	உடும்பு, சருகுமான், அணில், முள்ளம் பன்றி, வெருகு, காட்டுப்பன்றி, கேளையாடு
12.	பாலமலை	நூலம் கிழங்கு, ஈச்சங்கிழங்கு, பனங்கிழங்கு	சிறுகீரை, செங்கீரை, பழியக்கீரை	அத்திப்பழம், ஈச்சம்பழம், நாவற்பழம், கொழுச்சம்பழம்	சோளம், எள், கம்பு, தினை, கேழ்வரகு	மழைக்காலக் காளான்கள், அம்புக்காளான், பித்துக்காளான், தரைக்காளான்
13.	கடைசிக்காடு	பனங்கிழங்கு, வள்ளிக்கிழங்கு, மாகாளிக் கிழங்கு, குச்சிக்கிழங்கு	முருங்கைக்கீரை, சிறுகீரை, புதினாக்கீரை, புளிச்சங்கீரை, தண்டங்கீரை, தூதுவளைக்கீரை	விரியப்பழம், ஆரஞ்சு, பலா, அன்னாசி, எலுமிச்சை, வெள்ளரிப்பழம், இலந்தைப்பழம்	தினை, சாமை, எள், கம்பு, வரகு, பச்சைப்பயறு, தட்டைப்பயறு	உடும்பு, சருகுமான், புறா, குருவி, காட்டுக்கோழி, வெருகு, கேளைஆடு, நண்டு
14.	செம்பரங்குளம்	முள்ளங்கி, மரவள்ளிக் கிழங்கு, முள்ளுக்கிழங்கு	புளிச்சைக்கீரை, குறிஞ்சாக்கீரை, குப்பைமேனி, மணத்தக்காளிக் கீரை, அரைக்கீரை, அகத்திக்கீரை, முகமுகக்கை இலை	திராட்சை, கொட்டாம்பழம், ஆரஞ்சுப்பழம், பலாப்பழம், அத்திப்பழம், ஆலம்பழம், சாத்துக்குடிபழம்	கேப்பை, குதிரைவாலி, தினைகள், சோளம், பச்சைப்பயறு	காட்டுப்பன்றி, பறவை, அணில், கேளையாடு, உடும்பு, புறா
15.	பூதமலை	பனக்கிழங்கு, வள்ளிக்கிழங்கு, வெற்றிலை வள்ளிக்கிழங்கு,	மிளகு தக்காளிக் கீரை, தீனிக்கீரை, இண்டங்கீரை, குப்பைக்கீரை, சிறுகீரை, சேப்பங்கீரை, முடக்கத்தான்கீரை	கொழுச்சம்பழம், முள்பழம், பலாப்பழம், பொட்டிப்பழம், சீதாப்பழம், சாத்துக்குடி, மாதுளம்பழம்	சோளம், கம்பு, எள், தட்டைப்பயறு	அழுங்குபன்னி, வரையாடு, கேழையாடு, கீரி, முயல், கரும்புறா, காட்டுக்கோழி, காடை, குருவி

16.	போளூர்	நூலம் கிழங்கு, பனங்கிழங்கு, முள்வள்ளிக் கிழங்கு	புதினாக்கீரை, பொன்னாங்கண்ணிக் கீரை, மிளகு தக்காளிக்கீரை, முள்ளுக்கீரை, முடக்கத்தான்கீரை	சூறைமுள்பழம், ஈச்சம்பழம், அத்திப்பழம், பலாப்பழம், ஆரஞ்சுப்பழம், மாதுளம்பழம்	கேழ்வரகு, தினை, குதிரைவாலி	அம்புக்காளாண், மலையாடுகள், வரையாடு, ஆமை, உடும்பு, கோழி, குயில், மீன்கொத்தி
17.	பாரதி அண்ணாநகர்	முள்ளுவள்ளி, நூலம்படை, கோரங்கிழங்கு, கருவள்ளிக் கிழங்கு	அகத்திக்கீரை, ஆராக் கீரை, கரந்தைக்கீரை, குப்பைக்கீரை, கோவங்கீரை, சிறுக்கீரை, செங்கீரை, தூதுவளைக்கீரை	அத்திப்பழம், ஈச்சம்பழம், கலாப்பழம், பலாப்பழம், கோவைப்பழம், நாவற்பழம்	நெல், சாமை, கேழ்வரகு, தினை, சோளம், கம்பு	கேழையாடு, வரையாடு, வெள்ளையாடு, கீரி, சருகுமான், ஆந்தை, கரும்புறா, முயல், காட்டுப்பன்றி, அம்புக்காளாண், நாயக்காளாண், தரைக்காளாண், மணல்காளாண்
18.	சின்னூர்	மலை வள்ளிக் கிழங்கு, பூலான்கிழங்கு, மரவள்ளிக் கிழங்கு, தாளவள்ளி, கருவள்ளிக் கிழங்கு	பொன்னாங்கண்ணி கீரை, மகிலிக்கீரை, பழியக்கீரை, சேம்புக்கீரை, மிளகுதக்காளிக் கீரை, பலாக்கீரை, முள்ளிக்கீரை, தண்டுக்கீரை	மிகுளம்பழம், நாவற்பழம், பலாப்பழம், பொட்டிப்பழம், சூறை முள்பழம், அத்திப்பழம், அச்சாம்பழம்	எள், சோளம், கம்பு, காட்டு மொச்சை, தினை, கொட்டை முந்திரி, பச்சைப்பயறு	சீட்டுக்குருவி, புறா, மணிகுட்டான், குருவி, மைனா, மீன்கொத்தி, கோழி, குயில், நண்டு, உடும்பு, எலி, கீரி
19.	வாழகிரி	வெள்ளரிக் கிழங்கு, பனக்கிழங்கு, முள்வள்ளிக் கிழங்கு	கைவிரல்கீரை, வலுக்குக்கீரை, பலக்கீரை, தேங்காய், பொட்டுக்கீரை, பொன்னாங்கண்ணி	உப்பிலியன் பழம், மிளகு தக்காளிப்பழம், அத்திப்பழம், சூறைமுள்பழம், ஆரஞ்சுப்பழம்	மூங்கில், நெல், சாமை, கேழ்வரகு, கம்பு	உடும்பு, சருகுமான், பறவை, அணில், முள்ளம்பன்றி, காட்டுப்பன்றி
20.	விளாங்குளம்	வள்ளிக்கிழங்கு, மரவள்ளி, குச்சிக்கிழங்கு	செங்காரக்கீரை, புதினாக்கீரை, ஆவாரங்கீரை, பூசணிக்கீரை, புளிச்சங்கீரை, தூதுவளைக்கீரை	அத்திப்பழம், ஆரஞ்சுப்பழம், பலாப்பழம், சூறைமுள்பழம், ஆலம்பழம்	தினை, சாமை, எள், கேழ்வரகு, பச்சைப்பயறு	உடும்பு, எலி, கீரி, சருகுமான், அழுங்கு, கரும்புறா, கோழி, மைனா, குயில், அம்புக்காளாண், குப்பைக்காளாண்

பனியர் இன மக்களின் ஆடைகள்

உடைகள் மானத்தைக் காப்பதற்கும், உடல்நலத்தைப்
பாதுகாக்கவும், மற்றவர்களிடமிருந்து இனம் பிரித்துக்காட்டவும்
பயன்படுகின்றன. பழங்கால மனிதர்கள் இலைகளையும், தழைகளையும்,
மரப்பட்டைகளையும் கொண்டு தமது உடலை முடிக்கொண்டனர். இதன்மூலம்
விஷப்பூச்சிகள், கொசுக்கள், வண்டுகளால் தமக்குத் தொல்லை ஏற்படாமல்
இருக்கவும், வெப்பம், பனி, குளிர் போன்ற தட்பவெட்ப நிலையின்
கொடுமைகளிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவும் முடியும் எனக்
கண்டனர். பின்பு வேட்டையாடிய விலங்குகளின் தோல்களையும், ஆடையாக
அணிந்து கொண்டனர். மனிதர்கள் மரப்பட்டைகளை ஆடையாக அணிந்தனர்
என்பதை நா.சி.கந்தையா பிள்ளையின் கி.மு.2800 ஆம் ஆண்டில் மக்கள்
மரப்பட்டைகளை உடையாக உடுத்தினர் என்ற கருத்து அரண் செய்யும்.⁵⁴

பழியர்கள் அணிந்திருந்த கந்தல் உடைகள் அழக்கேறிப்போய்
மொறமொறவென்று முடைநாற்றம் வீசிக்கொண்டிருந்தன. பெண்கள்
அழக்கேறிய கந்தல் உடையை (சேலைகளை) உடுத்திக் கொண்டிருந்தனர்.
ஆண்கள் இடுப்பில் வேட்டி மட்டும் தரித்துக் கொள்கின்றனர்.⁵⁵

வருடத்திற்கு ஒருமுறை புதுத்துணி எடுத்து அணிவது உண்டு.
திருவிழாவிற்குத் தான் எடுப்பதுண்டு⁵⁶ என்பர் தகவலாளர் சு.மணி.

தமக்குத் துணி கிடைக்காத சமயத்தில் இலை, தழை, புல்
ஆகியவைகளால் கோர்க்கப்பட்ட ஆடைகளை அணிந்துள்ளனர். இக்கருத்தை
தர்ஸ்டனின் “அழுக்கான, நைந்து, கிழிந்து போன ஆடைகளை

அரைகுறையாகப் பழியர் உடுத்தினர். துணிமணிகள் கிடைக்காத போது புல் அல்லது இலைகளைச் சேர்த்துக்கட்டி ஆடையாக அணிந்தனர்”⁵⁷ என்ற கருத்து அரண்செய்யும்.

தாத்தா காலத்தில் ஆண்கள் கோவணமும், பெண்கள் சேலையை மட்டும் அணிந்துள்ளார்கள். சீயமார், தலைமார் (வழுக்கைநார்) விற்பதற்கு ஊருக்குள் செல்லும்போது கோவணத்துடன் தான் சென்று வருவார்கள்⁵⁸ என்பர் தகவலாளர் சு.மணி.

ஆடைகளில் மாற்றம்

நகரத்து மக்களுடன் கொண்ட தொடர்பினாலும், திரைப்படங்களைப் பார்ப்பதனால் ஏற்பட்ட தாக்கத்தினாலும், இப்பொழுது நகரத்து மக்களைப் போல ஆடை உடுத்தியுள்ளனர். இப்பொழுது பணியர்கள் ஆண்கள் தூய்மையான வேட்டிகள், கைலிகள், சட்டைகள், பனியன்கள், பேன்ட்கள் (கால்சட்டை)அணிகின்றனர். பெண்கள் தூய்மையான சேலைகள், ரவிக்கைகள், நைட்டி, சுடிதார், மிடி அணிகின்றனர். நகரத்து மக்களைப் போல பலவிதமான சேலைகள், சட்டைகள், வேட்டிகள், பனியன்கள், பேன்ட், சுடிதார், மிடி அணிகிறார்கள். இப்பொழுது தேர்தல் சமயங்களில் ஒட்டுக்காக அரசியல் தலைவர்கள் தரும் வேட்டி, சேலைகள் அவர்களது உடம்பை மறைக்கப் பயன்படுகின்றன. அரசு மூலம் தரும் இலவச வேட்டிகள், சேலைகளையும் பெற்றுக் கொள்கிறார்கள்.

அணிகலன்கள்

பளியர்களில் ஆண்களும், பெண்களும் தங்களுடைய உடம்பை அழகுபடுத்திக் கொள்வதற்குப் பலவித ஆபரணங்களை, பாசிகளை அணிந்து கொள்ளுகிறார்கள்.

பண்டைக் காலமக்கள் தொடக்கத்தில் ஆடையோ, அணியோ இல்லாமல் இருந்தனர். பின்பு பசுந்தளிரைக் குழைகளாகக் காதில் அணிந்தனர். பலவித விதைகளையும், கொட்டைகளையும் காதில் கட்டித் தொங்கவிட்டார்கள். புற்களையும், நார்களையும் முறுக்கி முன்கையிலும், கழுத்திலும், தோளிலும், இடையிலும் சுற்றிக் கொண்டார்கள். பலவகை மலர்களையும், இளந்தளிர்களையும் மாலையாகத் தொடுத்து மார்பிலும், இடையிலும் அணிந்து கொண்டார்கள்⁵⁹ என்பர் டாக்டர் இராசமாணிக்கனார்.

ஆண்கள் கையில் மோதிரம், கைக்கடிகாரம், கழுத்தில் செயின் போன்றவற்றையும், பெண்கள் கையில் வளையலையும், காதில் தோடுகளையும், கழுத்தில் தாலிச்செயினையும் அணிந்துள்ளார்கள். ஆரம்பத்தில் மரத்தால் செய்த தோடுபோல் செய்து காதில் மாட்டிக் கொள்வதுண்டு என்று தாங்கள் அணியும் அணிகலன்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார் தகவலாளர் வே.ரவி.⁶⁰

பெண்கள் ஆரம்பத்தில் ஓலைக்கொட்டான் குச்சிபோல் சதுரமாக செய்து காதில் தொங்கவிடுவார்கள். தாழம்பூ மடலிலும் ஓலை செய்து காதில் பொடுவதுண்டு. இதனை சமவெளிப்பகுதியில் தங்கத்தால் செய்து மாட்டிக்கொள்வதால் தண்டட்டி என்று அழைப்பதுண்டு என்று கூறுவர் தகவலாளர் மு.சுப்புலட்சுமி.⁶²

தமிழர் அழகியலில் அணிகலன்களுக்கு நகைகளுக்கு ஒரு முக்கிய இடமுண்டு. பண்டைய காலந்தொட்டு நகைகளை ஆக்குவதும் அணிவதும் தமிழர் பண்பாட்டில் ஒரு முக்கிய அம்சம். பொன்னாலும் நவமணிகளாலும் (வைரம், மரகதம், மாணிக்கம், புட்பராகம், வைடூரியம், நீலம். கோமேதகம், முத்து, பவளம்) ஆன அணிகலன்களே தமிழருள் மதிப்பு பெற்றவை. அம்மதிப்பு பணமதிப்பு (பொருள் மதிப்பு), மனமதிப்பு என இரண்டாகும்.⁶²

பழியப் பெண்கள் பவளப்பாசி, கருகு மணிப்பாசி, துளசி மாலைகள், சிவப்பு பச்சைக் கண்ணாடி உருண்டைகளை ஒரு கயிற்றில் கோர்த்துக் கழுத்தில் கட்டியுள்ளனர். கைகளில் பித்தளைத்தட்டு, வளையங்கள் அணிந்துள்ளனர். கைகளில் இரப்பர் வளையல்கள், கண்ணாடி வளையல்கள் அணிந்துள்ளனர். கால்களில் கொலுசும், கால்விரல்களில் மிஞ்சியும் அணிந்துள்ளனர்.

மொழி

மொழி என்பது தொடர்பாடலுக்குப் பயன்படுகின்ற ஒரு முறைமை ஆகும். இது ஒரு தொகுதிக் குறியீடுகளையும், அவற்றை முறையாகக் கையாளுவதற்கான விதிமுறைகளையும் கொண்டுள்ளது.

மனிதருடைய மொழிகளில் ஒலியும், கை அசைவுகளும், குறியீடுகளாகப் பயன்படுகின்றன. இவ்வாறான ஒலிகளை எழுத்து வடிவமாக மாற்றமுடியும். ஆனால் சைகைகளை அவ்வாறு மாற்ற முடியாது. மனிதருடைய மொழிகளில் இக்குறியீடுகள் சொற்கள் என்றும், அவற்றைக் கையாள்வதற்கான விதிகள் இலக்கணங்கள் என்றும் அழைக்கப்படுகின்றன.⁶⁴ பளியர்கள் பெரும்பாலும் தமிழ்மொழியினைப் பேசுகின்றனர்.

கல்விநிலை

தனி மனிதனுடைய வாழ்வையும் நாட்டின் வாழ்வினையும் உயர்த்துவது கல்வியாகும். அதற்கு கல்வியால் ஏற்றம், ஒழுக்கம், பண்பாடு போன்றவை அமைகின்றன. கல்வியின் மூலம் நமது அறியாமை நீங்கிச் சிந்தனை வளர்கிறது. வள்ளுவரும் கற்றவரே கண்ணுடையவர் என்றும், கல்லாதவர் முகத்தில் இரண்டு புண்ணுடையவர் என்றும், கல்லாதவர் விலங்குக்குச் சமம் என்றும் கூறுகிறார். அதனை,

கல்வி அழகே அழகு (நாலடி.131)

கற்றலின் வாய்த்த பிறப்பு இல்லை (நான்மணி.38)

என்ற அடிகள் விளக்கும்.

அதிகமாகப் படித்ததில்லை. ஒரு பெண் ஒன்பதாம் வகுப்பு வரை படித்துள்ளார். அவர் சத்துணவுக் கூடத்தில் வேலை செய்கிறார். பெரும்பாலும் எங்கள் இனத்தில் ஆறாம் வகுப்பைத் தாண்டியதில்லை. காரணம் அதற்குமேல் படிக்க வேண்டுமென்றால் வேற ஊர்களுக்குச் செல்லவேண்டும். தங்கிப் படிப்பதற்கான சூழல் கிடைப்பதில்லை. தற்போதுதான் எங்கள் பிள்ளைகளை பள்ளிக்கு அனுப்புகின்றோம் என்கிறார் தகவலாளர் வே.ரவி.⁶⁵

அரசாங்கம் எங்களுக்கு எவ்வளவு வாய்ப்பு கொடுத்தாலும், அது எங்களைச் சேர்வதில்லை. யாரும் எங்களுக்குத் தெரிவிப்பதும் கிடையாது. விடுதியில் தங்கிப் படிக்க வாய்ப்புக் கேட்டதுக்கு உங்களுக்கு இங்கு இடம் இல்லை என்று கூறுகின்றனர். பிறகு எப்படி எங்கள் பிள்ளைகளை பள்ளிக்கு

அனுப்புவது. கல்வியைத் தாங்கள் பெறாததற்குக் காரணம் இதுவே என ஆதங்கப்படுகிறார் க.முருகன்.⁶⁶

பெண்கள் வெளியூர் சென்று படிக்க விரும்பமாட்டார்கள். மற்ற இன மக்களுடன் சென்று படிக்க விரும்பமாட்டார்கள். அவர்கள் தங்களை கேலி பண்ணுவதாகக்கூறி படிப்பை பாதியில் நிறுத்திக் கொள்கின்றனர். பள்ளிக்குப் போகவில்லை என்று கூறி நின்றாவிடுகின்றனர். தற்பொழுது தான் எங்கள் பிள்ளைகளை அதிகம் பேரை பள்ளிக்கு அனுப்பி வருகின்றோம் என்பர் தகவலாளர் சு.மணி.⁶⁷

ஆரம்பக் கல்வியினை சொல்லிக் கொடுக்க சில அமைப்புகள் முன்வந்திருக்கின்றன. பால்வாடி போன்ற அமைப்புடன் இருக்கின்றது. அதில் காலை பனியர்களின் பிள்ளைகளை அழைத்து கல்வி புகட்டுவதுடன் மதியம் உணவும் அளிக்கப்படுகிறது.

பழங்குடியினருக்கான உண்டு உறைவிடப்பள்ளி இருந்தாலும், அங்கு தன் பிள்ளைகளை அனுப்ப அச்சப்படுகின்றனர். காரணம் தன் பிள்ளைகளை அடிமைப்போல் நடத்திவிடுவார்களோ என்ற அச்சம் தான்.

ஆய்வுக்குட்பட்ட பகுதியில் வாழும் பனியரின மக்களின் கல்விநிலை (படித்தவர்கள், படிக்காதவர்கள்) அட்டவணைப்படுத்தப் பட்டுள்ளது. அவை வருமாறு:

வ.எண்	ஊர்	கல்வி	
		படித்தவர்கள் எண்ணிக்கை	படிக்காதவர்கள் எண்ணிக்கை
1.	தாண்டிக்குடி	90	46
2.	கடுகுதடிபுதூர்	140	45
3.	மூலையாறு	70	25
4.	பண்ணைக்காடு (வரகறைப்பாறை)	43	15
5.	ராசிமலை	40	12
6.	பூலத்தூர் (மணத்தேவு)	76	26
7.	கோம்பைக்காடு	66	32
8.	சவரிக்காடு	23	14
9.	குதிரையாறு அணை	110	53
10.	கௌரவநாச்சி ஓடை	130	102
11.	கோரன்கொம்பு	115	64
12.	பாலமலை	147	41
13.	கடைசிக்காடு	96	77
14.	செம்பரங்குளம்	153	87
15.	பூதமலை	110	95
16.	போளூர்	25	16
17.	பாரதி அண்ணாநகர்	59	22
18.	சின்னூர்	63	22
19.	வாழகிரி	47	17
20.	விளாங்குளம்	45	20

பனியரின் உட்பிரிவுகள்

பனியர்கள் தங்களுக்குள் பல உட்பிரிவுகளைக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இப்பிரிவுகள் 'கூட்டம்' எனப்படுகிறது. பனியர்கள் மலைப்பகுதிகளில் அடர்ந்த கானகங்களில் சோலைகளில் கூட்டம் கூட்டமாக வாழ்கின்றனர். இக்கூட்டத்தில் பல்வேறு பிரிவுகளாக பெயர்களால் அழைக்கப்படுகின்றனர். அவர்கள் அமணப்பனியர், ஊசியிலைப் பனியர், காட்டுப்பனியர், கருப்பனியர், தாளப்பனியர், தெய்வப்பனியர், தேக்கிலைப்பனியர், தேன்பனியர், வெள்ளைப்பனியர் என்ற பெயர்கள் தாங்கியவர்களாக உள்ளனர்.

தேம்பனியரு (தெய்வப்பனியர்), தேக்கலைப்பனியர், சாமிப்பனியர், நீர்ப்பனியர் போன்ற இனங்கள் உண்டு. இதில் 'தெய்வப்பனியர்' என்பதே நாங்கள். தேக்கலைப்பனியர் மலைப்பக்கத்தில் வாழ்ந்தவர்கள். சாமப்பனியர், நீர்ப்பனியர் (நீரில் வாழ்ந்தவர்கள்) என்றும், அவர்கள் முன்பு இருந்துள்ளனர். இப்போது இல்லை. அவர்களைப் பார்த்ததில்லை. தாத்தா வாழ்ந்த காலத்தில் இருந்தவர்கள் என்பர் தகவலாளர் ஆ.முருகன்.⁶⁸

பனியர்கள் தங்களைத் தொழில்களின் அடிப்படையில் மூன்றாகப் பிரித்துள்ளனர். அவை,

1. வேடுவப்பனியர்
2. மன்னகப் பனியர்
3. காணிப்பனியர்

என்பவர்களாவர்.

வேடுவப்பளியர் சோலைகளிலும், அடர்ந்த காட்டுப்பகுதிகளிலும் வாழுபவர்கள். இவர்கள் வில்லும், அம்பும் வைத்து வேட்டையாடுபவர்கள். வேட்டையாடுதல் தான் இவர்கள் தொழில்.

மன்னகப் பளியர் விவசாயிகள். இவர்கள் காடுகளில் உள்ள நிலங்களில் கேப்பை, தினை, கம்பு, சோளம், கப்பைக்கிழங்கு, வள்ளிக்கிழங்கு போன்றவைகளைப் பயிர் செய்து, தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்தி வருகின்றனர்.

காணிப்பளியர் தேனையும், கிழங்கையும் நம்பி வாழுகின்றவர்கள். இவர்கள் இன்று தமிழ்நாட்டின் பெரும்பகுதிகளில் வாழ்கின்றனர்⁶⁹ அவர்களை,

1. தெய்வப்பளியர்
2. இடைக்காட்டுப்பளியர்
3. காட்டம் புலையர்
4. தேக்கலைப்பளியர்

என வகைப்படுத்த இடமுண்டு. தெய்வப்பளியர் என்பவர் நாங்கள் தேன், கிழங்கு எடுப்பவர்கள். இடைக்காட்டுப்பளியர் பற்றித் தெரியாது. கேள்விப்பட்டுள்ளேன். காட்டம்புலையர், இவர்களை மலசர் என்றும் அழைப்பதுண்டு. இவர்கள் மலைப்பாம்பை சாப்பிடுபவர்கள். தேக்கலையை ஆடையாகப் பயன்படுத்துவார்கள். பிள்ளையை முதுகில் வைத்துக் கொள்வார்கள். காரணம் புள்ளைய மிருகம் பிடித்துவிடும் என்ற பயம் உண்டு. மூன்று இனங்களைப் பற்றி அதிகம் தெரியாது என்பர் தகவலாளர் க.பாப்பம்மாள்.⁷⁰

பஞ்சாயத்து முறைகளும், தண்டனைகளும்

ஐந்து அல்லது ஆறு பெரிய மனிதர்கள் கூடி மக்களுக்கு வேண்டிய நீதிக்கருத்துக்களைச் சொல்லி, வழக்குகளை விசாரித்துத் தீர்ப்பளித்து அவர்களுக்கு நன்மை செய்வர். இதற்குப் பஞ்சாயத்து என்பர். மக்களுடைய வழக்குகளைத் தீர்த்தல், குற்றங்களுக்குத் தண்டனை விதித்தல், நிலங்கள் விற்பதையும், வாங்குவதையும் கண்காணித்தல், கணவன்-மனைவியைச் சேர்த்தல், பிரித்தல் போன்ற குடும்பப் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்தல் போன்றவை பஞ்சாயத்தின் கடமையாகும். பஞ்சாயத்தின் கடமை குறித்து மெஹ்தா, உறவு மற்றும் உறவுப் பழக்கங்களைத் தவிர்த்தல், கடன்களைத் திரும்பத்தர மறுத்தல், பெண்களைக் கணவன் வீட்டிற்கு அனுப்ப மறுத்தல், சாதிப் பழக்க வழக்கங்களை மீறுதல், சாதியைவிட்டு வெளியேறுவதற்கு அபராதப்பணம் விதித்தல், உடலை ஊனப்படுத்துதல் போன்ற தண்டனைகளையும் பஞ்சாயத்து விதிக்கிறது எனக்கூறுவர்.⁷¹

பஞ்சாயத்து என்ற சொல்லிலுள்ள 'பஞ்ச்' என்பது ஐந்தையும் 'யாத்' என்பது மன்றம், பேரவை அல்லது கூட்டம் இவைகளைக் குறிக்கும் கிராம வழக்குச்சொல். கிராமங்களில் கிராம வாழ்மக்களிடையே ஏற்படும் சிக்கல்கள் மற்றும் சர்ச்சைகள் இவைகளை இவர்களின் குழுக்கள் மூலம் தீர்வு காண்பது வழிவழியாகப் பின்பற்றி வந்த செயலாகும். ஊராட்சி மன்றங்கள் சாதிய அமைப்புகளால் சில இந்தியப் பகுதிகளில் காப் எனப்படும் குழுவைக் குறிப்பதில்லை. இது சாதிய அமைப்புகளில் இருந்து வேறுபட்டது. பஞ்சாயத்துராஜ் என்ற சொல் மகாத்மா காந்தியால் பிரத்தானிய ஆளுகையின் போது அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அவருடைய கிராமங்களை நேசிக்கும்

பார்வையில், கிராம சுவராஜ் கோட்பாட்டின்படி இச்சொல் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டது. (கிராம சுயாட்சி (அ) சமய ஆளுமை). தமிழில் இது ஊராட்சி என்ற சொல்லால் வழங்கப்படுகின்றது.⁷²

பஞ்சாயத்து என்பது பிறமொழியிலிருந்து வந்த சொல். ஊராட்சி என்பதே தமிழ்ச் சொல்லாகும். பஞ்சாயத்து என்பதைவிட, ஊராட்சி என்பதே நல்ல தமிழ் வாக்கியமாகும்.

ஆரம்ப காலத்தில் பழியர்களில் சிறுமலைப் பகுதியிலுள்ள தலைவனை முந்திரி என்றும், செண்பகத்தோப்பு, தாண்டிக்குடி பகுதிகளில் உள்ள தலைவனை “நாட்டாண்மைக்காரன்” என்றும், திருநெல்வேலிப் பகுதியிலுள்ள தலைவனை “காணிக்காரன்” என்றும் அழைத்து இருக்கிறார்கள். பழியர்களில் யாராவது தவறு செய்தால், உடனே நாட்டாண்மைக்காரன் அவ்வழக்கைக் கேட்டுத் தீர்ப்பு அளிப்பான். தவறு செய்தவன், குடும்பத்தை விட்டுப் பிரிந்து வெளியேறி ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை காடுகளிலோ, பக்கத்துக் குடியிருப்புகளிலோ, தங்கியிருக்க வேண்டும். அத்துடன் தண்டனைக்குத் தண்டப்பணமும் கட்டச் சொல்லி இருக்கிறான் என்று மக்கள் தொகைக் கணிப்பு இனவியல் நூல் கூறும் இக்கருத்துக்கள் இப்பொழுது மறைந்துவிட்டன.⁷⁴

பஞ்சாயத்துத் தலைவர் என்றும், கிராமத் தலைவர் என்றும் அழைப்பதுண்டு. பஞ்சாயத்து முறை தற்பொழுது கிடையாது. பிரச்சினை என்னவென்று கேட்டு எங்களுக்குள்ளே முடித்துக் கொள்வோம். வெளியில் யாரிடமும் சென்று தீர்வு காண்பதில்லை⁷⁵ என்பர் தகவலாளர் க.காமராஜ்.

பஞ்சாயத்து முறையினை 'வீனம்புள்ள' என்றழைப்பதுண்டு. அவர் முன்னிலையில் காலை நீட்டி அமரக்கூடாது. அவ்வாறு செய்தால் அக்குற்றத்தைச் செய்தவர் ரூ.101/-ஐத் தண்டத்தொகையாகச் செலுத்துதல் வேண்டும். ஒவ்வொரு பிரச்சினைக்கும் தனித்தனியான தண்டத்தொகை அறிவித்தல் உண்டு. 'தாங்கள் தங்களுடைய சண்டைகளையும், குடும்பச் சிக்கல்களையும் தங்களுக்குள்ளேயே தீர்த்துக் கொள்வோம். என்ன தவறு நடந்தாலும் அதைக் காவல்நிலையத்திற்குக் கொண்டு செல்வதுமில்லை; என்பர் க.சடையாண்டி.⁷⁶

பழமொழிகள்

பழமொழிகள் ஒரு சமுதாயத்திலே நீண்ட காலமாகப் புழக்கத்திலிருந்து வரும் அனுபவ குறிப்புகள் ஆகும். பழமொழிகள் அச்சமுதாயத்தினின் அனுபவ முதிர்ச்சியையும், அறிவுக் கூர்மையையும் எடுத்து விளக்குவதாக அமைகின்றன. இவை நாட்டுப்புறவியலின் ஒரு கூறாகவும் அமைகின்றன.⁷⁷

முதறிவிலிருந்து தோன்றிய மொழி பழமொழி. நினைப்பிற்கும் எட்டாத பழங்காலத்திலிருந்தே மக்கள் வாழ்வில் வாழ்ந்து வருபவை என்பதைப் பழமொழியிலுள்ள 'மொழி' என்னும் சொல் உறுதிப்படுத்துகிறது. சமுதாயத்தின் அனுபவ முதிர்ச்சியையும், அறிவுக் கூறுகளையும் விளக்கும் சான்றாகப் பழமொழிகளும் விடுகதைகளும் திகழ்கின்றன⁷⁸ என்பர் சு.சக்திவேல்.

பழமையான நம்பிக்கைகளையும், வரலாற்றினையும், பண்பாட்டினையும் மனித உணர்வுகளையும் காட்டுபவை பழமொழிகள். பழமொழிகள் சமுதாயத்தின் அனுபவ முதிர்ச்சியையும் அறிவுக் கூறுகளையும் விளக்கும் சான்றாகத் திகழ்கின்றன.⁷⁹

பழமொழியின் தன்மை குறித்து டாக்டர்.சு.சக்திவேல், தினந்தோறும் வாழ்க்கையில் ஏற்படும் அனுபவங்களின் திரட்டே பழமொழியாகும். அனுபவத்தின் அடிப்படையில் எழுந்தவை. அறிவின் சுருக்கமே பழமொழி எனலாம். வாழ்க்கையில் உயிர்ப் பண்பும் உணர்வுப் பண்பும் அறிவுப் பண்பும் பழமொழிகளில் கருவாக அமைந்து வாய்மொழி இலக்கியங்களில் சிறந்ததொன்றாகக் கருதப்படுகின்றது⁸⁰ என்பர்.

பழமொழிகளை உலகிலுள்ள அனைத்துச் சமுதாயங்களும் பயன்படுத்துகின்றன. முன்னேறிய சமுதாயமும் முன்னேற்றமில்லாப் பழங்குடிச் சமுதாயமும் பழமொழியைப் பயன்படுத்துகின்றன. சமுதாயத்தில் அறக்கோட்பாடுகளை வலியுறுத்தவும் தவறு செய்யும்போது இடித்துரைக்கவும் சமுதாயத்தில் இதைச் செய்யவும், இதனைச் செய்யக்கூடாது எனக் கட்டளையிடவும் பழமொழியைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.⁸¹

பழமொழியால் அறியலாகும் செய்திகள்

பண்பாட்டுக் கூறுகளை விளக்கும் பழமொழிகளின் வாயிலாக, சாதி, சமயம், தொழில், உறவுமுறை, மொழி, மிருகங்கள், பறவைகள், செடிகொடிகள், இயற்கை, குடும்பம், நம்பிக்கை, பழக்க வழக்கங்கள், தத்துவம், பொருளாதாரம், வானிலை, மருத்துவ நம்பிக்கை, சகுனங்கள்,

வேளாண்மை, திருமணம் போன்றவற்றைப் பற்றி அறியலாம். பழியர்களிடையே பழமொழிகள் வழக்கில் உள. அவை,

பழிச்சி நெனச்சா படயும் சாயும்
பழிச்சிய பாத்தா பாம்பு ஒண்டும்
பழிச்சி கைபட்டா கண்ணாடி
பழச்சி பூத்தா கொட சாயும்
பழிச்சி பெத்தா பட சேரும்

என்பனவாகும். இவைபோன்று பழமொழிகள் எங்களிடையே முற்காலத்தில் மிகுந்திருந்தன. தற்பொழுது அவற்றை நாங்கள் வழக்கில் மிகுதியாகப் பயன்படுத்தாததால் அவை வழக்கு ஒழித்துவிட்டன என்பர் மு.கோபால்.⁸²

சமயநிலை

பண்டைக் காலத்து மக்கள் இயற்கைச் சக்திகளால் நன்மை, தீமை விளையும் என்று நம்பி இயற்கையை வழிபட்டனர். இயற்கையைக் கண்டு அஞ்சிய மனிதன் அதனை அமைதிப்படுத்த வழிபாட்டை உருவாக்கினான். இயற்கைப் பொருட்களை வழிபட ஆரம்பித்தான். பளியர்கள் தொடக்க காலகட்டத்தில் பாறை, கல் போன்றவற்றை முருகன் மற்றும் பிற தெய்வமாக நினைத்து வழிபட்டனர். தற்பொழுது அவர்கள் எல்லாத் தெய்வங்களையும் வழிபடுகின்றனர். இருப்பினும் அவர்கள் இன்றுவரைக் குலதெய்வமாக பளிச்சியம்மனைக் கும்பிடுகின்றனர். அவர்களின் வழிபாடு மூன்று நாள் வரை நடைபெறுவதுண்டு.

பொருளாதாரநிலை

வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக அமைவது பொருளாதாரம் ஆகும். ஒரு நாட்டின் வளமையும், வறுமையும் அந்த நாட்டின் உற்பத்தியை வைத்தே அமைகின்றன.

பொருளாதாரம் இன்மையால் வாழ்க்கையில் சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வினால் ஒருவர் மற்றவர்க்கு அடிமையாக, ஊமையாக அடங்கிப்போக வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது. மனிதர்கள் உயிர்வாழப் பொருளாதாரம் தேவைப்படுகிறது.

பளியரின மக்கள் ஆரம்பத்தில் தேனும், கிழங்கும் எடுத்தல் தங்கள் வேலையாகக் கொண்டிருந்தனர். தற்பொழுது சமவெளிப்பகுதி மக்களின் தொடர்பினால் எல்லா வேலையும் கற்றுக் கொண்டனர். குறிப்பாக, இவர்களின் வேலை சிறுவன மகசூல் பொருட்கள் சேகரித்தலே. மரக்கட்டைகளைத் தவிர மனிதப் பயன்பாட்டிற்காக இயற்கைக் காடுகளிலிருந்து சேகரிக்கப்படும் அனைத்து உயிரினப் பொருள்களும் சிறுவனப் பொருள்களாகும். பாசம், கடுக்காய், நெல்லிக்காய், காரட் கொடி, ஈச்சம், இண்டு, காட்டு மிளகு, மாங்காய், சீயக்காய், செண்பகம், குங்கிலியம், காட்டுச்சீரகம் போன்றவை சிறுவனப் பொருட்களாகும்.

பளியரின மக்களின் எதிர்பார்ப்புகள்

- சொந்தமாக வீடு கட்டித்தருதல், கழிப்பிட வசதி, தண்ணீர் வசதியை ஏற்படுத்தித்தர வேண்டும்.
- கல்வியில் மேம்பாடு ஏற்பட வழிவகை செய்துதர வேண்டும்.

- சிறுதொழில்களைத் தொடங்க கடன் வசதிகள் ஏற்படுத்தித்தருதல் வேண்டும்.
- வனப்பொருட்களைச் சேகரிக்க தடை இருத்தல் கூடாது.
- எங்களுக்கு கிடைக்க வேண்டிய அரசின் சலுகைகள் முழுமையாகக் கிடைத்தல் வேண்டும்.

தொகுப்புரை

- ❖ இனவரைவியல் நூல்கள் அனைத்தும் ‘தனி வரைவியல் நூல்களே’ எனக் கருத இடமுண்டு.
- ❖ இனவரைவியலின் அடிப்படையில் வளர்ந்தவையே பண்பாட்டு மானிடவியலும், சமூக மானிடவியலுமாகும்.
- ❖ இன ஒப்பாய்வியல் குறித்த குரோபரின் கருத்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ தொல்லியல், மொழியியல் ஆகியவற்றின் தலையாய பிரிவுகளாக இனக்குழுவியல், இனக்குழு ஒப்பாய்வியல் ஆகியன உள்ளன.
- ❖ பூர்வீகமாக மலைகளை வாழிடங்களாகக் கொண்ட மக்களே பழங்குடிகளாவர்.
- ❖ மானிடவியலார் சிலர் பழங்குடி எனும் சொல்லிற்கு மாறாக இனக்குழு எனும் சொல்லைப் பரிந்துரைக்கின்றனர்.
- ❖ பழங்குடி எனும் சொல் முதன் முதல் எபிரேயர்களைக் (கி.பி.1000 வரை இவர்கள் 12 குழுக்களாக வாழ்ந்தனர்) குறிக்கப் பயன்பட்டது என்ற கருத்து பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.

- ❖ பழங்குடியினரை அரசியல் நிர்வாக வசதிக்காக குற்றவாளிப் பழங்குடியினர், குற்றவாளிப் பட்டியலிலிருந்து நீக்கப்பட்ட பழங்குடியினர் எனப் பாடுபடுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ பழங்குடியினருள் பளியர் ஒருவராக விளங்குகின்றனர். பளியர் என்ற சொல்லிற்குத் 'தொல்லோர்' எனப் பொருள். பளியர், பழியர், பளியன், பழையர், பழையரேர் என வழக்கில் அழைக்கப்பெறுகின்றனர்.
- ❖ தமிழக, மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளின் தென்னகக் காடுகளில் வாழும் திராவிடப் பழங்குடியினராகப் பளியர் விளங்குகின்றனர்.
- ❖ பளியர்கள் வேட்டைகாரர்களாகவும், தேன் சேகரிப்பவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர்.
- ❖ சங்க காலத்தில் பழையர் வாழ்ந்துள்ளார். இவ்வினத்தில் தோன்றிய பழையன் மோகூர்க்குத் தலைவனாக விளங்கியுள்ளான். இவன் குறுநில மன்னனாவான். இவன் சேரன் செங்குட்டுவனை வென்றுள்ளான்.
- ❖ பொருளாதார நிலையில் பின்தங்கியவர்களாகவே பளியர் உளர். அணிந்து கொள்ளும் ஆடையைத்தவிர இவர்களுக்கென சொத்து ஏதுமில்லை என்ற ஹட்சனின் கருத்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ நீரோடைக்கு அருகிலேயே தங்களது குடிவை அமைத்து வாழ்ந்துள்ளனர்; அக்குடியில் நாற்பது பேர் கூடிவாழ்வார்; நீர் அருகிலிருந்தும் குளிக்காமல் அசுத்தத்துடனும் துர்நாற்றத்துடனும் காணப்படுவார்கள் என ஜே.இ.டி.ரேசி கூறும் கருத்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

- ❖ பழியர்கள் மரத்தின்மேல் பரண் அமைத்து வாழ்ந்துள்ளனர்; அதுவன்றி பாறை இடுக்குகளும், குகைகளும் இவர்களின் வாழிடங்களாக விளங்கியுள்ளன.
- ❖ பழியர் மாட்டிறைச்சியை உண்பதில்லை; மது அருந்துவதில்லை; குடிகாரனைத் தள்ளி வைத்துவிடுவர் என்ற செய்தி கூறப்பட்டுள்ளது.
- ❖ 'பழையர்' என்ற சொல் 'பழியர்' எனத் திரிந்து 'பளியராக' வழக்கில் வந்திருக்கக்கூடும் என்ற கருத்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ பழியர்களின் தாய்மொழியாகத் தமிழ்மொழி விளங்கியுள்ளது.
- ❖ பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்) வரலாறும் வாழ்க்கை முறைகளும் எனும் நூலில் பளியர் இனவரலாறு குறித்த கதைகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவை இவ்வியலில் தெளிவுபட விளக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ மூன்று தலைமுறைக்குமுன் மலைக்குகைகளில் வாழ்ந்த பளியர் தற்போது ராசிமலைப்பகுதியில் சமவெளிக்கு வந்துள்ளனர்.
- ❖ ஆதிப்பளியரின் தலைக்குடும்பம் வாழ்ந்த இடமாக இன்றைய பாலாறு அணைப்பகுதி விளங்குகிறது.
- ❖ தொடக்க காலத்தில் மலைக்குகைகளிலும், பரண்களிலும், புற்கள் வேய்ந்த குடிசையிலும் வாழ்ந்த பளியர்கள் தற்காலத்தில் வீடுகளில் வாழ்கின்றனர்.
- ❖ கொடைக்கானல் வட்டத்திற்கு உட்பட்ட இருபது ஊர்களில் பளியர்கள் வாழ்கின்றனர். அவ்வூர்களில் வாழும் அவர்களுக்கு அரசாங்கம் தனிவீடுகள் கட்டிக் கொடுத்தாலும் அவர்கள் மண்ணால் சுற்றுச்சுவர்

அமைத்து ஈத்தைகளால் வேய்ந்து கட்டப்பட்ட வீடுகளிலேயே விரும்பி வாழ்கின்றனர்.

- ❖ வருடத்திற்கு ஒருமுறை புதுத்துணி எடுப்பதைப் பளியர் வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். அது தவிர்ந்து திருவிழாக் காலங்களில் புதுத்துணி எடுப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர்.
- ❖ ஆண்கள் கோவணத்தையும், பெண்கள் சேலையையும் உடுத்தியுள்ளனர். ஆடை கிடைக்காத தருணத்தில் இலை, தழை, புல் ஆகியவைகளால் கோர்க்கப்பட்ட ஆடைகளை தொடக்ககாலகட்டத்தில் அணிந்தனர்.
- ❖ தற்பொழுது ஆண்கள் வேட்டிகள், கைலிகள், சட்டைகள், பனியன்கள் அணிகின்றனர். பெண்கள் சேலைகள், சட்டைகள் அணிகின்றனர்.
- ❖ பளியரினத்து இளம்பெண்கள் நைட்டி, சுடிதார், மிடி போன்றவையும் அணிகின்றனர்.
- ❖ பளியரினத்து இளைஞர்கள் பேண்ட், சட்டை அணிகின்றனர்.
- ❖ நகர்ப்புற நாகரிகத்தின் விளைவால் பளியர்கள் தங்களின் பாரம்பரிய ஆடை, அணிகலன்களை விடுத்து நவீன ஆடை, அணிகலன்களை அணியுமளவிற்கு பண்பாட்டில் மேம்பட்டுள்ளனர் என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.
- ❖ அரசு வழங்கும் சலுகைகள் சரிவரக் கிடைக்காததால் பளியரினப் பிள்ளைகள் கல்விபெற இயலவில்லை. ஆகவே அவர்களுக்குரிய சலுகைகள் அவர்களைச் சென்றடைய அரசு தக்க நடவடிக்கை எடுத்தால் அவர்கள் கல்விநிலையில் உயர வாய்ப்புண்டு என்ற கருத்து புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

- ❖ பனியர் கல்விநிலையில் மேம்பாடு அடைவதற்குத் தடைக்கற்களாக இருப்பவை அவர்களது தாழ்வு மனப்பான்மையும், அச்சமுமே ஆகும். அவற்றை அவர்கள் நீக்கினால் கல்விநிலையில் மேம்பட வாய்ப்புண்டு என்ற சிந்தனை இவ்வியலில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ மலைப்பகுதியில் சோலைகள் அடர்ந்த பகுதிகளில் பனியர் கூட்டம் கூட்டமாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.
- ❖ தொடக்ககாலகட்டத்தில் தேம்பனியரு, தேக்கலைப்பனியர், சாமப்பனியர், நீர்ப்பனியர் வாழ்ந்துள்ளனர். இப்பனியரினங்கள் இன்று ஆய்வுக்குட்பட்ட பகுதிகளில் இல்லை என்ற கருத்து விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ தண்டனைக்குரியவன் ஒரு குறிப்பிட்ட காலம் வரை காடுகளிலோ அல்லது பக்கத்துக் குடியிருப்புக்களிலோ தங்கியிருக்க வேண்டும். அத்துடன் தண்டனைக்குரிய தண்டப்பணமும் கட்டவேண்டும் என்ற முறை முற்காலத்து பழியர்களிடம் இருந்தது. இவ்வழக்கம் இன்று மறைந்தது.
- ❖ பனியர்கள் பிரச்சனைகளை அவர்களுக்குள்ளே பேசித் தீர்த்துக் கொள்கின்றனர்; அவர்கள் காவல்நிலையத்திற்குச் செல்வதில்லை. இப்பிரச்சனைகளை தீர்ப்பதற்காக பஞ்சாயத்துத்தலைவர் அல்லது கிராமத் தலைவரென எவரும் கிடையாது என்ற கருத்து எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ பஞ்சாயத்து முறையினைப் பழியர்கள் 'வீனம்புள்ள' என அழைக்கின்றனர்.
- ❖ தொடக்க காலகட்டத்தில் பழியர்கள் பயன்படுத்திய பழமொழிகளை அவர்களின் சந்ததியினர் தொடர்ந்து வழக்கத்தில் பயன்படுத்தவில்லை. அதனால் அவர்களிடையே பழமொழிகள் வழக்கொழிந்து வருகின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. பக்தவத்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.117.
2. <http://ta.wikipedia.org/s/jhj>.
3. பிரிட்டானிகா தகவல் களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப.346.
4. ஆ.தனஞ்செயன், விளிம்புநிலை மக்கள் வழக்காறுகள் - இனவரைவியல் ஆய்வு, ப.3.
5. மேலது, ப.3.
6. பக்தவத்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், பக்.118-119.
7. <http://ta.wikipedia.org/s/jhj>.
8. மேலது,
9. பக்தவத்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், பக்.118-119.
10. மேலது, ப.110.
11. மேலது, ப.110.
12. Makhan Jha, An Introduction to Social Anthropology, p.7.
13. Vatsyayan, Anthropology Social and Cultural Anthropology, p.7.
14. எஸ்.ஆர்.வேங்கடராமன், பாரதப் பழங்குடிகள், ப.1
15. இரா.முருகன், சங்கப்பாக்களில் தொல்குடிக்கூறுகள், ப.57.
16. நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, ப.601.
17. டாக்டர் கோ.சீனிவாசவர்மா, நரிக்குறவப் பழங்குடிகள், ப.1.
18. நே.தேவசகாயம், தமிழ்நாட்டுப் பழங்குடிகள், ப.11.
19. முனைவர் ம.இராஜேந்திரன், மெக்கன்சி சுவடிகளில் தமிழகப் பழங்குடிகள், ப.34.
20. மேலது, ப.35.

21. பக்தவத்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், பக்.301-302.
22. மேலது, ப.303.
23. மேலது, ப.305
24. <http://ta.wikipedia.org/s/tod>.
25. எஸ்.கௌரிமீஸ்வரி, அபிதானசிந்தாமணி, ப.1282.
26. ச.பவானந்தம் பிள்ளை, பவானந்தர் தமிழ்ச் சொல்லகராதி, ப.336.
27. எஸ்.கௌமீஸ்வரி, அபிதான சிந்தாமணி, ப.1282.
28. சோமேல, திருநெல்வேலி மாவட்டம், ப.265.
29. ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், தமிழ்நாட்டுப் பழியர்கள், ஆராய்ச்சி இதழ்-3, பக்.304-305.
30. J.H.Hutton, Caste in India, p.9.
31. E.Thurston, The Castes and Tribes of Southern India, p.462.
32. Ibid., p.466.
33. நா.வானமாமலை (ப.ஆ.), மக்களும் மரபுகளும், பக்.75, 82.
34. கோ.மா.கோதண்டம், ஆரண்யகாண்டம், ப.12.
35. ஆ.முருகுசுந்தரம், குறிஞ்சிமலைகள், ப.222.
36. தமிழ்நாடன், பழங்குடி மக்களின் பகைவர்கள், ப.95.
37. பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்), வரலாறும் வாழ்க்கை முறைகளும், பாகம்-1, ப.11.
38. மேலது, ப.11.
39. மேலது, பக்.8-10.
40. தகவலாளர் : வே.ரவி, ஊர் : ராசிமலை,
ஒன்றியம் : தேவதானப்பட்டி, வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 14.06.2013.

41. தகவலாளர் : ரா.மொக்கையன், ஊர் : ராசிமலை,
ஒன்றியம் : தேவதானப்பட்டி, வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 14.06.2013.
42. பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்) வரலாறும் வாழ்க்கை
முறைகளும், பாகம்-1, பக்.6-7.
43. தினத்தந்தி நாளிதழ், நாள்: 05.09.2012, ப.12.
44. ஆ.முருகுசுந்தரம், குறிஞ்சிமலைகள், ப.222.
45. தகவலாளர் : மு.சுப்புலட்சுமி, ஊர் : சவரிக்காடு,
ஒன்றியம் : அடுக்கம் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 29.07.2013.
46. ஆதி.பாலசுந்தரன், சேரர் வரலாறும் பழனிமலைத் தொடர்வாழ் பழங்குடி
மக்களும், ப.63.
47. மேலது, ப.64.
48. மேலது, பக்.64-65.
49. பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்) வரலாறும் வாழ்க்கை
முறைகளும், பாகம்-1, பக்.14-15.
50. மேலது, ப.15.
51. <http://ta.wikipedia.org/s/p4>.
52. மணிமேகலை, காதை.11, வரி:95-96.
53. புறம். பா.18.
54. நா.சி.கந்தையாபிள்ளை, சரித்திர காலத்துக்கு முற்பட்ட தமிழர், ப.45.
55. கொ.மா.கோதண்டம், அவர்களுக்கென்று, ப.25.

56. தகவலாளர் : சு.மணி, ஊர் : மணத்தாவு,
ஒன்றியம் : பூலத்தூர், வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 17.06.2013.
57. E.Thurston, The castes and Tribes of Southern India, p.470.
58. தகவலாளர் : சு.மணி, ஊர் : மணத்தாவு,
ஒன்றியம் : பூலத்தூர், வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 17.06.2013.
59. மா.இராசமாணிக்கம், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, பக்.520-521.
60. தகவலாளர் : வே.ரவி, ஊர் : ராசிமலை,
ஒன்றியம் : தேவதானப்பட்டி, வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 14.06.2013.
61. தகவலாளர் : மு.சுப்புலட்சுமி, ஊர் : சவரிக்காடு,
ஒன்றியம் : அடுக்கம் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 29.09.2013.
62. மாத்தாளை சோமு, வியக்க வைக்கும் தமிழர் அறிவியல், ப.186.
63. தகவலாளர் : மு.சுப்புலட்சுமி, ஊர் : சவரிக்காடு,
ஒன்றியம் : அடுக்கம் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 29.09.2013.
64. <http://ta.wikipedia.org/s/56h>.
65. தகவலாளர் : வே.ரவி, ஊர் : ராசிமலை,
ஒன்றியம் : தேவதானப்பட்டி, வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 14.06.2013.

66. தகவலாளர் : க.முருகன், ஊர் : ராசிமலை,
ஒன்றியம் : தேவதானப்பட்டி, வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 14.06.2013.
67. தகவலாளர் : சு.மணி, ஊர் : மணத்தாவு,
ஒன்றியம் : பூலத்தூர், வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 17.06.2013.
68. தகவலாளர் : ஆ.முருகன், ஊர் : கடைசிக்காடு
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 23.11.2014.
69. தென்தமிழ்நாட்டுப் பழங்குடிகள், பக்.10-11.
70. தகவலாளர் : க.பாப்பம்மாள், ஊர் : வாழகிரி
ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 13.07.2014.
71. Udayamehta, Elements of Social Economic Life India, p.42.
72. <http://ta.wikipedia.org/s/2rj>.
73. <http://ta.wikipedia.org/s/1r3t>
74. Ethnographic Notes and Scheduled Tribes consus of India, P.204.
75. தகவலாளர் : க.காமராஜ் ஊர் : பூதமலை
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 22.06.2014.
76. தகவலாளர் : க.சடையாண்டி ஊர் : பாலமலை
ஒன்றியம் : அடுக்கம் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 19.10.2014.

77. <http://ta.wikipedia.org/s/mq>.

78. சு.சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப.103.

79. மேலது, ப.104.

80. மேலது, ப.112.

81. மேலது, ப.114.

82. தகவலாளர் : மு.கோபால் ஊர் : விளாங்குளம்

ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு வட்டம் : கொடைக்கானல்

மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 13.07.2014.

இயல் இரண்டு

தொழில்முறைகள்

தொழில்முறைகள்

பண்டைய சமுதாய வாழ்வியலின் பல கூறுகளுள் தொழிலும் ஒன்று. பண்டைத் தமிழ் மக்கள் விவசாயத்தை மட்டும் தொழிலாகக் கொள்ளாமல் பிற தொழில்களையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். சமுதாயம் மேன்மை அடையப் பொருள் வேண்டும். பொருளை ஈட்டுவதற்குத் தொழில் வாயிலாக அமைந்தது. அது பொருளாதாரத்தோடு தொடர்புடையது. இப்பொருள் வளத்தை மேம்படுத்துவதற்காக பளியர் இனமக்கள் பல தொழில்களைக் கைக்கொண்டிருந்தனர். அவைகளை ஆராய்ந்து விளக்குவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

தொழில் - சொற்பொருள் விளக்கம்

தொழில் என்பதற்கு 1.வேலை - பணம் சம்பாதிப்பதற்காகச் செய்யும் செயல், 2.மனித உழைப்பையும், இயந்திரங்களையும் பயன்படுத்தி லாப நோக்கில் ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்யும் செயல் அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட சேவையை வழங்கும் செயல், 3.குறிப்பிட்ட வேலையைச் செய்யும் திறமை அல்லது குறிப்பிட்ட வேலையிலுள்ள நுணுக்கம், 4.(நிகழ்த்தும்) செயல்¹ எனப் பல்வேறு விளக்கம் தருகிறது க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி.

பணி அல்லது தொழில் என்பது ஒருவருடைய வாழ்வாதாரத்திற்கு, வருமானம் ஈட்டக்கூடிய செயல். இதனை உத்தியோகம் அல்லது அலுவல் என்றும் கூறுவர். ஒருவர் பணம் அல்லது சேவை மனப்பான்மை அல்லது இரண்டிற்குமான தம்முடைய உழைப்பை பகுதி நேரமாகவோ அல்லது முழுநேரமாகவோ செலவு செய்தல் தொழில் எனப்படும்.²

தொழில் என்பதற்குச் செயல், உத்தியோகம், காரியசித்தி, ஏவல், திறமை³ எனப் பல பொருள்களை அகராதி சுட்டுகிறது. இவற்றுள் செயல் என்பது உழைப்பைக் குறிக்கும். உழைப்பு என்பது பெயர்ச் சொல்லாக ஒரு செயல் அல்லது தொழிலைக் குறிக்கும். உழைத்தல் என்பது வினைச் சொல்லாகத் தொழில் செய்தலைக் குறிக்கும். உழைப்பவர் இனம் என்பது பொதுவாகத் தொழிலாளர்களைக் குறிக்கும்⁴ என்பர் சி.சசிவல்லி.

தொழில் என்பதற்கு 1.செயல், 2.சேவை, 3.உத்தியோகம், 4.சாமர்த்தியம், 5.தன்மை, 6.குலாசாரம், 7.தந்திரம்⁵ என பொருள் தருகிறது பவானந்தர் தமிழ்ச் சொல்லகராதி.

தொழில் என்பது உத்தியோகம், சாமர்த்தியம், செயல், தந்திரம், தன்மை, வியாபாரம், வினைச்சொல், வேலை (ப.860) எனவும், கருமம், கன்மம், செயல், பணி, விதி, வினை (ப.1465) என தமிழ்மொழி அகராதியும், வேலை (ப.384) என கோனார் தமிழ் அகராதியும், வினை (ப.436) என சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியமும் விளக்கமளிக்கின்றன.

அபிதான சிந்தாமணி தொழில் பற்றி 1. (3) ஆக்கல், காத்தல், அழித்தல், (6) உழவு, தொழில், வரைவு, வாணிபம், விச்சை, சிற்பம் 2.அந்தணர் அறு தொழில் - ஓதல், ஓதுவித்தல், வேட்டல், வேட்பித்தல், ஈதல், ஏற்றல், அரசர் அறுதொழில் - ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உலகோம்பல், படைபயிற்றல், பொருதல், வைசியர் அறுதொழில் - ஓதல், வேட்டல், ஈதல், பொருளீட்டல், பசுகாத்தல், ஏருழல், சூத்திரர் அறுதொழில் முதன் மூவர்க்கும்

ஏவல் செயல், பொருளீட்டல், உழுதல், குயிலுவத் தொழில் செயல் - காருக வினைசெயல்⁶ என்று கூறுகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் தொழில்

தொல்காப்பியர் கருப்பொருள் பற்றிக் கூறும் பொழுது,

தெய்வம் உணாவே மாமரம் புள்பறை
செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகைஇ
அவ்வகைப் பிறவும் கருவென மொழிப⁷

என்று கூறுகிறார். இந்நூற்பாவில் செய்தி என்பது தொழிலைக் குறிக்கும். முல்லைநில மக்கள் ஆடு, மாடு மேய்த்தலையும், புன்செய் பயிர்கள் சார்ந்த விவசாயத்தையும் மேற்கொண்டிருந்தனர். குறிஞ்சிநில மக்கள் தேனெடுத்தல், கிழங்குகளை அகழ்ந்தெடுத்தல், தினைப்புனங்காத்தல் ஆகிய தொழில்களைச் செய்தனர். மருதநில மக்கள் விவசாயத்தையும், நெய்தல்தில் மக்கள் மீன்பிடித்தல், உப்பு விளைவித்து விற்பனை ஆகிய தொழில்களையும் மேற்கொண்டனர். பாலைநில மக்கள் வழிப்பறி செய்தலைத் தொழிலாகக் கொண்டனர். இதனால் நிலத்தின் இயல்பிற்கும் சூழலுக்கும் தக்கவாறு தொழில்கள் மாறுபடுவதை அறியமுடிகிறது.

தொல்காப்பியத்தில் மக்கள் பிரிவும் தொழில் சார்ந்தே அமைந்துள்ளது. அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் என்ற பிரிவுகள் தொழிலின் அடிப்படையில் உருவானவையாகும். எத்தொழிலுக்கும் தூண்டு கோலாய் அமையும் அறிவும் ஒழுக்கமும் இன்றியமையாச் சிறப்பினவாகலானும் அந்தணர் முதலிலும், தொழில் செய்வோர் அச்சமின்றி வாழவும், தொழில் நன்கு நடைபெற அரசர் காத்தலானும், வணிகர்

அந்தணர்க்கும் அரசர்க்கும் கொண்டு அரசுக்குப் பொருளீட்டித் தருதலானும் வேளாளர் விளைவிக்கும் பொருள்களைக் கொள்வதோடு அவர்க்கு வேண்டுவன கொண்டு கொடுத்தலானும் அரசர், வணிகர் ஆகியோரை இடையில் வைத்து அந்தணர், அரசர், வேளாளர் என முறைப்படுத்தினரேயன்றி இவர்களில் ஏற்றத்தாழ்வு இல்லை⁸ என்பர் சசிவல்லி.

தொழில் வகைப்பாடு

தொல்காப்பியத்தில் கருப்பொருளைக் கூறும்பொழுது திணைகளுக்கு ஏற்ற தொழில்கள் கூறப்பெற்றுள்ளன. இதனடிப்படையில் தொழில்களை, 1.வாழ்வியல் தொழில், 2.போர்த்தொழில், 3.வாணிகத்தொழில், 4.கலையியல் தொழில் என வகைப்படுத்தலாம்.

மக்களின் வாழ்வியலோடு நேரடியாகத் தொடர்பு பெற்றவை இவ்வகைத் தொழில்களாகும். இவற்றை,

1. கைத்தொழில்
2. நிலஞ்சார் தொழில்
3. கைவினைத் தொழில்
4. பிற தொழில்

எனப் பகுத்து விளக்க இடமுண்டு.

1. கைத்தொழில்

கைத்தொழில் என்பதற்குக் கைத்திறமையாலே சிறு கருவிகளைப் பயன்படுத்திச் செய்யப்படும் தொழில்⁹ என்று தற்காலத் தமிழ்ப் பெயரகராதி

(லெக்சிகன்) சுட்டுகிறது. கைத்தொழில்களைக் கீழ்க்கண்டவாறு வகைப்படுத்தலாம். அவை,

1. பயிர்த் தொழில்
2. நெசவுத் தொழில்
3. தச்சுத் தொழில்
4. மட்கலத் தொழில்
5. கொல்லுத் தொழில்
6. உலோகத் தொழில்
7. தோல் தொழில்

எனப்படும்.

பயிர்த்தொழில்

மனித வாழ்விற்கு அடிப்படையானது உணவு. அந்த உணவினை வழங்கும் தொழிலை உழவுத்தொழில் அல்லது பயிர்த்தொழில் என்று கூறுவர். உழவர்கள் வேளாண் மாந்தர்கள் என அழைக்கப்பெற்றனர். இதனைத் தொல்காப்பியம்,

வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது

இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி¹⁰

என்று குறிப்பிடுகிறது.

பயிர்த்தொழில் கருவிகளான நாஞ்சில் (கலப்பை), தளம்பு, ஆம்பி (ஏற்றம் இறைக்கும் கருவி), கமலை, கிழார், துளர் (களைக்கொத்து), குளிர், தட்டை, தழல், வில்லம்பு, கவண்கல், வேல், ஞெகிழி, அடார், குறுந்தடி, தொண்டகச்சிறுபறை, தண்ணுமை, குயம், வாள், கரும்பு அரவை இயந்திரம்

ஆகியவை பண்டைய வேளாண் மக்கள் பயன்படுத்திய பயிர்க் கருவிகளாகும். கானவர், குன்றகச் சிறுகுடிக் கிளையுடன் கள் குடித்து மகிழ்ந்து தொண்டகச் சிறுபறை முழக்கி, குரவையாடினர்.¹¹ தொண்டகச் சிறுபறை பழங்குடிகளோடு தொடர்புடையதைக் காட்டுகிறது.

நாஞ்சில்

பயிர்த்தொழிலின் முதல் செயலான நிலத்தை உழுது பயன்படுத்துவதற்குப் பயன்பட்ட கருவி நாஞ்சில். நாஞ்சில் என்பதற்குக் கலப்பை என்று பொருள். அதனை,

பிடிவாய் அன்ன மடிவாய் நாஞ்சில்
உடும்பு முக முழுக்கொழு முழக ஊன்றி¹²
குறுஞ்சாட்டு உருளையொடு கலப்பை சார்த்தி
நெடுஞ்சுவர் பறைந்த புகை சூழ் கொட்டில்¹³

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை விளக்குகிறது.

தளம்பு

தளம்பு - பரம்பு - தளம்பு என்பதற்குச் சேறுகுத்தி என்று பொருளுரைக்கிறது தமிழகராதி. நிலத்தை நன்றாக உழுத பின்னர் சமமாக இருந்தற் பொருட்டு இதனைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இக்கருவி கொண்டு சேற்று வயலைச் சமப்படுத்தியுள்ளதை,

மலங்குமிளிர் செறுவில் தளம்பு தழந்திட்ட¹⁴

எனப் புறநானூறு சுட்டுகிறது. தற்பொழுதும் உழுத பின்னர் நிலத்தைச் சமப்படுத்த இக்கருவி பயன்படுத்தப்படுவதுண்டு. இதனைப் பரம்படித்தல் என்பர். இன்று பரம்பு பனைமரத்தில் செய்யப்பட்டுள்ளது.

துளர்

துளர் என்பதற்குத் தமிழகராதி கொத்துதல் என்று பொருளுரைக்கிறது. உரையாசிரியர் பெருமழைப்புலவர், ‘களைக்கொட்டு’ என்று பொருள் தருகிறார்.¹⁵

வயலில் வளரும் பயிர்களுக்கிடையில் இருக்கும் பிற பயிரினங்களைக் களைவதற்குப் பயன்படுத்திய கருவி துளர் ஆகும். இதனை, ஈரமின்றிக் காய்ந்துவிட்ட நிலங்களில் உள்ள களைகளைத் துளர்ந்தெடுக்கப் பயன்படுத்தியதை,

தொடுப்பு எறிந்து உழுத துளர்படு துடவை¹⁶

“..... சிறுதினைத்

துளரெறி நுணுகட் களைஞர்”¹⁹

என்ற பாடலடிகளால் உணரமுடியும். துளர் என்ற பெயர் வழக்கிழந்து ‘களைக்கொட்டு’ என்ற பெயர் வழங்கப்படுகிறது.

நிலஞ்சார் தொழில்கள்

நிலஞ்சார் தொழில்களைக் கால்நடை பேணல், வேட்டையாடுதல் என்ற வகையில் பிரித்து விளக்க இடமுண்டு. கால்நடைகளைப் பேணி வளர்ப்பது முல்லைநில மக்களின் தொழிலாகும். இடையன் கால்நடைகளை மேய்க்கச் செல்லும் பொழுது உறியுடன், தீக்கடைக்கோல் ஆகிய கருவிகளை இட்டு வைத்த தோற்பையுடன் ஒருசேரச் சுருக்கிட்டுப் பனையோலைப் பாயோடு முதுகிற் கட்டி எடுத்துச் செல்வான். இதனை,

பாணி கொண்ட பல்கான் மெல்லுறி

ஞெலிகோற் கலப்பை யதனோடு சுருக்கிப்

பறிபுறத்திட்ட பானொடையிடைய¹⁸

என நற்றிணை புலப்படுத்துகிறது.

வேட்டையாடுதல்

தங்களது உணவிற்காகவும், பாதுகாப்பிற்காகவும் பல்வேறு கருவிகளைப் பயன்படுத்தி வந்தனர். வேட்டையாடுவதற்கும் பாதுகாப்பிற்கும் அம்பு, வேல், ஈட்டி போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். நாடோடிகளாக அலைந்து திரிந்த மக்கள் கற்காலத்தில் கற்களையே தங்களது ஆயுதங்களாகக் கொண்டிருந்தனர். கற்காலத்தை அடுத்து வந்த புதிய கற்காலத்தில் அவர்கள் தங்களது கற்கருவிகளுக்கு வடிவங்கள் கொடுத்து அவற்றைப் பயன்படுத்தி வந்தனர்.

வலைகள்

சங்க காலத்தில் வேட்டைத் தொழில் சிறப்படைந்திருந்தது. வேட்டைக்குச் செல்வோர் தேவையான கருவிகளுடன் சென்றுள்ளனர். அவர்கள் காட்டில் எல்லாத் திசைகளிலும் அலைந்து வேட்டையாடுதற்குரிய விலங்குகள் உள்ள இடத்தை அறிதலும், சரியான இடமறிந்து வலை விரித்தலும், பதுங்கிய இடத்திலிருந்து விலங்கை வெளிப்படச் செய்தலும், வலையில் சிக்கியவுடன் பாய்ந்து தாக்குதலும் செய்துள்ளனர். அதனை,

வண்ண வரிவில் லேந்தி அம்பு தெரிந்து¹⁹

என்ற அடி கூறும். குறிப்பாக வலை வேட்டைத் தொழிலுக்கு நன்கு உதவியுள்ளது.

கானவர் அகன்ற நிலப்பிளவின் வாயிலில் வார்களால் பின்னப்பட்ட
கண்ணியும், வலையும் அமைப்பார். பன்றிகளை வேட்டை நாய் கொண்டு
தூரத்தி அப்பிளவில் விழச் செய்வார். அவை வளையில் சிக்குறும். அதனைத்
தம் சிறுகுடிக்குக் கொண்டு வருவர். அதனை,

சிறுகட் பன்றிப் பெருஞ்சி வொடுத்தல்
சேறா டிரும்புற நீரோடு சிவண
வெள்வசிப் படிஇயர் மொயத்த வள்பழீகக்
கோணாய் கொண்ட கொள்ளைக்
கானவன் பெயர்க்குஞ் சிறுகுடி யானே²⁰

என்ற அடிகள் புலப்படுத்தும்.

வேட்டை நாய்களுடன் பசிய தூறுகளை அடித்து வேலியை
அமைத்துப் பின் தொடர் வலைகளைக் கட்டிக் குறுமுயல்களை
அவ்வலையகத்தே வளைத்துப் பிடிப்பார். இதனை,

பகுவாய் ஞுமலியொடு பைப்புதல் எருக்கித்
தொகுவாய் வேலித் தொடர்வலை மாட்டி²¹

என்ற அடிகள் சுட்டும். பன்றி, முயல் ஆகியவைகளை வேட்டையாடுவதற்கும்,
பறவைகளைப் பிடிப்பதற்கும் வலைகளைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

வில்லம்பு

வேட்டைத் தொழிலில் முக்கிய இடம் பெற்றது வில்லம்பு.
வில்லம்பைக் கொண்டு விலங்குகளையும், பறவைகளையும் வேட்டையாடி
வந்தனர். முள்ளம்பன்றியின் ஏற்றை வில்லை வளைத்துக் கணை எய்து
கைக்கொண்ட செய்தியை,

வன்கைக் கானவர் வெஞ்சிலை வணக்கி

உளமிசைத் தவிர்த்த முளவு மான் ஏற்றையொடு²³

என்ற அடிகள் உணர்த்தும்.

பழங்குடி மக்களின் தொழில்கள்

கல்வராயன் மலைவாழ் மக்கள் விவசாய முறை, பயிர் ராகி, சோளம், கம்பு போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி விளைவிக்க விவசாயப் பண்ணை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இதனை, கல்வராயன் மலைவாழ் மக்களின் விவசாயமுறை மிகப்பழமையானது. அவர்கள் புனல்காடு மாற்றுப் பயிரிடும் முறையைக் கையாளுகின்றனர். முக்கிய பயிர் ராகி, சோளம், கம்பு, தினை, நெல், ஆற்காடு லுத்தரன் திருச்சபை 1978-ல் கருமந்துறையில் ஒரு விவசாயப் பண்ணை ஏற்படுத்தியது. வீரிய விதைகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. காய்கறி வகைகள் பயிரிட பயிற்சி தரப்படுகின்றது. மலை மக்கள் பணப்பயிர் பயிர் செய்ய ஆரம்பித்துள்ளனர். மலைவாழ் மக்களுக்கான ஒரு தச்சத் தொழில் பயிற்சி மையம் 1984ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. உபகரணங்கள் இலவசம். திருச்சபை மலைவாழ் பெண்களுக்கு தையல் பயிற்சியும் அளிக்கிறது. கரியலூர் பள்ளியில் ஒரு நாடகக்குழு நடத்தப்படுகிறது. இது மலைவாழ் மக்களுக்கு விழிப்புணர்வு ஏற்பட உதவுகிறது²³ என்று தே.அந்தோணிமுத்து தன் கட்டுரையில் கூறியுள்ளார்.

மலையாளிகள் விவசாயம், தேனீ வளர்த்தல், மரம் வெட்டுதல் முதலான தொழில்களைச் செய்கின்றனர் என்பதனை, மலையாளிகளின் முக்கியத் தொழில் விவசாயம், தேனீ வளர்த்தல், மரம் வெட்டுதல், இவர்கள் சோளம், கம்பு, தினை, சாமை, கேழ்வரகு ஆகியவற்றைப் பயிரிடுகின்றனர்.

காய்ந்துபோன சந்தன மரத்தை வெட்டி வனத்துறையினருக்குக் கொடுத்துக் கூலி பெறுகின்றனர்²⁴ என்கிறார் ம.காந்தி.

பசுமன் பழங்குடிகள், வேட்டையில் பயன்படுத்தும் அம்புகளில், சிலநேரம் நஞ்சினைத் தோய்த்தும் வேட்டையாடுகின்றனர்.²⁵

சப்பொடுக்கு இந்தியப் பழங்குடிகளுக்கு வேளாண்மை முக்கியத் தொழிலாகும். வணிகம் செய்வதும், கைவினைப் பொருட்கள் செய்வதும் இவர்களின் பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்துகின்றன. சப்பொடுக்கு இந்தியர்கள் மீன் பிடித்தல், பயிர்த்தொழில், வணிகம் ஆகிய அனைத்திலும் பங்கு கொள்கின்றனர். நெசவு செய்தல், வீட்டு வேலைகளைச் செய்தல், அறுவடைக் காலங்களில் உதவி புரிதல் ஆகிய வேலைகளிலும் பெண்கள் ஈடுபடுகின்றனர். ஆண்கள் கம்பளி ஆடை நெய்தல், கூடை முடைதல் ஆகிய தொழில்களைச் செய்கின்றனர்.²⁶

கோண்டுப் பழங்குடிகளைப் பற்றி கோழி, பன்றி முதலியவற்றை வளர்க்கும் இவர்கள் கோடாரிகளைக் கொண்டு காட்டுப் பொருட்களைக் சேகரிக்கின்றனர். இடம்விட்டு இடம் பெயரும் இவர்கள் காடுகளில் பயிர்த் தொழிலும் செய்கின்றனர்²⁷ என்று இரா.முருகன் கூறியுள்ளார்.

முண்டர் பழங்குடியினர், மேட்டு நிலங்களில் சிறுதானியங்களையும் பயறு வகைகளையும் பயிரிடும் இவர்கள் அவ்வப்போது காடுகளில் வேட்டையாடுவதிலும், கிழங்குகள் அகழ்ந்தெடுப்பதிலும் ஈடுபடுகின்றனர்.²⁸

படகர் பழங்குடிகள், தங்களின் நிலங்களில் வெங்காயம், சம்பாக்கோதுமை, பார்லி, பூண்டு, முளைக்கீரை, உருளைக்கிழங்கு, சாமை, தினை முதலியவற்றைப் பயிரிடுகின்றனர்.²⁹

காடர் பழங்குடிகள், வேட்டைத் தொழிலை முதன்மையாகக் கொண்ட இவர்கள் காட்டுப் பொருட்களான ஏலக்காய், தேன், தேன்மெழுகு, அரிசி, கூந்தற்பனை, நெல்லிக்காய், கடுக்காய் போன்ற பொருட்களைச் சேகரித்து சமவெளிப்பகுதி மக்களிடம் விற்பனை செய்கிறார்கள்.³⁰

காணிக்காரர் பழங்குடிகள், தானியங்கள், பருப்பு வகைகள், செந்நெல், கிழங்கு, கஞ்சா, புகையிலை, பாக்கு ஆகியவற்றைப் பயிரிடுவதோடு, வாழை, பலா, காப்பி, தென்னை ஆகியவற்றைச் சொந்தப் பயன்பாட்டிற்காகவும் பயிரிடுகின்றனர். காட்டுப் பொருட்களைச் சேகரிப்பதோடு மீன்பிடிக்கும் தொழிலையும் செய்கின்றனர்.³¹

ஆதிசூடிகள் காய்கள், கனிகள், கிழங்குகள், மூலிகைகள் முதலான காட்டுப் பொருட்களை சேகரித்ததோடு தேனெடுத்தல் போன்ற தொழில்களையும் செய்கின்றனர்.³²

நீலகிரி மலைப்பகுதியில் வாழும் இருளர்கள் வேட்டையாடுதலையும், பயிர்களையும் சேகரித்தல் தொழிலையும் செய்தனர் என்பதை பக்தவச்சல பாரதி, ஒரு குறிப்பிட்ட பகுதியில் குடிசைத் தொழில்கள், சிறு தொழில்கள், பெரும் ஆலைகள் ஆகியவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றை அறிமுகப்படுத்தும் போது அப்பகுதியின் பொருளாதார அமைப்பு ஒரு புதிய பாதைக்குத் திரும்புகிறது. வாழ்வின் ஒரு பிரிவில் ஏற்படும் மாற்றம் பின்னர் தொடர்ச்சியாக வேறு

பிரிவுகளிலும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்திவிடும். எடுத்துக்காட்டாக நீலகிரி மலைப்பகுதியில் வாழும் இருளர்கள் கி.பி.1863 வரை காட்டுப்பகுதியில் வேட்டையாடியும் காட்டுப் பொருள்கள் சேகரித்தும் இடம்விட்டு இடம் மாறிப் பயிரிட்டும் வாழ்ந்த வந்தனர்³³ என்று கூறுகிறார்.

கொல்லிமலைவாழ் பழங்குடிகள் வேட்டையாடுபவர்களாகவும், காட்டுகிழங்கு, பழங்கள், தேன் போன்றவற்றைச் சேகரித்து வாழ்கின்றனர் என்பதை, கொல்லிமலையில் வாழும் பழங்குடிகள் 19ம் நூற்றாண்டு வரை வேட்டையாடுபவர்களாகவும், காட்டுக்கிழங்கு, மூலிகைகள், பழங்கள், தேன் போன்றவற்றைச் சேகரிப்பவர்களாகவும் வாழ்ந்தனர். 20-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் இவர்களின் வாழ்வில் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டது எனலாம்³⁴ என்று முனைவர் ச.பாலமுருகன் தம் நூலில் குறிப்பிடுகின்றார்.

பொதுவாக பழங்குடியின பொருளாதாரம் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது, குலக்குழு அமைப்பில் பிழைப்புப் பொருளாதாரம் (subsistence economy) பல இடங்களுக்குச் சுற்றித்திரிந்து வேட்டையாடி, உணவு சேகரித்து ஈட்டப்படுகின்றது. ஆனால் பழங்குடி அமைப்பில் வேட்டையாடி உணவு சேகரிப்பதுடன் இடம்பெயரும் வேளாண்மை (shifting cultivation), நிலையான வேளாண்மை ஆகியவற்றின் மூலம் உணவுப் பொருட்கள் உற்பத்திச் செய்யப்படுகின்றன³⁵ என்கிறார் பக்தவச்சல பாரதி.

மலைகளில் வாழும் பழங்குடியினர் தற்சார்புத் தொழிலையும் மேற்கொண்டுள்ளனர். அதாவது தச்சுவேலை, கிணறு வெட்டுதல், கட்டிடத் தொழில், வண்டி ஓட்டுதல் போன்றவை. இதனை, மலைகளில் வேட்டையாடியும், வேளாண்மை செய்தும் வாழ்ந்து வந்த கொல்லிமலை

பழங்குடி மக்கள், அந்த காலகட்டத்தில் கூட்டுக் குடும்பங்களாக வாழ்ந்து வந்தனர். பின் குடிசைத்தொழில், சிறுதொழில் போன்ற தொழில்களில் ஈடுபட்டு தனிமனிதன் வருமானம் ஈட்டும் வாய்ப்பு வந்தவுடன் கூட்டுக்குடும்ப முறை ஒழிந்த தனிக்குடும்ப முறை ஏற்பட்டது. வேளாண்மைத் தொழிலை முதன்மையான தொழிலாக அமைத்தாலும், தச்சுவேலை, கிணறு வெட்டுதல், கட்டிடத்தொழில், தேன் எடுத்தல், மூலிகையைப் பறித்தல், வியாபாரம் செய்தல், வண்டி ஓட்டுதல் போன்ற தற்சார்புத் தொழிலையும் மேற்கொள்கின்றனர்³⁶ என்று முனைவர் ச.பாலமுருகன் குறிப்பிடுகின்றார்.

பளியரின மக்களின் தொழில்கள்

ஆய்வுக்குட்பட்ட பகுதிகளில் வாழும் பளியர் இன மக்கள் வேட்டையாடுதல், மீன்பிடித்தல், தேன் எடுத்தல், கிழங்கெடுத்தல் போன்ற தொழில்களைச் செய்து வருகின்றனர். அவை ஈண்டு விரித்துரைக்கப்படுகின்றன.

வேட்டையாடுதல்

வேட்டையாடுதல் என்பது பழியர்களின் தலையாய தொழில்களில் ஒன்று. விலங்குகளின் கால் தடயங்கள் வைத்தே அது இன்ன விலங்கு எனக் கண்டுபிடித்து விடுவார்கள். அந்த விலங்கின் தடத்தைப் பின்பற்றிச் சென்று, அது மறைந்திருக்கும் இடங்களில் செத்தைகளையும், சருகுகளையும் குவித்துத் தீமூட்டி விடுவார்கள். புகையில் மாட்டிக் கொண்டு விலங்கு வெளியில் வரும் அல்லது தீயில் செத்து மடியும். புகையில் மூச்சு மூட்டி மாயும்.

மூங்கில் வில் கொண்டும் வேட்டையாடுவார்கள். நாய்கள் வீட்டு விலங்காக வளர்க்கப்படத் தொடங்கிய நாள் முதலாக அவை வேட்டைக்குப் பயன்படுத்தப்பட்டு வருகின்றன. வேட்டைக்குச் செல்லும் முன்னர் வேட்டை வண்டு, கொம்பளிக் கொடிவேர், நாய்க்குறிஞ்சி வேர், நல்ல மிளகு, பூண்டு ஆகியவற்றை அரைத்து ஒரு துணியில் கட்டிச் சாற்றைப் பிழிந்து எடுத்து நாயின் மூக்கில் விடுவார்கள். நாய் மூக்கிலுள்ள சளி வெளிவந்தவுடன் நாய்களுக்கு விலங்குகளை மோப்பம் பிடிக்கும் திறம் வந்து வேட்டையாடத் தொடங்கிவிடும்.³⁷

பன்றிகள் நடந்து சென்ற தடத்தைக் கண்டு பாதையில் மறித்துப் புங்குளம் கம்பால் நேராக அடித்து வீழ்த்துவர். அக்காலத்தில் வாரத்தில் மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து வேட்டைக்குச் செல்வார்கள். இப்போது வேட்டைக்குத் துப்பாக்கிக் கொண்டு செல்கிறார்கள். நாய்களையும் கொண்டு போய்கிறார்கள்.³⁸

வேட்டைப் பொருள்கள் என்ன கிடைத்தாலும் அவற்றை பங்கு போட்டு எடுத்துக் கொள்வார்கள்.³⁹ பளியரின மக்கள் வேட்டைப் பொருள்களை அனைவரும் பங்கெடுத்துக் கொள்கின்றனர்.

தேன் எடுத்தல்

தேன் எடுப்பது, கிழங்கு தோண்டுவது பளியர்களின் முதன்மைத் தொழில்களாக உள்ளன. பளியர்களைப் போலத் தேன் எடுப்பதில் வல்லமை உள்ளவர்கள் யாரும் இழுக்க முடியாது.

பனியர்கள் தேன் எடுக்கும் முறையைக் கூண்டு கட்டித் தேனெடுத்தல் என்கின்றனர். தேனெடுப்பது பெரும்பாலும் தைமாதத்தில் தான் நடைபெறுகிறது.⁴⁰

தேன் வகைகள்

பனியர்கள் கடந்தத்தேன் (அல்லது) கொடித்தேன், சாதாரண ஈத்தேன், பொந்துத்தேன் அல்லது அடைத்தேன், குச்சித்தேன் அல்லது கொம்புத்தேன், பாறைத்தேன் அல்லது கல்லுபுடைத்தேன், பெருந்தேன், தொடும்தேன், கொசுவந்தேன் எனப் பலவகைப்பட்ட தேனை எடுக்கிறார்கள்.

தேன் கூட்டின் இருப்பிடத்தை அறிதல்

தேன் எடுக்க மலைக்குள் செல்லும் பழியர்கள் தேன்கூட்டைத் தேடி அலைகிறார்கள். மரப்பொந்தில் தேன் கூடு இருந்தால் வெளியே தேனீ பறந்து வட்டமிடுவதைக் கண்டு தேன் இருக்கும் கூட்டை அறிந்து கொள்கிறார்கள். பழியர்கள், தேனீக்கள் தண்ணீர் குடித்துவிட்டுப் பறந்து செல்லும்போதோ அல்லது பூக்களிலுள்ள தேனை உறிஞ்சிவிட்டுப் பறந்து செல்லும் போதோ, அந்த ஈக்களின் பின்னாளிலேயே ஓடிச்சென்று, அதன் கூட்டை கண்டுபிடித்துத் தேன் எடுக்கின்றனர்.⁴¹

தண்ணீர் மீதோ, பூக்களின் மீதோ தேனீ உட்கார்ந்து விட்டுச் செல்லும்போது, அதன் திசையை அறிவோம். அது செல்லும் எதிர்த்திசையில் தேன்கூடு இருப்பதை அறிந்து கொள்வோம். பின்பு அந்தத் திசையில் சென்று தேனை எடுப்போம்.⁴²

தேனெடுக்கும் முறைகள்

பெரும்பாலும் பனியர்களின் தொழில் ஒவ்வொரு காலத்திற்கேற்ப மாறுகிறது. கார்த்திகை, மார்கழி மாதங்களில் கிழங்கெடுக்கவும், களாக்காய், நெல்லிக்காய் சேகரிக்கவும் சென்ற இவர்கள், தை மாதத்தில் தேன் சேகரிக்கச் செல்கின்றனர். மாசி மாதத்தில் ஈச்சங்கிழங்கு (ஒருவகைக்கிழங்கு) சேகரித்து அனுப்புகின்றனர்.

மூங்கில்களைப் பயன்படுத்தி தேனை எடுத்ததை, மிக உயர்ந்த மரங்களில் அல்லது ஆளே ஏறமுடியாத பாறைகளில் உள்ள மலைத்தேனை, எட்டக்கூடிய அளவிலிருந்தால் கணுவுள்ள மூங்கில்களை ஒன்றோடு ஒன்று இணைத்துக் கட்டிச் சாத்திக் கொண்டு அவற்றின்மேல் ஏறிச்சென்று தேன் எடுப்பார்கள்⁴³ என்று குறிப்பிடலாம்.

பனியர்கள் தேனெடுப்பதற்குக் “கருங்கொடி” என்றொரு கொடியைப் பயன்படுத்துகின்றனர். கருங்கொடியை வெட்டி மூன்று புரியாகப் பின்னி, தேனடையிருக்கும் பகுதியின் அருகேயுள்ள மரத்தில் கட்டித் தொங்க விடுகின்றனர். பின்னப்பட்ட கொடியின் அடியில் கூண்டு வைத்துக் கட்டுகின்றனர். (கொடியை வளையமாகக் கட்டிக் கொண்டு அமைப்பார்கள்). இந்தக் கூண்டும் கருங்கொடியிலேயே பின்னப்படும். இஃது ஓர் ஆள் உட்காருவதற்கு வசதியாக இருக்கும். தேன் அடை நடுவில் இருக்கும். பெரும்பாலும் வலதுபுறம் கூண்டோடு கூடிய கொடியும், இடதுபுறம் வாளியும் இருக்கும். பொந்துகள் மற்றும் பாறையிலிருக்கும் தேனையும் இவ்விதமாகத்தான் எடுப்பார்கள். கொடி மற்றும் வாளி கட்டுதல் போன்ற நிகழ்வுகள் நடக்கும் பொழுதே தேனடை இருக்கும் இடத்தின் கீழிருந்து

புகைமூட்டம் போட்டு தேனீக்களை விரட்டுவர். கொடியில் இருக்கும் கூண்டில் தேன் எடுப்பவர் உட்கார்ந்து கொண்ட பிறகு இருவர் கொடி கட்டியிருக்கும் மரத்தில் ஏறிக்கொண்டு கொடியை வேகமாக ஊஞ்சல் ஆட்டுவது போல ஆட்டிவிடுவர். அதனால் கூண்டிலிருக்கும் தேனெடுப்பவர், தேனடையைச் சென்று அடைவர். தேனீக்களை விரட்டிய பின்னரே கூண்டிலிருப்பவர் தேனடையைச் சென்று அடைவர். தேனடையைச் சென்று அடைந்தவர், தேனடைக்கு அருகிலுள்ள கிளை, கல், ஏதாவது ஒன்றை ஒரு கையினால் பிடித்துக் கொண்டு தேனடையை எடுப்பர். இடதுபுறம் வாளியைக் கயிற்றால் கட்டித் தொங்கவிட்டு ஆட்டிக் கொண்டேயிருப்பர். தேனடையை எடுப்பவர் அடையை லாவகமாக வாளியில் போடுவார். தேனடையைப் போட்டவுடன் வாளியைக் கீழே இறக்கிவிடுவர். ஓர் அடையில் இரண்டு வாளி, மூன்று வாளித் தேனிருக்கும் என்கின்றனர். இம்மக்கள் இவ்வாறு எடுக்கும் தேனைவற்று தேனெடுக்கச் சென்றவர்கள் பகிர்ந்து கொள்ளுவர். இதில் கூண்டில் இருப்பவனுக்கு இரண்டு அல்லது சில சமயங்களில் மூன்று பங்கும் தருவதுண்டு.⁴⁴

தேனெடுக்கச் செல்லும் போது தன்னுடன் தன் மனைவியின் அண்ணனையோ, தம்பியையோ தாம் அழைத்துச் செல்கிறார்கள். பாறைகளில் உள்ள தேனை எடுக்க தேனீக்களை விரட்டிவிட்டு எடுக்கின்றனர் என்பதை, பாறைகளின் மேலுள்ள மரத்தில் நீண்ட, வலுவான காட்டுக் கொடிகளைக் கட்டித் தொங்கவிட்டு அவற்றின் வழியே ஒருவர் மேலே ஏறிச்செல்வார். கையில் தீப்பந்தங்களையும் தேன் சேகரிப்பதற்கான தகரங்களையும் கொண்டு செல்வர். கீழே இருப்பவர், கொடியைத் தேன் கூட்டின் பக்கமாக ஆட்டிவிட,

கொடியின் மேலிருப்பவர் தீவைத்துப் பொசுக்கி தேனிக்களை விரட்டி விட்டுத் தேன் அடைகளை சேகரித்துக் கொண்டு கீளே இறங்குவார்⁴⁵ என்று பழனிமலைப் பழங்குடிகள் நூல் குறிப்பிடுகின்றது.

பாறைத்தேன் எடுக்கும்முறை

தேன் எடுக்கும் முறைகளில் மிகவும் ஆபத்தானது செங்குத்தான பாறைகளில் தேன் எடுப்பது. அப்படிப்பட்ட இடத்தில் நான்கு பேர் சேர்ந்து பிளாஸ்டிக் கயிற்றினால் கட்டப்பட்ட கூரையில், பழியன் உட்கார்ந்து கொள்ள, அவர்கள் அக்கயிற்றை, தேன் கூட்டிற்கு முன்னால் மெதுவாக இறக்குகிறார்கள். மற்றொரு கயிற்றில் தீப்பந்தத்தைக் கட்டி தேன் கூட்டுக்கு முன்னால் காட்டுகிறார்கள். தீயைக் கண்டு தேனீக்கள் பயந்து ஓடுகின்றன. பழியன் கூரையில் உட்கார்ந்து கயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆடி ஆடித் தேன் கூட்டு ராட்டை எடுத்துத் தான் வைத்திருக்கும் பாத்திரத்தில் போட்டுக் கொள்கிறான். பின்பு ஒரு வெள்ளைத் துணியில் வைத்துப் பிழிந்து சுத்தமான தேனை எடுக்கிறார்கள். இக்கூற்றை நிரூபிக்கும் வகையில் இனவியல் நூல் கூறியதாவது: பாறையிலுள்ள ஒரு மரத்தில் முறுக்கிக் கட்டிய கருங்கொடியைக் கட்டுகிறார்கள். ஒருவன் இக்கருங்கொடியின் உதவியால் தேன் கூட்டை நோக்கி இறங்குகிறான். இன்னொரு மனிதன் கயிற்றின் உதவியால் எறிகின்ற தீப்பந்தத்தைக் கயிற்றின் மூலம் கட்டி அனுப்புகிறான். இறங்கிய மனிதன் தீப்பந்தத்தைப் பெற்று, அத்தேன்கூட்டை நோக்கிக் காட்ட, எல்லாத் தேனீக்களும் புகையைக் கண்டு பறந்து ஓடுகின்றன. தாம் வைத்திருக்கும் மூங்கில் தட்டில் தேன் கூட்டை எடுத்து வைக்கிறான்.⁴⁶

மரத்திலுள்ள தேனை எடுப்பதற்குப் பளியர் கருங்கொடியை ஒரு மரத்தில் கட்டிக் கொண்டு, அக்கொடி வழியே ஏறுகின்றனர். கையில் கொண்டு சென்ற எரியும் தீப்பந்தத்தைக் கொண்டு ஈக்களைப் பொசுக்கித் தேனை எடுக்கின்றனர். இக்கூற்றை வலியுறுத்தும் வகையில் மு.அன்னகாமு மலைகளின் மீதுள்ள மரத்தில் நீண்ட வலுவான காட்டுக் கொடிகளைக் கட்டித் தொங்கவிட்டு, அவற்றின் வழியே ஒருவர் ஏறிச்செல்வர். கையில் தீப்பந்தங்களையும், தேன் சேகரிப்பதற்கான தகரங்களையும் கொண்டு செல்வர். கீழே இருப்பவர் கொடியைத் தேன் கூட்டின் பக்கமாக ஆட்டிவிட, கொடியின் மேலிருப்பவர் ஆடி ஆடிச் சென்று தீப்பந்தங்களால் ஈக்களைப் பொசுக்கி விரட்டி விட்டுத் தேனைச் சேகரிப்பவர்⁴⁷ என்றுரைக்கிறார்.

செங்குத்தான பாறையின் முகப்பிலுள்ள தேனை எடுப்பது மிகவும் ஆபத்தானது. தம் உயிரையும் வெறுத்துப் பழியர் இத்தேனை எடுப்பர். இக்கூற்றை சு.சுந்தரராஜன், இவர்கள் தேன் எடுக்கும் முறை மிகவும் ஆபத்தானது. செங்குத்தான பாறைகளில் இருக்கும் தேன் கூடுகளை இவர்கள் அடைவதற்கு முறுக்கி விடப்பட்ட படர்கொடிகளின் மூலமாகக் கையில் பாணையோடும், தீவட்டிகளோடும் ஏறுகிறார்கள்⁴⁸ என்று மெய்ப்பிப்பார்.

குறிஞ்சித் தேன் அல்லது கொம்புத்தேன் எடுத்தல்

இத்தேன் மரத்தில் சிறிய குச்சி அல்லது கிளைகளில் வைக்கப்பட்டிருக்கும். இத்தேனை எடுப்பதற்கு தீப்பந்தம் தேவையில்லை. வாயில் வெங்காயத்தை மென்று ஊதினால் போதுமானது. ஈக்கள் எல்லாம் பறந்துவிடும். ஒருசிலர் பச்சிலையை வாயில் போட்டு மென்று ஊதி ஈக்களை விரட்டி விட்டுத் தேனை எடுப்பதுண்டு. இக்கருத்தை வலியுறுத்தும் வகையில்

கொ.மா.கோதண்டம், தேன்கூட்டின் அருகில் சென்றதும் மடியில் வைத்திருக்கும் பச்சிலையை வாயில் போட்டு மென்று ஊதுகிறான். அந்த வாசனை பட்டவுடன் ஈக்கள் இறைச்சலுடன் ஒன்றில்லாமல் ஓடிவிடும்.⁴⁹

பொந்துத்தேன்

பெரிய மரங்களிலுள்ள பொந்துகளின் உள்ளே இத்தேன்கூடு வைக்கப்பட்டிருக்கும். அம்மரத்தின் பொந்திலிருந்து வரும் தேனையைப் பார்த்து இத்தகைய தேனைப் பளியர் எடுக்கின்றனர். இத்தகைய தேனை பளியன் தாம் வைத்திருக்கும் அரிவாளைக் கொண்டு அம்மரத்தின் பொந்தைச் சதுரமாகச் செதுக்கி ஒரு கம்பில் காய்ந்த சருகுகளைக் கட்டி, அதில் தீயை வைத்து மரத்தின் பொந்துக்குள் வைக்க, எல்லா ஈக்களும் துவாரத்தின் வழியாகப் பறந்துவிடுகின்றன. பின்பு தேனை எடுக்கின்றனர். தேனிலுள்ள குங்குமம் என்று சொல்லக்கூடிய மஞ்சள் நிறமுள்ள மாவுப்பொருளை எடுத்துச் சாப்பிடுகின்றனர். இக்கூற்றையே கொ.மா.கோதண்டம் கூறுவது: கைக்கோடாரியால் பொந்துக்குள் கைநுழையும் அளவுக்குத் துவாரம் செய்து அதில் எச்சிலையைத் துப்புகின்றனர். அதன்பிறகு வாயில் வைத்து மென்ற பச்சிலையை ஊதியவுடன் தேனீக்கள் பறந்து செல்கின்றன. பின்பு கையை உள்ளே விட்டுத் தேனடையைப் பிய்த்து எடுத்து, ஒரு துணியில் வைத்துத் தாம் வைத்திருக்கும் தகரங்களில் பிழிந்து விடுகிறார்கள். தேனில் குஞ்சு அடைகள் வைத்து இருந்தால், அதைத் தனியாகப் பிரித்து எறிகின்றார்கள். ஏனென்றால் அக்குஞ்சுகள் தேனில் புளிப்பை ஏற்படுத்தி விடும் என்ற காரணத்தினால் அவ்வாறு செய்கின்றனர். தேன்கூட்டை அப்படியே பிழியாமல் சிறிது சிறிதாக எடுத்துப் பிழிகின்றனர். காரணம் பிள்ளையார் அடைவரும்.

பிள்ளையார் அடையையும் பிழிந்துவிட்டால் தேன் மறுபடியும் வைக்காது என்ற நம்பிக்கையில் அதைப் பிழியாமல் விட்டுவிடுவார்களாம். அப்பொழுது தான் தேனீக்களும் வந்து அடை காக்குமாம்⁵⁰ என்று கூறுவதைக் காணலாம்.

இக்காலத்தில் வனத்துறையினரும், குத்தகை ஒப்பந்தக்காரர்களும் தேன் எடுப்பதற்கு மட்டுமின்றி அரக்கு, குங்கிலியம், கடுக்காய், சீவற்காய் போன்றவற்றை சேகரிக்கவும் கூலிக்காக எங்களைப் (பளியர்களை) பயன்படுத்திக் கொள்கின்றனர்⁵¹ என்பர் தகவலாளர் கோ.பழனி.

மீன் பிடித்தல்

மீன் பிடிப்பது பளியர்களின் தொழில்களில் ஒன்றாகிறது. மலையாறுகளிலும், ஓடைகளிலும் வேட்டியால் அரித்து மீன் பிடிப்பார்கள். இண்டங்காய், காரங்காய் இரண்டையும் தட்டித் தண்ணீர் விழும் இடத்தில் போட்டு விடுவார்கள். இக்காய்களின் சாறு ஊறிய தண்ணீரைக் குடிக்கும் மீன்கள் மயங்கி மேலே மிதக்கும் அப்படியே வாரி எடுத்து விடுவார்கள்.

நீருக்குள் திரியும் நண்டுகளையும் எளிதாகப் பிடித்து விடுவார்கள். பெரிய கற்களுக்கு அடியில் பதுங்கும் நண்டுகளை, அக்கற்களைப் புரட்டி விட்டும் பிடிப்பார்கள். ஒரு குச்சியில் சின்னச்சின்ன மீன்களை நிறையக் கட்டி, கற்களுக்கு அடியில் வைக்க, அந்தக் குச்சி மீனைத் தின்னவரும் போது நண்டுகளைப் பிடித்துக் கொள்வார்கள்.

வேளாண்மை

வீடுகளைச் சுற்றிலுமுள்ள நிலங்களில் கேழ்வரகு, தினை, குதிரைவாலி, நெல் முதலான தினைப் பயிர்களை எங்கள் தேவைக்காக

மட்டுமே பயிரிட்டு வந்தோம். இன்று எங்களிடமுள்ள துண்டு நிலங்களில் கா.:பி, வாழை ஆகிய பணப் பயிர்களையும் போடுவதுண்டு. அத்துடன் தனியார் தோட்டங்களில் மரம் வெட்டுதல், கா.:பிச்செடி நடுதல், களை எடுக்கவும், கா.:பிப்பழம் பறித்தல் ஆகிய வேலைகளுக்குச் செல்வதுண்டு. தனியார் முதலாளிகளிடமுள்ள நிலங்களைக் குத்தகை எடுத்துக் கா.:பி, ஏலம், மிளகு, இஞ்சி, மஞ்சள், பீன்ஸ், அன்னாசி, ஆரஞ்சு, சௌசௌ, உருளை முதலான பயிர்களைப் பயிர் செய்வதுண்டு⁵² என்பர் தகவலாளர் ஆ.முருகன்.

காடுகளில் ஆண்கள் விதைவிதைத்து, வேலி கட்டிக் காவல் காப்பார்கள். பெண்கள் பயிருக்குக் களையெடுத்து வளப்படுத்துவார்கள். ஒருவருக்கு முதலில் அறுவடையானால் விளைச்சலை எல்லாருக்கும் பகிர்ந்து கொடுப்பர்.

புதிய காவுகளில் காணப்படும் காடுகளைக் 'காணிக்காரன்' பார்வையிட்ட பின்னர், மற்றவர்கள் சென்று பார்ப்பார்கள். அதற்குப் பிறகு காணிக்காரன் ஒவ்வொருவருக்கும் காடுகளைப் பிரித்துக் கொடுப்பான். அவரவர்க்கு ஏற்றாற்போல் தங்கள் தேவைக்கேற்பக் காடுகளை வெட்டிச் சீர்திருத்திப் பயிர் செய்நிலங்களாக மாற்றுவர். புதிதாக வெட்டிப் பண்படுத்தப்பட்ட இக்காடுகள் 'போடுகாடு' அல்லது 'செப்புக்காடு' எனப்படும்.⁵³

விளை காடுகளில் ஆண்கள் விதைவிதைத்து, வேலிகட்டிக் காவல் காப்பார்கள். பெண்கள் பயிருக்குக் களையெடுத்து வளப்படுத்துவார்கள். ஒருவருக்கு முதலில் அறுவடையானால் விளைச்சல் எல்லாருக்கும் பகிர்ந்து கொடுப்பர். விளைபொருள்களை விற்பனைக்கு அனுப்புவது இல்லை.

அதிகமாக இருந்தால் மற்றவர்களுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பது எங்கள் வழக்கம்⁵⁴ என்கிறார் மா.காளிராஜ்.

வேறு தொழில்கள்

பளியரின மக்கள் எல்லாத் தொழில்களையும் அறிந்து கொள்கின்றனர். தேனெடுத்தல் மட்டுமன்றி தோட்டங்களைப் பராமரித்தல், பிற இனமக்களின் தொடர்பினால் அவர்கள் செய்யும் வேலைகளையும் கற்றுக் கொள்கின்றனர். கூலிவேலை செய்தல், விறகு பொறுக்குதல், மலைகளில் கிடைக்கும் பொருட்கள் போன்றவற்றை சேகரிக்கின்றனர். மலைகளில் கிடைக்கும் பொருட்களைச் சேகரித்து விற்கும் மற்றும் சேகரித்தலும் சிறுவன மகசூல் எனப் பொருள்படும்.

சிறுவன மகசூல்

நெல்லிக்காய், கடுக்காய், பாசிகள், சிறுகுறிஞ்சா, சீகுமார் (விளக்குமார்), கொடிகள், வேர்கள், கொட்டைகள் போன்றவற்றை வனங்களில் இருந்து பளியரின மக்கள் சேகரிக்கின்றனர். வனங்களிலிருந்து சேகரிக்கப்படும் பொருட்கள் சிறுவன மகசூல் சார்ந்த பொருட்களாகக் கருதப்படுகிறது.

தேன், கடுக்காய், நெல்லி, நன்னாரி கிழங்கு, உசிலையரைப்பு, கல்பாகம், சிறுகுறிஞ்சா, சீகுமார் (விளக்குமார்) உள்ளிட்டவைகள் அடங்கும். இந்த வனப்பொருட்களை சேகரித்து விற்பனை செய்தாலே, ஒவ்வொருவரும் லட்சாதிபதியாகிவிடலாம் என்பதில் மாற்றுக் கருத்து இல்லை⁵⁵ என்பர் தகவலாளர் க.சடையாண்டி.

சிறுவன மகசூல் அதாவது வனங்களில் இருந்து பொருட்களைச் சேகரிக்க 1986களில் சட்டம் கொண்டு வரப்பட்டது⁵⁶ என்று தகவலாளர் மார்க்ரேட் குறிப்பிடுகின்றார்.

வனப்பகுதியில் விளைகிற 106 வகையான சிறுவன மகசூல்களை எடுத்துக் கொள்ள பழங்குடியின மக்களுக்கு அரசு அனுமதி அளித்துள்ளது. இதில் தேன், கடுக்காய், நெல்லி, நன்னாரிகிழங்கு, உசிலையரைப்பு, கல்பாசம், சிறுகுறிஞ்சா, சீகுமார் (விளக்குமார்) உள்ளிட்டவைகள் அடங்கும்.⁵⁷

சீகுமார் அறுப்பது பழங்குடியின மக்களின் முக்கிய தொழிலாக விளங்குகிறது. இதற்காக அதிகாலையிலேயே அவர்கள் மலையேற தொடங்கிவிடுகின்றனர். ஒருவாரம் மலைப்பகுதியில் தங்கி இருந்து சீகுமார் அறுக்கின்றனர். அந்த சீகுமாரை மலையிலேயே காயவைத்து கட்டு, கட்டாக கட்டி தலைச்சுமையாக கீழே கொண்டு வருகின்றனர்.⁵⁸

ஒரு கட்டு சீகுமார் ரூ.400 முதல் ரூ.600 வரை என்று வனத்துறையினரால் விலை நிர்ணயிக்கப்பட்டு இடைத்தரக்களால் கொள்முதல் செய்யப்படுகிறது. பின்னர் அந்த சீகுமார், சுமார் 200 விளக்குமார்களாக தயாரிக்கப்பட்டு சந்தையில் ரூ.1500க்கு விற்பனை செய்யப்படுகிறது. எனவே பழங்குடியின மக்களே நேரடியாக விளக்குமாரை தயாரித்து விற்பனை செய்ய மாவட்ட நிர்வாகம் வழிவகை செய்ய வேண்டும். அப்போது தான் எங்கள் நிலை மாறும், மாற்றமடையும்⁵⁹ என்கிறார் தகவலாளர் க.தங்கவேல்.

சிறுவன மகசூலில், நெல்லிக்காய், கடுக்காய், பாசிகள் போன்றவற்றை வனங்களிலிருந்து பளியார்கள் எடுப்பார்கள். பஞ்சு அடிக்க வேலைக்குச் செல்வார்கள். மாசாணி கிழங்கினை எடுத்து விற்பனை செய்வார்கள். 300 முதல் 400 ரூபாய் வரை விற்கின்றனர். ஆனால் இவர்களில் குறைந்த விலைக்குத்தான் வாங்குகின்றார்கள்⁶⁰ என்கிறார் தகவலாளர் மார்க்ரேட்.

தேன், சீகுமார் (விளக்குமார்) விற்பனையில் இடைத்தரகர்கள் அதிக அளவில் பணம் சம்பாதித்து வருகின்றனர். மாவட்டத்தில் உள்ள அனைத்து மலைக் கிராமங்களிலும் இதேநிலை தான் நீடித்து வருகிறது. இடைத்தரகர்கள் இல்லாத இடத்தில் வனத்துறையினர் வசூல் வேட்டையில் ஈடுபடுகின்றனர். வனப்பகுதியில் குறிப்பிட்ட எல்லையை வரையறைத்து கொடுத்து, ஏலம் விடுவது போன்ற முறைகேடுகள் நடந்து வருகின்றன என்பர் தகவலாளர் நா.பாலன்.⁶¹

சிறுவன மகசூல் விற்பனை

அனைத்து பழங்குடியின மக்களுக்கும் வன உரிமை அட்டைகள் வழங்க வேண்டும். வேட்டைத் தடுப்பு காவல்படையை சேர்ந்தவர்களுக்கு வனத்துறை வழங்குகிற சம்பளத்தை முறையாக கொடுக்க வேண்டும். மலைவாழ் மக்களின் வாழ்வாதாரத்தை உயர்த்துவதில் சிறுவன மகசூல் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. வனத்துறை மற்றும் இடைத்தரகர்களின் தலையீடு இன்றி சுயமாக சிறுவன மகசூலை எடுத்து பழங்குடியின மக்களே நேரடியாக விற்பனை செய்யும் வகையில் மாவட்ட நிர்வாகம் சந்தை வசதி செய்து கொடுத்தால் நல்லாயிருக்கும்⁶² என்கிறார் தகவலாளர் பெ.ராஜன்.

மலை விளை பொருள்கள்

நெல்லிக்காய், கடுகு, பாசம், ஈஞ்சிமாறு, மூங்கில், வெங்காயம், இண்டம் பட்டை, தாட்டுப்புட்டுக்கொடி, காட்டு மாங்காய், சீவக்காய், தேன், தலைவார், நாவற்பழம், ஈச்சம்பழம், கொட்டாம்பழம், கலாப்பழம், காட்டுமிளகு, காட்டுமல்லி, கல்வாழை, போதை (நெய்)ப்புல் இவற்றை எடுத்து விற்பனை செய்து வந்தனர். பேப்புடலை, சாம்பிராணி, கூந்தப்பனை, திட்டங்காய், சாய்ப்பட்டை, இஞ்சி ஆகியவற்றையும் திரட்டிப் பயன்படுத்தி வந்தனர்.⁶³

பட்டைகள்

புளுக்கப்பட்டை, திருமஞ்சனப்பட்டை, அந்திப்பட்டை, இண்டம்பட்டை, ஆலம்பட்டை, குளாவிப்பட்டை, மாவிலங்கம்பட்டை, காரிஞ்சிப்பட்டை, புளியம் பட்டை, பிஸ்கிப்பட்டை, தடிலங்கப்பட்டை, சிலந்திப்பட்டை, இலவங்கப்பட்டை, வண்டுகடிப்பட்டை, பூலாம்பட்டை, சிரங்கு கொடிப்பட்டை, வண்டிப்பட்டை, சம்மங்கிப்பட்டை, ஆயிலைப்பட்டை, இஞ்சிப்பட்டை, வேப்பம்பட்டை, சென்னகரப்பட்டை ஆகியவற்றைப் பழியார்கள் தாம் வைத்திருக்கும் அரிவாளைக் கொண்டு மரத்தில் செதுக்கி எடுக்கிறார்கள். இப்பட்டைகள் அனைத்தும் மருந்துப் பொருள்களாகப் பயன்படுகின்றன.⁶⁴

கொட்டைகள்

வேப்பங்கொட்டை, எட்டிக்கொட்டை, சாரக்கொட்டை, பூந்திக் கொட்டை, புங்கங்கொட்டை போன்ற கொட்டைகளையும் சேகரித்துள்ளனர்.

வேர்கள்

நன்னாரிவேர், புங்கவேர், உரிக்கட்டிவேர், மஞ்சள் கனகாம்பரம்வேர், குறிஞ்சிவேர், சிறியாநங்கைவேர், பெரியாநங்கைவேர், மஞ்சக்கிழங்குவேர்,

வகுத்தவலிவேர், சித்தாளங்கவேர், வெட்டிவேர், மலைத்தாங்கிவேர், நெருஞ்சிவேர், வள்ளிவேர், கொடிவல்லிவேர் போன்ற இவ்வேர்கள் மருந்துப் பொருளாகப் பயன்படுகின்றன.

காய்கள்

மாங்காய், நெல்லிக்காய், கிளாக்காய், முள்ளிக்காய், சீயக்காய், நெக்கட்டங்காய், தெள்ளுக்காய், ஏலக்காய், கடுக்காய் போன்ற காய்களையும் பளியார்கள் சேகரிக்கின்றனர்.

கிழங்குகள்

மலைக்கிழங்கு, முள்ளுவள்ளிக்கிழங்கு, நூல்வள்ளிக்கிழங்கு, சேப்பங்கிழங்கு, மலைவள்ளிக்கிழங்கு, பூலான்கிழங்கு எனப் பல வகையான கிழங்கு வகைகளையும் எடுக்கின்றனர்.

பளிப்பாட்டம் (பளியர்களுக்கே சொந்தமான உழைப்பு)

தேன் சேகரித்தல், பழங்கள் சேகரித்தல் முதலான வேலைகளைப் பல காலமாகச் செய்து வந்து இருக்கிறார்கள், கடுக்காய், பூந்திக்காய் (நெக்கட்டான் காய்), குங்கிலியம் முதலானவற்றையும் சேகரித்துக் கொடுக்கின்றார்கள். இந்த வேலையை 'பளிப்பாட்டம்' என்பார்கள். காலை ஏழு மணி முதல் மாலை ஐந்து மணி வரை காட்டில் இந்த வேலையைச் செய்கின்றனர். பளிப்பாட்டம் இல்லாத காலங்களில் கிழங்கு தேடித் தோண்டுவதே தொழிலாகும்.

மலையில் விளையக்கூடிய பொருள்களான தேன், குங்கிலியம், நெல்லிக்காய், புளி, நெக்கட்டங்காய், மருந்து மூலிகைகள், கடுக்காய் போன்ற

பொருள்களை மலையிலிருந்து சேகரித்து விரும்பும் நகரத்து ஆட்கள் மலையை இத்தனை வருடங்களுக்கு என்று ரூபாய் பத்து ஆயிரமோ அல்லது பதினைந்தாயிரமோ ஏலம் கேட்டு மலையைக் குத்தகை எடுக்கிறார்கள். மலைபடு பொருட்களைச் சேகரிப்பதற்கு மலையில் வாழக்கூடிய பளியர்களை குத்தகைக்காரர்கள் தங்கள் வேலைக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். பளியர்களுடைய பொறுப்பில் அவ்வேலை விடப்பட்டு அவர்கள் மூலம் அப்பொருள்களைச் சேகரிப்பதால் அவ்வேலைக்குப் 'பளிப்பாட்டம்' என்று பெயர். மலை, பழியர்களின் தோட்டமாக இருப்பதால் 'பழிப்பாட்டம்' என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இக்கூற்றைச் சுப்பிரமணியன் பின்வருமாறு கூறுகிறார்: மலைகளில் கடுக்காய், பூந்திக்கொட்டை, நெக்கட்டங்காய், குங்கிலியம் ஆகியவற்றைச் சேகரிக்கும் வேலைகளில் பழியர்கள் ஈடுபடுகிறார்கள். இவ்வேலைக்குப் பழிப்பாட்டம் என்று பெயர்.⁶⁵

இக்காலத்தில் நாங்கள் தனியார் தோட்டங்களில் வேளாண் கூலிகளாகவும் வேலை செய்வதுண்டு. தோட்ட முதலாளிகள் கூலியாகக் கொடுக்கும் அரிசி இப்போது முதன்மையான உணவாகிவிட்டது. மலையெங்கிலும் பரவலாகக் கிடைக்கும் நூலாம்படை, வெற்றிலை வள்ளி, முள்ளுவள்ளி, பிள்ளைவள்ளி, தாளவள்ளி, கமலவள்ளி, கருவள்ளி எனப் பலவாறு அழைக்கப்படும் கிழங்கு வகைகளை வேகவைத்தும் நெருப்பில் சுட்டும் உண்பதுண்டு என்பர் தகவலாளர் ச.வெள்ளையன்.⁶⁶

தொழிற்கருவிகள்

கடப்பாரை, அரிவாள், மண்வெட்டி, சிறுகோடாலி, குச்சி போன்ற ஆயுதங்களைப் பளியர்கள் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.

கிழங்கு தோண்டுவதற்கு கடப்பாரை, மண்வெட்டி, அரிவாள்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர். தேன் எடுப்பதற்கு அரிவாளைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

பளியரின மக்களின் பொருளாதார நிலை

வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக அமைவது பொருளாதாரம் ஆகும். ஒரு நாட்டின் வளமையும், வறுமையும் அந்த நாட்டின் உற்பத்தியை வைத்தே அமைகின்றன. (8-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆடம் ஸ்மித் என்பவர் நிலம், மூலதனம், உழைப்பு, அமைப்பு இவற்றை உற்பத்திக் காரணிகள் (Factors of production) என்றார். நிலமும், பொருளும் சேர்ந்தால் தான் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்க முடியும்.

பொருளாதாரம் இன்மையால் வாழ்க்கையில் சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. பொருளாதார ஏற்றத்தாழ்வினால் ஒருவர் மற்றவர்க்கு அடிமையாக, ஊமையாக அடங்கிப் போக வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது.

மனிதர்கள் உயிர்வாழப் பொருளாதாரம் தேவைப்படுகிறது. அதனால் வள்ளுவரும் 'பொருள் இல்லார்க்கு இவ்வுலகம் இல்லை' என்றார். பல கைத்தொழில்களைச் செய்வதன் மூலம் பொருளாதாரத்தை நாம் உயர்த்தலாம். மனிதர்கள் தம் தேவைகளை நிறைவேற்ற விரும்பும் பொருள்களினால் தான் பொருளாக்க வாழ்க்கை ஏற்படுகிறது.

சமுதாயத்தில் ஆரம்பம் முதல் இன்று வரை பழியர்கள் பொருளாதார நிலை மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் மோசமான நிலையில் உள்ளது. ஆரம்ப காலத்தில் பழியர் தனக்குத் தேவையான அரிசி, வெற்றிலை, பாக்கு, பொடி, சோறு, கூழ் போன்ற பொருள்களை யார் தமக்குக்

கொடுக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு மாற்றுப் பொருள்களாகத் தேன், மருந்து மூலிகைகள், கிழங்கு போன்ற பொருள்களைக் கொடுத்து இருக்கிறார்கள். இப்பொழுதும் ஒரு பொருளைக் கொடுத்து, வேறொரு பொருளை வாங்கிக் கொள்ளும் பண்டமாற்று முறையில் பழியர்கள் வாழ்கிறார்கள். நகரத்து ஆட்களிடம், தேன், குங்கிலியம், விறகு போன்ற பொருள்களைக் கொடுத்துத் தமக்கு வேண்டிய அரிசி, உடைகள் வாங்கிக் கொள்கிறார்கள். உணவு சேகரிக்கும் நிலையில் இருந்து இவர்கள் இன்னும் மீளவில்லை. உணவுத் தேவைகளுக்குப் பெரும்பாலும் காடுகளையே நம்பியிருக்கிறார்கள்⁶⁷ என்றுரைக்கிறார் முனைவர் க.அழகர்.

தொழில்களின் நலிவும் மாற்றமும்

பழங்குடியின மக்கள் வேலை செய்யும் தலமாக 'வனம்' விளங்குகிறது. இவர்களின் வாழ்க்கை முழுக்க முழுக்க வனத்தை நம்பியே உள்ளது. ஆனால் இன்றைய காலத்தில் வனப்பகுதியில் நுழைவது என்பது பழங்குடியின மக்களுக்கு குதிரைக் கொம்பாகவே இருக்கிறது. வனத்துறையினரின் அனுமதி இன்றி ஒரு அடிகூட வனப்பகுதியில் எடுத்து வைக்க முடியாத நிலை உள்ளது. எனவே பழங்குடியின மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் நாளுக்கு நாள் நலிவடைந்து கொண்டே போகிறது.

பண்டைக் காலத்தைப் போல வனப்பகுதியில் சுதந்திரமாக வலம்வர முடியவில்லை. வனத்தை சார்ந்து இருந்த பழங்குடியின மக்கள், தற்போது வனத்துறையினரை சார்ந்து இருக்க வேண்டிய கட்டாய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளனர். இது அவர்களின் வாழ்வாதாரத்தை கேள்விக் குறியாக்கி விட்டது என்றே சொல்லலாம்.

அரசாங்கம் மலையில் விளையக்கூடிய மலைபடு பொருள்களை எடுக்கும் உரிமையினை குத்தகைக்காரர்களுக்கு (contractor) ஏலம் கொடுத்து விடுவதால் பழியர்கள் மிகவும் துன்பப்படுகிறார்கள். மலைபடு பொருள்களைச் சுதந்திரமாக எடுத்து, அதிக விலைக்கு விற்று நிம்மதியாக வாழ முடியவில்லை. பழிப்பாட்ட முதலாளிக்குத் தெரிந்தவன், முதலாளியிடம் முந்நூறு, நானூறு ரூபாய் வாங்கிக் கொண்டு, அதில் பழியர்களுக்கு ஐம்பதோ, நூறோ கொடுத்துவிட்டு மீதியைத் தான் வைத்துக் கொள்கிறான்.⁶⁸

ஆரம்ப காலத்தில் நகரத்து ஆட்கள் பழியரிடம் குங்கிலியம், கல்பாசி, தேன் போன்ற மலைபடுபொருள்களை வாங்கிக் கொண்டு பணம் கொடுக்கமாட்டார்கள். அதற்குப் பதிலாக பீடிக்கட்டு, தீப்பெட்டி, வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை, பொடி, சோறு போன்ற பொருள்களை வாங்கிக் கொடுத்துவிடுவார்கள். இப்பொழுது நகரத்து ஆட்கள் தங்களுடைய விழாக்களுக்கு வேண்டிய கூந்தப் பனைச்சரம், நஞ்சு, தாக்கணத்திக்காய் போன்ற பொருள்களை இவர்கள் மூலம் சேகரித்து வாங்கிக் கொண்டு, அவர்களுக்கு வேண்டிய அரிசி, கொஞ்சம் பணம் கொடுப்பதுண்டு. இப்பொழுது நகரத்து ஆட்களே இப்பொருள்களை சேகரித்துக் கொள்வதால் இவர்களுக்கு அதனால் கிடைக்கும் வருமானமும் போய்விட்டது.⁶⁹

சிறுவன மககுலை பழியர்கள் எடுத்து விற்பதில் நிறைய சிக்கல்கள் உண்டு. இவர்கள் எடுக்கும் மலைபடு பொருட்களை நேரடியாக விற்கமுடியாது. இப்பொருட்களை இடைத்தரகர்கள் குறைந்த விலைக்கு வாங்கி, அதிக விலைக்கு சந்தைகளில் விற்கின்றனர். இதனை, மரங்களை வெட்டாமல் கீழே

உதிர்ந்து, காய்ந்ததைப் பழங்குடியின மக்கள் எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று இந்திய அரசியல் சட்டம் சொல்கிறது. ஆனால் சிறுவன மகசூல் எடுப்பது என்பது பழங்குடியின மக்களுக்கு பெரிய சவால் என்றே சொல்லலாம். அப்படியே சிறுவன மகசூலை எடுத்தாலும், அவர்கள் நேரடியாக விற்பனை செய்ய முடியவில்லை. இடைத்தரக்களின் பிடியில் சிக்கி பழங்குடியின மக்கள் பரிதவித்து வருகின்றனர்⁷⁰ என்கிறது தினத்தந்தி நாளிதழ்.

தேன், சீகுமார் (விளக்குமார்) விற்பனையில் இடைத்தரக்கள் அதிக அளவில் பணம் சம்பாதித்து வருகின்றனர். மாவட்டத்தில் உள்ள அனைத்து மலைக் கிராமங்களிலும் இதேநிலைதான் நீடித்து வருகிறது. இடைத்தரக்கள் இல்லாத இடத்தில் வனத்துறையினர் வசூல் வேட்டையில் ஈடுபடுகின்றனர். வனப்பகுதியில் குறிப்பிட்ட எல்லையை வரையரைத்து கொடுத்து, ஏலம் விடுவது போன்ற முறைகேடு நடப்பதாக கூறப்படுகிறது.⁷¹

தொகுப்புரை

- ❖ தொழில் என்பதற்கு செயல், வேலை, உத்தியோகம், சாமர்த்தியம், நன்மை, கலாசாரம், தந்திரம், கருமம், கன்மம், செயல், பணி, வினை எனப் பல பொருள் உண்டு.
- ❖ மலையாளிகள் விவசாயம், தேனீ வளர்த்தல், மரம் வெட்டுதல் போன்ற தொழில்களைச் செய்கின்றனர்.
- ❖ கோழி, பன்றி முதலியவற்றை வளர்க்கும் இவர்கள் கோண்டுப் பழங்குடிகள் கோடாரிகளைக் கொண்டு காட்டுப் பொருட்களைச்

சேகரிக்கின்றனர். இடம்விட்டு இடம் பெயரும் இவர்கள் காடுகளில் பயிர்த்தொழிலும் செய்கின்றனர்.

❖ முண்டர் பழங்குடியினர் சிறுதானியங்கள், பயறு வகைகளையும் பயிரிடுகின்றனர். அவ்வப்போது வேட்டையாடுதலிலும், கிழங்கெடுத்தலிலும் ஈடுபடுகின்றனர்.

❖ படுகர் பழங்குடிகள் வெங்காயம், சம்பாக்கோதுமை, பார்லி, பூண்டு, முளைக்கீரை, உருளைக்கிழங்கு, சாமை, தினை முதலியவற்றைப் பயிரிடுகின்றனர்.

❖ காடர் பழங்குடிகள் வேட்டைத் தொழில், ஏலக்காய், தேன், கூந்தற்பனை, நெல்லிக்காய், கடுக்காய் போன்ற காட்டுப் பொருட்களைச் சேகரித்து சமவெளிப்பகுதி மக்களிடம் விற்பனை செய்கிறார்கள்.

❖ காணிக்காரர் பழங்குடிகள் தானியங்கள், பருப்பு வகைகள், செந்நெல், கிழங்கு, கஞ்சா, புகையிலை போன்றவற்றைப் பயிரிடுகின்றனர். காட்டுப் பொருட்களைச் சேகரிப்பதோடு மீன்பிடித்தல் தொழிலும் செய்கின்றனர்.

❖ ஆதிசூடிகள் காய்கள், கனிகள், கிழங்குகள், மூலிகைகள் முதலான காட்டுப்பொருட்கள் சேகரித்தலும், தேனெடுத்தல் தொழிலையும் செய்கின்றனர்.

❖ கொல்லிமலை வாழ் பழங்குடிகள் வேட்டையாடுதல், காட்டுக் கிழங்கு, பழங்கள், தேன் போன்றவற்றைச் சேகரித்து வாழ்கின்றனர்.

- ❖ மலைகளில் வாழும் பழங்குடியினர் தற்சார்புத் தொழிலையும் மேற்கொண்டுள்ளனர். அதாவது தச்சவேலை, கிணறு வெட்டுதல், கட்டிடத் தொழில், வண்டி ஓட்டுதல் போன்றவை.
- ❖ பளியர் இனமக்கள் வேட்டையாடுதல், மீன் பிடித்தல், தேன் எடுத்தல், கிழங்கெடுத்தல் போன்ற தொழில்களைச் செய்கின்றனர்.
- ❖ மூங்கில் வில் நாய் ஆகிய இரண்டையும் பளியர்கள் வேட்டைக்குப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.
- ❖ பன்றிகள் நடந்து சென்ற தடத்தைக் கண்டறிந்த பளியர் அப்பாதையில் பின் தொடர்ந்து சென்று அப்பன்றியை மறித்து அதனை புங்கங்கம்பால் அடித்து வீழ்த்துவர். அக்காலத்தில் வாரத்தில் மூன்று நாட்கள் தொடர்ந்து வேட்டைக்குச் செல்வார்கள். இப்போது வேட்டைக்குத் துப்பாக்கிக் கொண்டு செல்கிறார்கள்.
- ❖ வேட்டைப் பொருள்கள் என்ன கிடைத்தாலும் அவற்றை பங்கு போட்டுக் கொள்ளும் பழக்கம் பளியர்களிடம் உண்டு.
- ❖ பளியர்கள் தேன் எடுக்கும் முறையைக் கூண்டுகட்டித் தேனெடுத்தல் என்கின்றனர். தேனெடுத்தல் பெரும்பாலும் தை மாதத்தில் நடைபெறுகிறது.
- ❖ பளியர்கள் கொடித்தேன், ஈத்தேன், பொந்துத்தேன், குச்சித்தேன், பாறைத்தேன், பெருந்தேன், தொடுதேன், கொசுவந்தேன் எனப் பலவகைத் தேனை எடுக்கிறார்கள்.

- ❖ தேனீக்கள் தண்ணீர் குடித்துவிட்டுப் பறந்து செல்லும் போதோ அல்லது பூக்களிலுள்ள தேனை உறிஞ்சிவிட்டுப் பறந்து செல்லும் போதோ, அந்த ஈக்களின் பின்னாலேயே ஓடிச்சென்று, தேன்கூட்டை கண்டு பிடித்துத் தேன் எடுக்கின்றனர்.
- ❖ உயர்ந்த மரங்களில் தேனை எடுக்க மூங்கில்களை ஏணியாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். 'கருங்கொடி' என்ற கொடியையும் பயன்படுத்துகின்றனர்.
- ❖ தேனெடுக்கச் செல்லும்போது தன்னுடன் தன் மனைவியின் அண்ணனையோ, தம்பியையோ உடன் அழைத்துச் செல்வர்.
- ❖ மீன்பிடிப்பது பளியர்களின் தொழில்களில் ஒன்றாகிறது. மலையாறுகளிலும், ஓடைகளிலும் வேட்டியால் அரித்து மீன் பிடிப்பார்கள். இண்டங்காய், காரங்காய் இரண்டையும் தட்டித் தண்ணீர் விழும் இடத்தில் போட்டு விடுவார்கள். தண்ணீர் குடிக்க வரும் மீன்கள் மயங்கி மேலே மிதக்கும், அப்படியே வாரி எடுத்து விடுவார்கள்.
- ❖ காடுகளில் ஆண்கள் விதை விதைத்து, வேலி கட்டிக் காவல் காப்பார்கள். பெண்கள் பயிருக்குக் களையெடுத்து வளப்படுத்துவார்கள்.
- ❖ பளியரின மக்கள் கூலி வேலை செய்தல், விறகு பொறுக்குதல், மலைகளில் கிடைக்கும் பொருட்கள் போன்றவற்றை சேகரிக்கின்றனர். மலைகளில் கிடைக்கும் பொருட்களைச் சேகரித்து விற்றல் மற்றும் சேகரித்தலுக்கும் சிறுவன மகசூல் எனப் பொருள்படும்.

- ❖ நெல்லிக்காய், கடுக்காய், பாசிகள், சிறுகுறிஞ்சா, சீகுமார் (விளக்குமார்), கொடிகள், வேர்கள், கொட்டைகள் போன்றவற்றை வனங்களிலிருந்து சேகரிக்கின்றனர். இவையே சிறுவன மகசூல் சார்ந்த பொருட்களாகும்.
- ❖ வனப்பகுதியில் விளைகிற 106 வகையான சிறுவன மகசூல்களை எடுத்துக்கொள்ள பழங்குடியின மக்களுக்கு அரசு அனுமதி அளித்துள்ளது.
- ❖ பட்டைகள், வேர்கள், கொட்டைகள், காய்கள், கிழங்குகள் போன்றவற்றை சேகரிக்கின்றனர்.
- ❖ தேன் சேகரித்தல், பழங்கள் சேகரித்தல் முதலான வேலைகளைப் பல காலமாகச் செய்து வந்து இருக்கிறார்கள். கடுக்காய், பூந்திக்காய் (நெக்கட்டான் காய்), குங்கிலியம் முதலானவற்றையும் சேகரித்துக் கொடுக்கின்றார்கள். இந்த வேலையைப் 'பளிப்பாட்டம்' என்பார்கள்.
- ❖ கடப்பாரை, அரிவாள், மண்வெட்டி, சிறுகோடாலி போன்ற ஆயுதங்களைப் பளியர்கள் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்.
- ❖ வாழ்க்கைக்கு அடிப்படையாக அமைவது பொருளாதாரம் ஆகும். ஒரு நாட்டின் வளமையும், வறுமையும் அந்த நாட்டின் உற்பத்தியை வைத்தே அமைகின்றன. 18-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த ஆடம்ஸ்மித் என்பவர் நிலம், மூலதனம், உழைப்பு, அமைப்பு இவற்றை உற்பத்திக் காரணிகள் என்றார்.

- ❖ பழங்குடியின மக்கள் வேலை செய்யும் தலமாக 'வனம்' விளங்குகிறது. இவர்களின் வாழ்க்கை முழுக்க முழுக்க வனத்தை நம்பியே உள்ளது. ஆனால் இன்றைய காலத்தில் வனப்பகுதியில் நுழைவது என்பது பழங்குடியின மக்களுக்கு குதிரைக் கொம்பாகவே இருக்கிறது.
- ❖ தொடக்க காலத்தில் நகரத்து ஆட்கள் பழியர்களிடம் வனப் பொருட்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, பணம் கொடுக்காமல் பீடிக்கட்டு, தீப்பெட்டி, வெற்றிலை, பாக்கு, புகையிலை, பொடி, சோறு போன்ற பொருள்களை வாங்கிக் கொடுத்துவிடுவார்கள்.
- ❖ வனப்பொருட்களை விற்பதில் நிறைய பிரச்சினை உள்ளது. இடைத்தரகர்கள் குறைந்த விலைக்குப் பளியர்களிடம் வனப் பொருட்களைப் பெற்றுக்கொண்டு சந்தையின் அதிக விலைக்கு விற்பனை செய்கின்றனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.593.
2. <http://ta.wikipedia.org/s/kur>
3. தமிழ்ப் பேரகராதி (லெக்சிகன்), தொகுதி-4, ப.2100.
4. சி.சசிவல்லி, பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள், ப.36.
5. திவான் பஹதூர் ச.பவானந்தம் பிள்ளை, பவானந்தர் தமிழ்ச் சொல்லகராதி, ப.290.
6. ஆ.சிங்காரவேலு முதலியார், அபிதான சிந்தாமணி, ப.1094.
7. தொல்.20.
8. சி.சசிவல்லி, பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள், பக்.6-7.
9. தற்காலத் தமிழ்ப் பெயரகராதி, ப.360.
10. தொல்.1581.
11. திருமுருகு.194-197; மலைபடுகடாம்.318-327.
12. பெரும்.199-200.
13. மேலது, 188-189.
14. புறம்.61:3.
15. குறுந். (பெருமழைப்புலவர் உரை), ப.583.
16. பெரும்.201.
17. குறுந்.392:4-5.
18. நற்.142:2-4.
19. குறிஞ்.124.
20. நற்.327.11

21. பெரும்.112-113.
22. நற்.228:6-7.
23. தே.அந்தோணிமுத்து, கல்வராயன்மலை, பழங்குடியினர் மத்தியில் ஆர்காடு
லுத்திரன் திருச்சபையின் சேவை, ப.53.
24. ம.காந்தி, வடஆர்க்காடு ஜவ்வாது மலையின் மலைவாசிகள், ப.56.
25. சீ.பக்தவச்சலு, 'புகழ்மன்' வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-2, ப.686.
26. இரா.முருகன், சங்கப்பாக்களில் தொல்குடிக் கூறுகள், ப.170.
27. மேலது, ப.72.
28. மேலது, ப.82.
29. மேலது, ப.89.
30. மேலது, பக்.104-105.
31. மேலது, ப.112.
32. மேலது, ப.130.
33. பக்தவச்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.581.
34. முனைவர் ச.பாலமுருகன், கொல்லிமலைப் பழங்குடிகளின் வாழ்வும்
வரலாறும், ப.53.
35. பக்தவச்சலபாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.556.
36. முனைவர் ச.பாலமுருகன், கொல்லிமலைப் பழங்குடிகளின் வாழ்வும்
வரலாறும், ப.55.
37. பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்) வரலாறும் வாழ்க்கை
முறைகளும், பாகம்-1, ப.25.
38. மேலது, ப.25.
39. மேலது, ப.26.

40. தென்தமிழ் நாட்டுப் பழங்குடிகள், ப.12.
41. முனைவர் க.அழகர், விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.105.
42. தகவலாளர் : க.முருகன், ஊர் : ராசிமலை
ஒன்றியம் : தேவதானப்பட்டி, தாலுகா : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 14.06.2013
43. பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்) வரலாறும் வாழ்க்கை முறைகளும், பாகம்-1, ப.26.
44. தென்தமிழ்நாட்டுப் பழங்குடிகள், பக்.12-13.
45. பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்) வரலாறும் வாழ்க்கை முறைகளும், பாகம்-1, ப.26.
46. Ethnographic Notes and Scheduled Tribes, Census of India, Vol.IX, p.203.
47. மு.அன்னகாமு, மேல்மலை மக்கள், ப.45.
48. சு.சுந்தரராசன் 100 ஆண்டுகளுக்கு முன் திருநெல்வேலி, பக்.14,18.
49. கொ.மா.கோதண்டம், ஆரண்ய காண்டம், ப.169.
50. மேலது, ப.176.
51. தகவலாளர் : கோ.பழனி, ஊர் : பாரதி அண்ணாநகர்
ஒன்றியம் : வில்பட்டி, வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 16.11.2014
52. தகவலாளர் : ஆ.முருகன், ஊர் : கடைசிக்காடு
ஒன்றியம் : பாச்சலூர், வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 23.11.2014

53. தகவலாளர் : க.சடையாண்டி, ஊர் : பாலமலை
 ஒன்றியம் : அடுக்கம், வட்டம் : கொடைக்கானல்
 மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 19.10.2014
54. தகவலாளர் : மா.காளிராஜ், ஊர் : கோரன்கொம்பு
 ஒன்றியம் : K.C.பட்டி, வட்டம் : கொடைக்கானல்
 மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 21.12.2014
55. பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்) வரலாறும் வாழ்க்கை
 முறைகளும், பாகம்-1, ப.27.
56. தகவலாளர் : வ.மார்க்ரேட், ஊர் : சவரிக்காடு
 ஒன்றியம் : அடுக்கம், வட்டம் : கொடைக்கானல்
 மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 28.09.2013
57. தினத்தந்தி நாளிதழ், நாள்: 08.09.2013, ப.9.
58. மேலது, ப.9.
59. தகவலாளர் : த.தங்கவேல், ஊர் : பாரதி அண்ணாநகர்
 ஒன்றியம் : வில்பட்டி, வட்டம் : கொடைக்கானல்
 மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 16.11.2014
60. தகவலாளர் : வ.மார்க்ரேட், ஊர் : சவரிக்காடு
 ஒன்றியம் : அடுக்கம், வட்டம் : கொடைக்கானல்
 மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 28.09.2013
61. தகவலாளர் : நா.பாலன், ஊர் : பாலமலை
 ஒன்றியம் : K.C.பட்டி, வட்டம் : கொடைக்கானல்
 மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 21.12.2014

62. தகவலாளர் : பெ.ராஜன், ஊர் : ராசிமலை
ஒன்றியம் : தேவதானப்பட்டி, வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 28.09.2013
63. பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்) வரலாறும் வாழ்க்கை முறைகளும், பாகம்-1, ப.32.
64. முனைவர் க.அழகர், விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.96.
65. ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், தமிழ்நாட்டுப் பழியர்கள், ஆராய்ச்சி இதழ்-3, ப.304.
66. தகவலாளர் : ச.வெள்ளையன், ஊர் : சவரிக்காடு
ஒன்றியம் : அடுக்கம், வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல், நாள் : 29.09.2013
67. முனைவர் க.அழகர், விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.92.
68. மேலது, ப.103.
69. மேலது, ப.104.
70. தினத்தந்தி நாளிதழ், நாள்: 08.09.2012, ப.9.
71. மேலது, ப.9.

இயல் மூன்று

சடங்குமுறைகள்

சடங்குமுறைகள்

சமூகத்தினர் தமது வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்தி அமைத்துக் கொள்வதற்காக அமைத்துக் கொண்ட முறைகளுள் சடங்கும் ஒன்று. அது தொடக்கக் காலத்திலிருந்து இன்றுவரை மனிதர்களிடத்து சிறப்புப்பெற்றுத் திகழ்கிறது. அச்சடங்குமுறை ஒவ்வொரு இனத்தாரிடமும் வேறுபட்டு அமைகின்றது. அவ்வகையில் ஆய்வுக்குட்பட்ட பகுதியில் வாழும் பளியரின் மக்களின் பிறப்பு, பூப்பு, திருமண, இறப்பு, வழிபாட்டுச் சடங்கு முறைகளை ஆராய்ந்து விளக்குவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

சடங்கு சொற்பொருள் விளக்கம்

க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி சடங்கு என்பதற்கு 1.சாஸ்திரம் விதிப்பதால் அல்லது வழக்கம் காரணமாக பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம் போன்ற முக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் மேற்கொள்ளும் புனிதச் செயல் என்றும், 2.மாறுதலை இல்லாமல், எதற்காகச் செய்கிறோம் என்னும் சிந்தனையே அல்லாமல் இயந்திர கதியில் இயங்கும் செயல்¹ எனவும் விளக்கம் தருகிறது.

சடங்கு என்பதற்கு நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி கிரியை; மல்யுத்தத்தில் உள்ள ஒரு பிடிவகை; சாஸ்திரப்படி அல்லது வழக்கம் காரணமாக மேற்கொள்ளும் புனிதச்செயல்; இயந்திர கதியில் இயங்கிடும் செயல்² என விளக்கம் கூறுகிறது.

சடங்கு என்பதற்கு வைதிகக்கிரியை, மற்பிடிவகை³ என்று கோனார் தமிழ் அகராதியும், செய்முறை⁴ என்று பாவானந்தர் தமிழ்ச் சொல்லகராதியும்,

கிரியை, செய்முறை⁵ என்று நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ்மொழி அகராதியும் பொருள் கூறுகிறது.

மனிதர்கள் தங்கள் வாழ்க்கையைக் குறிக்கோளாக்கி வாழத் தலைப்பட தனக்குள் ஏற்படுத்திக் கொண்ட சாத்திர சம்பிரதாயம் சடங்கு என்று குறிப்பிடப்படுகிறது. அதனைக் க.அழகரின் “மனிதர்கள் தம் வாழ்க்கையைக் குறிக்கோள் உடையதாக்கி ஒருமைப்பாட்டுடனும், ஒழுங்குடனும் வாழத் தலைப்பட்ட போது ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு சம்பிரதாயச் சாத்திரமே சடங்கு ஆகும். குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து மக்களால் கைக்கொள்ளப்படுமானால் அவை சடங்குகள் எனப்படும். சமூகத்தினர் தமது வாழ்க்கையை நெறிப்படுத்தி நடத்திச்செல்ல அமைத்துக் கொண்ட சம்பிரதாயங்கள், நம்பிக்கைகள், கட்டுப்பாடுகள் போன்றவை சடங்குகள் ஆகும். சாத்திர விதி பற்றியும், வழக்கம் பற்றியும் பின்பற்றும் கிரியை சடங்கு”⁶ என்ற கருத்து அரண் செய்யும். இதுகுறித்துச் செந்தமிழ் அகராதி.

சடங்கு என்பதற்குக் கிரியை (அல்லது)

மதத் தொடர்பான செய்கை⁷

எனப் பொருள் கூறும்.

மனிதன் கருவுயிர்த்தல் முதல் இறப்பு வரை பல படிக்களைக் கடக்கிறான். ஒவ்வொரு படியும் அந்த நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பதற்காகவும், அதன் சிறப்பையும், பண்பையும், பலனையும் நினைவூட்டுவதற்காகவும், சில சிறப்புச் செயல்கள் செய்யுமாறு ஒவ்வொரு இனத்தாரும் சில விதிகளை

உண்டாக்கி இருக்கிறார்கள். அச்சிறப்புச் செயல்கள் பிரவேசச் சடங்குகள் (Rites of passage) எனப்படும். ஆரம்பத்தில் தேவதைகள், இறந்த ஆவிகள் மக்களுக்குக்கேடு செய்யக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையில் சடங்குகள் நடத்தப்பட்டன⁸ என கலைக்களஞ்சியம் நவில்கிறது.

சமூகத்தினர் தமது வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்தி அமைத்துக் கொள்வதற்காக அமைத்துக்கொண்ட முறைகளுள் சடங்கும் ஒன்று. அது தொடக்க காலத்திலிருந்து இன்றுவரை மனிதர்களிடத்து சிறப்புப் பெற்றுத் திகழ்கிறது. அச்சடங்குமுறை ஒவ்வொரு இனத்தாரிடமும் வேறுபட்டு அமைகின்றது. இவ்வகையில் ஆய்வுக்குட்பட்ட பகுதியில் வாழும் பளியரின் மக்களின் பிறப்பு, பூப்பு, இறப்பு, வழிபாட்டுச் சடங்குமுறை ஆராய்ந்து விளக்குவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

சடங்கு தோன்றக் காரணம்

வழிவழியாக வரும் பழமரபுகளைக்காத்தல் மனித மனத்தின் ஆழத்தில் வேருன்றிய செயலாகும். சடங்குகள் இப்பணிக்குப் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன. முன்னோர் செய்த செயல்களைக் காரண காரிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடாமல் தாம் கண்டவாறே பின்பற்றுவதும், நிகழ்த்துவதும் சடங்கின் முறை. உலகின் எல்லாப் பகுதிகளிலும், நாகரிகத்தின் கீழ்ப்படியில் உள்ளவர்களிடையிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் சடங்குகள் நிகழ்த்தப்பட்டு வந்துள்ளன. சடங்குகளை நிகழ்த்தாவிட்டால் எடுத்த காரியம் நன்கு நிறைவேறாது என்றும், தீமைகள் நிகழுமென்றும் மக்கள் பொதுவாக நம்பிக்கை வைத்துள்ளார்கள். பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை மனிதனின் வாழ்க்கை சடங்குகளால் கட்டுண்டு கிடக்கிறது. குறிப்பிடத்தக்க எல்லா

நிகழ்ச்சிகளுக்கும் சடங்குகள் உண்டு⁹ என வாழ்வியற்களஞ்சியம் சடங்குகள் குறித்து விளக்குகின்றது.

ஒரு சாதி, இனம், குலம் முதலியவற்றைச் சேர்ந்த மக்கள் ஒரே வகைச் சடங்குகளையே மேற்கொள்வார்கள். உண்மையில் சடங்குகளே இவர்களைப் பிரித்துக்காட்டவும் செய்கின்றன. குழுக்களின் மூத்த பெரியோர்கள் இச்சடங்குகளைக் கட்டிக்காக்கப் பெரிதும் உதவுகின்றனர். பெரும்பாலும் இவை எழுதா மறைகளாகவே இருந்துவிடுகின்றன. உயர்சாதியரிடையே எழுதி வைக்கப்பட்ட சாத்திரங்களின் அடிப்படையிலும் சடங்குகள் நிகழும்¹⁰ என மொழிகின்றது கலைக்களஞ்சியம்.

புற உலக நிகழ்ச்சிகளும், அவற்றால் பெறுகின்ற அனுபவங்களும் சடங்குகளாக உருவாகின்றன. தனி மனிதனுக்கு உண்டாகும் நெருக்கடியான காலத்தில் இச்சடங்கு உருவாகி இருக்கிறது எனலாம். மேலும் தெய்வத்தை வழிபட்டால் குழந்தை பிறக்கும் என்ற நம்பிக்கையிலும், தெய்வத்தின் பெயரை குழந்தைக்கு வைத்தால் குழந்தையைப் பாதுகாக்க முடியும் என்ற எண்ணத்திலும், இச்சடங்கு உருவாகியிருக்கலாம். மக்கள் பின்பற்றும் சில வழக்கங்கள் நாளடைவில் சடங்குகளாக மாறின¹¹ என க.அழகர் கூறுவர்.

பழக்கமே காலப்போக்கில் சடங்காக நிலைத்திருக்கக்கூடும் என ஆறு.அழகப்பன் கூறுவர். அதன் பழக்கம் என்பது பயிற்சியின் முதிர்ச்சி என்பர். உயர்ந்தோர் பழக்கங்கள் காலப்போக்கில் வழக்கங்கள் என்று பெயர் பெறுகின்றன. ஒரு செயல் நன்மை விளைவிக்கின்றது என்று மக்கள் உணரும் நிலையில் அது பழக்கமாக மாறுகிறது. காலப்போக்கில் அறிவியல் கல்வி

காரணமாகச் சமுதாயத்தில் முன்னேற்றம் ஏற்படும் போது சடங்காக மட்டும் நிற்கின்றது¹² என்ற அவரின் கருத்து அரண் செய்யும்.

சடங்குகளால் பல நன்மைகள் விளையும். அவை,

- ❖ உறவினர்களுக்குள் நல்லுறவுகள், கட்டுப்பாடுகள் உண்டாகும்.
- ❖ கருத்து வேறுபாடுகள், பகை உணர்வுகள் நீங்கும்.
- ❖ ஓர் இனத்திற்கும் மற்றோர் இனத்திற்குமிடையே உள்ள வேறுபாடு அகலும்.

என்பனவாகும். பண்டைய மக்கள் சடங்காச்சாரங்களை வைத்து வாழ்க்கையில் பலன்களைப்பெற மிக அவசியமெனக் கருதினர். மழை பெய்யவும், பயிர் வளரவும், காய் கிழங்குகள் கிடைக்கவும், நோய் நொடிகள் வராமல் இருக்கவும், புயல் போன்ற இயற்கை விபத்துக்கள் நடக்காமல் இருக்கவும்¹³ சடங்குகளைத் தொடக்ககால மனிதர்கள் நிகழ்த்தியுள்ளனர்.

சடங்குகள் குறித்து அறிஞர்கள் கருத்து

மானிட வாழ்வானது கால ஓட்டத்தோடு இணைந்த பிறப்பு - இறப்பு - பிறப்பு சுழற்சித் தன்மை கொண்டது. பிறப்புக்கும் இறப்புக்கும் இடையில் இளமை - பருவமடைதல் - முதுமை என்னும் வரிசையில் நிலை மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. உயிரியல் தளத்தைக் காட்டிலும் பண்பாட்டுத் தளத்தில் வாழ்வின் நிலை மாற்றங்கள் மேலும் நுண்மையாக்கம் பெற்றுப் பல்கிப் பெருகிவிடுகின்றன. ஒவ்வொரு நிலைமாற்றமும் ஒரு சடங்கு நிகழ்வோடு பண்பாட்டு வயப்படுகின்றது அல்லது சடங்கு வயப்படுகின்றது.

இச்சடங்கு வயப்படும் நிலை மாற்றங்கள் வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகளாகப் பிறப்பு, பெயரிடுதல், காதுகுத்துதல், பிறந்தநாள் விழாக்கள், பருவமடைதல், திருமணம், வளைகாப்பு (சூல்), குழந்தைப்பிறப்பு, இறப்பு, கருமதி, தெவசம், நினைவுநாள் கடைபிடித்தல் என அமைகின்றன. இவையல்லாது தமிழர் சடங்குகள் சமூக, பொருளாதார, சமய, அரசியல், அர்ப்பணிப்பு, கலை-அழகியல் தளங்களைச் சார்ந்தும் அமைகின்றன.¹⁴

சடங்குகள் குறித்து ஹோவல்லாய், அந்தோணிவாலஸ், எமிலி தர்க்கைம், அர்னால்டு வான் கென்னப், வீணாதாஸ் ஆகிய அறிஞர்கள் விளக்கியுள்ளனர்.

டாய் (Crowford Howell Toy) என்பவர் 1913-இல் எழுதிய சமயத்தின் வரலாறு: ஓர் அறிமுகம் (An Introduction to the History of Religion) என்னும் நூலில் தொடர்புடைய சடங்குகளை ஓரினமாக்கி, சடங்குகளைச் செயல்பாட்டின் அடிப்படையில் பின்வருமாறு நான்கு நிலைகளில் வகைப்படுத்தினார். அவை,

1. உடலில் வரைதல் கலை சார்ந்தது - நோய் நீக்குதல் சார்ந்தது: (decorative & curative): உடலில் ஒப்பனை செய்து நோய் நீக்கும் சடங்குகள், குயவர்கள் செம்மண் கொண்டு உடலில் அக்கி எழுதி உடற்கட்டிகளை நீக்குதல் போன்றது.
2. பொருளியல் (economic): வேட்டை, வேளாண் தொழில்களில் மேற்கொள்ளப்படும் சடங்குகளும் மழை வருவித்தல் போன்ற சடங்குகளும்.

3. தீமை நீக்குதல் (apotropic): தீய ஆவிகள் தொற்றிக் கொள்ளாமல் இருக்கவும், தொற்றிக் கொண்ட ஆவிகளால் ஏற்பட்டுள்ள தீமைகளை நீக்கவும் செய்யும் சடங்குகள்.
4. பூப்பு, ஏற்புச் சடங்கு (puberty & initiation): வயதுக்கு வரும் சடங்குகள் சமூகத்திற்குள் ஓர் உறுப்பினராக அங்கீகரித்து அழைக்கும் சடங்குகளும், திருமணம், பிறப்பு, இறப்பு, எரித்தல், புதைத்தல், தூய்மைப்படுத்துதல், தெய்வத்திற்கு நேர்ந்துவிடுகின்ற திருநிலையாக்கும் நிலை (consecration), காலம் - பருவம் சார்ந்த சடங்குகள், இன்னும் பிற சடங்குகள் யாவும் இப்பாட்டியலின் வரிசையில் இடம்பெறும் என்பனவாகும்.¹⁵

அந்தோணி வாலஸ்

வாலஸ் (Anthony F.C. Wallace) தான் எழுதிய சமயம்: மானிடவியல் பார்வை (Religion: An Anthropological View, 1966) என்னும் நூலில் சடங்குகளை ஒரு புதிய முறையியலுடன் வகைப்படுத்தியுள்ளார். அவை,

1. தொழில்நுட்பச் சடங்குகள் (technical rituals)
2. கருத்தியல் சடங்குகள் (ideology rituals)

என்பனவாகும்.

மனிதன் ஏற்படுத்திக் கொண்ட பண்பாடு என்னும் தளத்திற்கு மறு துருவமாக நிற்கும் 'இயற்கை' என்னும் தளத்திற்கு உரிய ஆற்றல்களை நுட்பமான வகையில் தன்வயப்படுத்தும் முயற்சி சடங்கு வாயிலாகத் தொடர்கிறது (இதையே 'technology' என்கிறார்) என்பதை வாலஸ் முன் மொழிந்தார். மந்திரம் (magic), சூனியம் (witch craft), செய்வினை (sorcery),

தெய்வ ஆற்றலை மனிதத் தளத்திற்கு வருவித்து அருள்வாக்குக் கூறல், தீய ஆவிகளிடமிருந்து தற்காத்துக் கொள்ளுதல், தீய பார்வை படாமலிருக்கக் கண்ணேறு (திருஷ்டி) கழித்தல், வந்த ஆவிகளை விரட்டுதல், கட்டிய புதிய வீட்டில் தீய ஆவிகளை விரட்டிப் புதுமனை சாந்தி செய்தல், ஆவிகளை நீக்கிப் புதுத்தோணிகளை விடல், இவை போன்ற சடங்குகள் அனைத்தும் தொழில் நுட்பச் சடங்குகளாகும்.

‘கருத்தியல் சடங்குகள்’ யாவும் சமூகத்தினைக் கட்டிக் காக்கவும், கட்டுக்கோப்பாக வைத்திருக்கவும், முரண்பாடுகளைக் களைந்து ஒற்றுமை ஏற்படவும், சமூகம் போற்ற வேண்டிய விழுமியங்களைக் (values) காக்கவும், சமூக உறவுகளைப் பேணவும், தனிமனித விழைவுகளை நிறைவடையச் செய்து அவற்றின் வாயிலாக வளர்த்தெடுக்கவும் போன்ற தன்மைகளைக் கொண்ட அனைத்துச் சடங்குகளும் இவ்வகையில் அடங்கும். வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் (rites of passage), திருவிழாக்களில் இடம்பெறும் சடங்குகள், பலியிடுதல், படையிலிடுதல், நேர்த்திக்கடன் செய்தல், யாத்திரை செல்லுதல், வீடுபேறுக்கான சடங்குகள் (salvation rituals), மறு உயிர்ப்பித்தல் சடங்குகள் (revitalization rituals), கிறித்து உயிர்த்தெழுந்த நாள், கிறிஸ்துமஸ், ரமலான், பக்ரீத் போன்ற வகையிலடங்கும் சடங்குகள் யாவும் கருத்தியல் சடங்கு வரிசையைச் சார்ந்தவை.¹⁶

எமிலி தர்க்கைம்

சடங்குகளை அமைப்பு அடிப்படையில் ஆராய்ந்தவருள் எமிலி குறிக்கத்தக்கவர். இவர் பிரெஞ்சு நாட்டறிஞர். இவர் தான் எழுதிய சமய

வாழ்வின் அடிப்படை அமைப்புகள் (The Elementary Forms of Religious Life, 1972/1965) என்னும் அமைப்பியல்புகளை அடியொற்றி சடங்குகளை

1. எதிர்நிலைச் சடங்குகள் (negative rites)
2. ஆக்கநிலைச் சடங்குகள் (positive rites)

எதிர்நிலைச் சடங்குகள் விலக்குக்குரிய (taboo) பண்புகளை மையமிட்ட அனைத்துச் சடங்குகளையும் குறிக்கும். இவ்வகைச் சடங்குகளின் முக்கிய நோக்கமானது புனித உலகத்திற்கும் (sacred), இயல்பு உலகத்திற்கும் (profane) வேறுபாட்டை உணர்த்திப் புனிதம் என்பது இயற்கை கடந்தது, அறிவெல்லை, இப்புனித உலகத்தோடு முறையான அணுகுமுறையுடன் தொடர்பு கொள்வதால் மட்டுமே சமய வாழ்வின் இலக்குகளை அடைய முடியும் என்பதையும் உணர்த்துவது; வலியுறுத்துவது. அதோடு, விலக்குகளை மையமிட்ட இந்த 'எதிர்நிலைச் சடங்குகள்' மண்ணியல் சார்ந்த, புனிதம் சாராத, இயல்பு உலகின் தன்மைகள் புனித உலகிலிருந்து வேறுபட்டது என்பதையும் வலியுறுத்துவதாகும்.

இதற்கு நேர்மாறாக, ஆக்கநிலைச் சடங்குகள் என்பவை இறைவனோடு, புனிதத் தளத்தோடு (sacred) இணைவதற்கும் தொடர்பு கொள்வதற்கும் செய்யப்படும் அனைத்து வகைச் சடங்குகளும் அடங்கும். அபிஷேகம் செய்தல், வழிபடுதல், பொங்கலிட்டுப் படையிலிடுதல், உயிர்ப்பலியிடுதல், பள்ளயங்கள் (படையல்) இடுதல், உடல் வருத்தும் நேர்த்திக்கடன் செலுத்துதல், மூலவராக எழுந்தருளியுள்ள சாமியைக் கோயில் தளத்திலிருந்து விடுவித்து உற்சவராக மாற்றி குடியிருப்புத் தளத்திற்கு வீதியுலாவாகச் கொண்டுவருதல், யாத்திரை மேற்கொள்ளுதல், இவை போன்ற

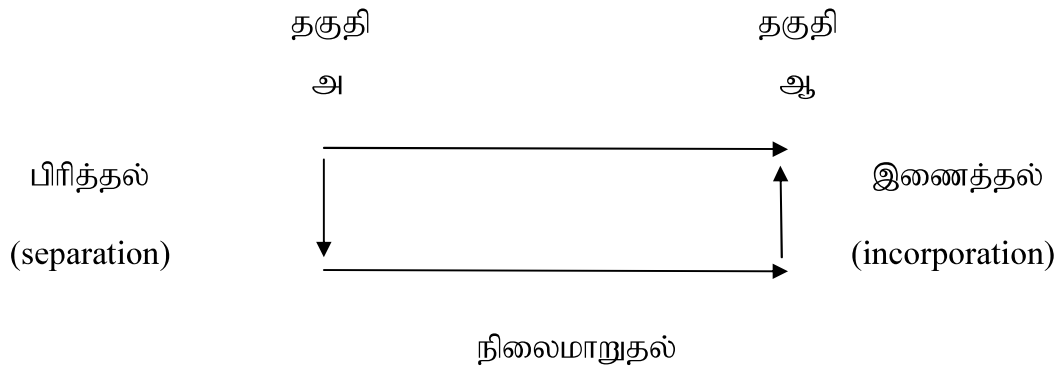
பிற சடங்குகள் வாயிலாக அனைத்துச் சடங்குகளும் ஆக்கநிலைச் சடங்குகளாகும்.

அர்னால்டு வான் கென்னப்

மக்களின் வாழ்வியற் சடங்குகளை வான் கென்னப் (A.Van Gennep) செறிவுடன் ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அவற்றை எழுதிய 'வாழ்க்கை வட்டச் சடங்குகள் (Rites de passage, 1908/1960) என்னும் நூல் தெளிவுபடுத்தும். ஒவ்வொரு வாழ்க்கை வட்டச் சடங்கும் மக்களை ஒரு நிலையிலிருந்து பிரித்து, அவர்களை நிலைமாற்றம் செய்து, மறுநிலைக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறது; இந்நிகழ்வு வரிசையில் அடங்கும் சடங்குகளை

1. பிரித்தல் சடங்குகள் (rites of separation)
2. நிலைமாற்றும் சடங்குகள் (rites of transition)
3. இணைத்தல் சடங்குகள் (rites of incorporation)

எனப் பகுத்துள்ளார்.

முதல் வகைச் சடங்குகள் ஒருவரை அவருடைய பழைய தகுதி நிலையிலிருந்து பிரிக்கும் நிகழ்வைக் குறிக்கும். இரண்டாம் வகைச் சடங்குகள் அவருடைய தகுதி நிலையில் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் நிகழ்வைக் குறிக்கவும், மூன்றாம் வகைச் சடங்குகள் அவருக்குச்

சார்த்தப்படும் புதிய தகுதியைக் குறிக்கவும் நிகழ்த்தப்படுகின்றன என வான் கென்னப் கூறியுள்ளார்.¹⁸

வீணா தாஸ்

இவர் சடங்குகளை மங்களச் சடங்குகள், மங்களமற்ற சடங்குகள் என வகைப்படுத்தியுள்ளார். இவற்றுள் காதுகுத்துதல், பூப்பு, பூநூல் அணிவித்தல், திருமணம், பூச்சூடல் (சூல்), அர்ப்பணிப்புச் சடங்குகள் (dedication rituals) போன்றவை மங்களச் சடங்குகளாகும். இறப்பு, பால் ஊற்றுதல், கருமாதி, புண்ணியதானம், திருஷ்டி கழித்தல் (கண்ணேறு) இவையெல்லாம் மங்களமற்ற சடங்குகளாகும். முன்னோர் வழிபாடு (திதி கொடுத்தல், நினைவு நாள் போற்றுதல்) பல நேரங்களில் மங்களமற்ற சடங்காகக் கருதப்படினும் இது தீட்டு சார்ந்ததல்ல என்பார் வீணாதாஸ் (1977).¹⁹

இலக்கியங்களில் சடங்குமுறைகள்

மழை, வளமை, வேட்டை ஆகியவற்றை முன்னிறுத்தி பண்டைக்கால மக்கள் சடங்குகளை நிகழ்த்தியுள்ளனர். மழை, வளம் ஆகியவற்றை வேண்டிச் சடங்குகள் செய்யப்பட்டன. வேட்டை, விவசாயம் ஆகிய இரண்டிற்கும் மழை மிகவும் அவசியமாகும். மழை வேண்டிச் செய்யப்பட்ட சடங்கு மந்திரச் சடங்காகவும், மந்திரமும் சமயமும் கலந்த சடங்காகவும் விளங்கிய குறிப்புகளை இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது. இச்சடங்கு முறைகள் நிலத்திற்குத்தக மாறுபட்டு அமைந்துள்ளதைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டும்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்தனர். அந்நிலத்தில் வாழ்ந்த குறவர்கள் எழுப்பும் ஒலியினால் மழை வந்ததாகவும், அது நிலத்திலே பெய்ததாகவும் அந்நிலத்து மக்கள் நம்பினர். அவர்கள் அதற்காக சடங்குகள் செய்ததை,

குன்றக் குறவன் ஆர்ப்பின் எழிலி

நுன்பல் அழிதுளி பொலியு நாட²⁰

மலைவான் கொள்க! என் உயிர் பலிதூஉய்

மாரியான்று, மலை மேக்குஉயர்க எனக்

கடவுட் பேணிய குறவர் மாக்கள்

பெயல்கள் மாறிய உவகையர்²¹

என்ற பகுதிகள் முறையே விளக்கும். மக்கள் பேணிய கடவுளை, தற்காலத்தில் கடவுளருடன் ஒப்பிடமுடியாது. அது ஆவி நம்பிக்கையில் அமைந்ததாகும். அம்மக்கள் இயற்கைப் பொருட்களையும் நிகழ்ச்சிகளையும் ஆற்றலும் உயிரும் உடையவனாகக் கருதியதே இதற்குக் காரணமாகும். புறநானூறு கூறும் ‘உயிர்பலி தூவுதல்’ நீர் வளாவுதலாக இருந்தது. நீர் சிந்துதல், நீராவி மந்திரவாதியை முழுக்காட்டுதல் ஆகிய மந்திரச் செயல்கள் ஆஸ்திரேலியப் பழங்குடி மக்களின் மழைச் சடங்குகளில் காணப்படுகிறது²² என்பர் கா.சுப்பிரமணியன்.

மருதநில மக்கள் மழைக்காகச் செய்யும் சடங்கைப் பரிபாடல் விளக்குகிறது. (பரி:10:85-86) சங்கு, நண்டு, இறவு, வாளை போன்றவற்றை வையையில் இட்டுச் சடங்குகள் செய்துள்ளனர். அதனை, சங்கை நதியிலிடுதல், தொத்து மந்திரமாக மழை வேண்டிச் செய்யப்பட்டது. தொடர்பு

கொண்டிருந்த இருபொருள்களிடையே நிரந்தரத் தொடர்பு இருக்கும் என்பது தொத்து மந்திரமாகும். நீரோடு நெடுநாள் தொடர்பு கொண்டிருந்த சங்கு, சிப்பி போன்ற பொருள்களுக்கு நீரை வரவழைக்கும் இயல்பு உண்டு என்ற நம்பிக்கையை இங்கு காணலாம். இவற்றை ஆற்றில் இட்டால் ஆற்றில் நீர் பெருகும்; ஆற்றில் நீரைப் பெருக்க மழைபெய்யும் என நம்பினர்²³ என்ற கருத்து உண்டு.

கொற்கையில் மழைச்சடங்கு செய்யப்பட்டதை அகநானூற்றுப் பாடல் குறிக்கின்றது. (அகம்.201). பழையர் மகளிர், பெளர்மணியன்று, தழையாடை உடுத்திப் படித்துறையை வழிபட்டுள்ளனர். அவ்வழிபாட்டில் முத்தும், வலம்புரியும் இடம்பெற்றுள்ளனர். முல்லை நிலத்தில் ஏறுதழுவுமுன் ஆயர்கள், நீர்த்துறையை வழிபட்டது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது (முல்லைக்கலி:1-3). நீரோடு தொடர்புடைய பொருள்கள், மழையைக் கொண்டுவரப் பயன்படும் என்னும் நம்பிக்கையில் இச்செயல் அமைந்தது என்பது நா.வானமாமலையின் கருத்து.

கானவர் தங்களது வழிபடு தெய்வத்தினைச் சுற்றமொடு சென்று சடங்கு நிகழ்த்தி வழிபட்டதனை,

அமார்க்கண் ஆமான் அருநிறம் முள்காது
பணைத்த பகிழிப் போக்கு நினைத்து கானவன்
அணங்கொடு நின்றது மலைவான் கொள்க எனக்
கடவுள் ஓங்கு வரை பேண்மார் வேட்டெழுந்து
கிளையோடு மகிழுங் குன்ற நாடன்²⁴

என்ற அடிகள் விளக்கும். கானவன் காட்டுப்பசுவின் மீது அம்பு எய்தான். அம்பு, குறி தவறிவிட்டது. உணவாக வேண்டிய விலங்கு தப்பிவிட்டது.

அதற்கு மலைத்தெய்வத்தின் கோபம் தான் காரணம் என நம்பினான். மழை பெய்தால் அம்மலைத்தெய்வத்தின் சினம் தணியும் என நினைத்தான். உடனே அவன் சுற்றத்தினரை அழைத்துக் கொண்டு விருப்பத்தோடு மலைமேல் ஏறிச்சென்று கடவுளைப் பேணி மகிழ்ந்தனர்.

மக்கள் தாம் மேற்கொண்ட முயற்சியில் வெற்றி பெற்ற பின்னர், அத்தெய்வத்திற்கு நன்றி செலுத்தும் விதமாக பலியிட்டு, பகுத்துண்டு, மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடினர். இதனையே 'உண்டாட்டு' என்பர்.

பகை விரட்டி, பசு கவர்ந்த மறவரின் செயலை அகநானூறு குறிப்பிடுகிறது. மறவர், பகைநிலம் சென்றனர். வலிய வாளால் வெட்டியும், வில்லால் எய்தும் பகைவரை விரட்டி, அவர்களுடைய பசுக்களைக் கவர்ந்து வந்தனர். அஞ்சா நெஞ்சினராகிய அவ்வீரர், அம்பைத்தாரத்தே வைத்தனர். தெய்வம் உறைகின்ற பருத்த வேப்பமரத்தின் கீழ் நிணத்தை (குருதியும் சோறும் கலந்தது) எறிந்து, குருதி தூவி, பலியிட்டு, புலாலாகிய பலவகைப்பட்ட இறைச்சியினை வேகவைத்து உண்டனர். மறவர் தமக்குக் கிடைத்த கொள்ளைக்கு நன்றி செலுத்தும் வகையில் வேப்பமரத்தை வழிபட்டனர். அம்மரத்தில் தெய்வம் உள்ளது என்னும் நம்பிக்கையே இதற்குக் காரணம் ஆகும். இன்றும் சிறுதெய்வ வழிபாட்டிலும், மாரியம்மன் வழிபாட்டிலும் வேப்பமரம் முக்கிய இடம்பெறுவதை அறியமுடிகிறது.

சிலப்பதிகார வேட்டுவ வரி கொற்றவை வழிபாட்டைச் சித்தரிக்கின்றது. சிலம்பில் கொற்றவை வழிபாடு பழைய சடங்கின் எச்சமாக அமைந்துள்ளது. கொற்றவையாக எயினர் குலக்குமரி கோலங்கொண்டாள். அவளுக்குரிய அணிகலன்களான புலிப்பல், பன்றித்தந்தம், புலித்தோல்,

பாம்புக்கயிறு, யானைத்தோல் ஆகியவை தொத்து மந்திரத்தால் அவளது மிகுவிப்பவையாகும். இவை மூர்க்கமிக்க அவ்விலங்குகளின் ஆற்றலைக் கண்டு எடுக்கப்பட்டவை. அவ்வாற்றல் இவற்றை அணிந்திருப்பவருக்கு வந்து சேரும் என்னும் நம்பிக்கை அடிப்படையாகும். இனக்குழு மக்கள், தம் தெய்வத்தின் ஆற்றலை இத்தகைய புறச்சேர்க்கைகளால் மிகுவிக்கும் போக்கை இதில் காணலாம்.²⁵

குன்றக்குரவை, இறந்தவர்களின் வழிபாட்டுச் சடங்காக அமைந்தது. அக்குன்றில் இறந்த கண்ணகிக்குக் கோயில் அமைக்கவும், மதில் சுவர் கட்டவும், அவளது புகழ்பாடவும், அவளை வழிபடவும் வேண்டும் வண்ணம் அச்சடங்கு அமைந்தது. கானவர், குன்றச்சிறுகுடிக் கிளையுடன் கள் குடித்து மகிழ்ந்து தொண்டகச் சிறுபறை முழக்கி, குரவையாடினர்.²⁶

குறவர் மாக்கள், தேறல் அருந்தி, வேங்கை மரநிழலில் குரவையாடினர். சிறுகுடிப்பாக்கத்தினர் பெண்டிரோடு சேர்ந்து பறை முழங்கு தெருவில் ஆடினர். இவ்வாறு ஆடவரும் மகளிரும் சேர்ந்து ஆடிப்பாடுதலைக் காணமுடியும்.

நிலத்தில் விதை விதைக்கும் போது சடங்குகள் செய்தே தொடங்கியுள்ளனர். திருமுருகாற்றுப்படை விவரிக்கும் வேலன் வெறியாடல் விதைப்புக்கு முந்திய சடங்காகவே தோன்றுகிறது. பலியிட்ட மறியின் குருதியில் விதையைத் தேய்த்து விதைத்தனர். இரத்தம் உயிர்ச் சக்தியின் அறிகுறி இரத்தத்தில் விதை நனைக்கப்பட்டால் வளரும் என்பது அக்கால நம்பிக்கையாகும். இதனைப் பழங்குடி மக்களிடத்தில் காணமுடிகிறது. அவர்களிடையே நடைபெறும் விழாக்கள், இயற்கையைத் தம் பக்கம்

இழுக்கச் செய்யும் சடங்குகள் ஆகும். அவர்கள் விதை, தானியங்களைப் பலியிட்ட குருதியோடு கலந்து தெளித்தால் வளம் பெருகும் என்று நம்பினர்.

பழங்குடி மக்களின் சடங்குமுறைகள்

சூனி பழங்குடிகள் வடஅமெரிக்காவில் வாழும் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க பழங்குடிகள், பழங்குடிகளின் வாழ்வில் சடங்குகள் முக்கிய இடம்பெறுகின்றன. மழை, விவசாயம், மக்கள் தொகைப் பெருக்கம், நோயைக் குணப்படுத்துதல் ஆகிய காரணங்களுக்காகச் சூனி பழங்குடிகள் சடங்குகளை மேற்கொள்கின்றனர். சமயச் சார்பற்ற குறியீடு, இறந்த முன்னோர்கள், சூரியன், முகமூடியிட்ட கடவுள், போர் ஆகியவற்றிற்காகவும் சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன.²⁷ சப்போடுக்குப் பழங்குடிகள் சடங்கில் மெழுகுவர்த்தி, சாம்பிராணி, நறுமணப் பொருட்கள், பூக்கள், உணவு, ஆமை, கோழி, மதுபானம், சுருட்டு, மக்காச்சோளம், காய்கறிகள் முதலிய பொருட்களைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.²⁸

சமவெளிப் பகுதி மக்களோட எவ்விதத் தொடர்புமின்றி இருப்பதால் பழங்குடிகளாகவே அவர்கள் இருக்கின்றனர். அதை இரா.முருகன் வேளாண் தொழிலையும், வேட்டையும் மேற்கொண்டுள்ள உலகப் பழங்குடிகள் சமவெளிப் பகுதி மக்களோடு எவ்விதத் தொடர்புமின்றியும் வசித்து வருகின்றனர். போக்குவரத்து, தொலைத்தொடர்பு மற்றும் அவர்களை நாகரிக மக்களுக்கு இணையாக மேம்படுத்தும் எண்ணம் ஆகியவை இல்லாமையே அவர்கள் இன்றும் பழங்குடிகளாகவே இருக்கக் காரணம் எனலாம்²⁹ என்ற கருத்து அரண் செய்யும்.

பழங்குடி மக்களிடம் வேட்டைச் சடங்குகள், ஏற்புச் சடங்குகள், எரிக்கும் சடங்குகள் இருந்துள்ளன.

வேட்டைச் சடங்குகள்

இனக்குழு மக்கள் வேட்டைக்குச் செல்லும் முன்பு 'விலங்கு நடனம்' ஆடிவிட்டுச் சென்றனர். இவ்வாறு ஆடிவிட்டுச் சென்றால் வேட்டையில் நல்ல பலன் கிடைக்கும் என நம்பினர்.³⁰

ஏற்புச் சடங்குகள்

அனைத்துப் பழங்குடிகளுமே வயது அடைந்த அல்லது பூப்பெய்திய நிகழ்வினைச் சடங்கு நடத்தி ஏற்றுக்கொள்வது காணப்படுகிறது. இது தவிர்த்துப் படைப்பிரிவில் சேர்த்தல், சமயச் செயல்களைச் செய்தல், மருத்துவம் புரிதல் முதலான பல உலகச் செயல்களில் ஈடுபடும் முன் ஏற்புச் சடங்கிற்கு உட்படுத்துவர் என்பர் சீ.பக்தவச்சலு.³¹ பழங்குடி மக்கள் இச்சடங்கின் போது ஆண், பெண் இருபாலருடைய இன உறுப்பின் நுனித்தோலை நீக்கிவிடுகின்றனர். இதன்பின்னர் ரகசியச் சங்கத்தில் சேர்க்கப்பட்டுச் சமுதாய நடைமுறைச் செயல்கள் கற்றுத்தரப்படுகின்றன.³² பேடர்களின் இச்சடங்கு சிறுவர்களின் ஏழு அல்லது எட்டாவது வயதில் செய்யப்படுகிறது. சிறுவனின் சிறுபகுதித் தோலை இதே சாதியைச் சார்ந்தவன் வெட்டி எடுக்கின்றான். அதன்பின்னர் அவனைப் பதினோரு நாட்கள் தனியே குடிசையில் தங்க வைக்கின்றனர். அன்றாட உணவு ஒரு கல்லின்மேல் வைத்துத் தரப்படுகிறது. பன்னிரண்டாம் நாள் அவனைக் குளிக்கச் செய்து புத்தாடை அணிவித்து வீட்டுக்கு அழைத்து வருகின்றனர். உணவு உண்ட கல்லும், பழைய ஆடையும் தூர எறியப்படுகின்றன. அவனது

உறவினர்கள் அவனை ஆவாரஞ்செடியருகே அழைத்துச்சென்று அதற்குத் தேங்காய், பூ முதலியன படைத்து அதனை வழிபடுகின்றனர்³³ எனக் குறிப்பிடுகின்றனர். ஏற்புச் சடங்கில் வழிபாட்டிற்குரிய ஆவாரஞ்செடி, குலக்குறி வழிபாட்டின் எச்சமாக இருந்திருக்கலாம்.

எரிக்கும் சடங்குகள்

ஆதிசூடிகள் இறந்தவர்களைப் பொதுவாகப் புதைக்கின்றனர். தீய ஆவிகளை அழித்தல் எனும் நிலையினால் சில பழங்குடிகள் இறந்தவர்களின் சடலங்களை எரித்திருக்க வேண்டும். பின்னர் இதுவே வழக்கமாகியிருக்கும். பொதுவாக அனைத்துப் பழங்குடி மக்களுமே கருவுற்று இறந்தவர்களையும், நோயினால் இறந்தவர்களையும் எரித்தனர். மலையாளப் பழங்குடி மக்களிடம் இவ்வழக்கம் காணப்படுகிறது.

எரிபுனக் குறவன் குறைய லன்ன

கரிபுற விறகி னீம வெள்ளாழற் (புறம்.231:1-2)

எனும் கையறுநிலைப் பாடலடிகள் இறந்தவர்களை எரித்த நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றன. தீயர் பழங்குடிகளும், இந்தியப் பழங்குடிகளான முண்டர்களும், சவார்களும் இறந்தவர்களை எரித்துவிடுகின்றனர். முண்டர் பழங்குடி மக்கள் இறந்தவர்களை எரித்தபின் மிஞ்சிய எலும்புகளை மறுபடியும் புதைக்கின்றனர்.³⁴

பளியரின மக்களின் சடங்குமுறைகள்

பளியரின மக்களின் வாழ்வில் பிறப்புச் சடங்கு முறைகள், பூப்புச் சடங்கு முறைகள், திருமணச் சடங்கு முறைகள். இறப்புச் சடங்கு முறைகள்,

வழிபாட்டுச் சடங்கு முறைகள் காணப்படுகின்றன. அவை ஈண்டு விளக்கம் பெறுகின்றன.

கர்ப்பினிப் பெண்ணைக் குடிசையில் தங்கவைத்தல்

கருவுற்ற பழியப் பெண்ணைக் கர்ப்பஸ்திரி என்றும், மாசமான பெண் என்றும் பழியர் குறிப்பிடுவர். கருவுற்ற பழியப் பெண்ணை ஏழாவது மாதம் அல்லது ஒன்பதாவது மாதம் அவளுடைய தாய் தந்தை வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லுகின்றனர். பின்பு பேறு காலம் நெருங்கியதும் தனிக்குடிசை கட்டி அதில் தங்க வைக்கின்றனர். அவளுடைய தாய், தந்தையர் அவளுக்கு நல்லமுறையில் உணவு கொடுத்து கவனிக்கின்றனர். வயது முதிர்ந்த அனுபவம் வாய்ந்த பெண்கள் அவளுக்குப் பேறு காலம் பார்க்கின்றனர். குழந்தை பெறுவதை இவர்கள் பேறுகாலம் என்கின்றனர். பிரசவம் பார்க்கும் இவர்களுக்கு வீட்டுக்காரர் அரிசியோ, பணமோ கொடுப்பது இல்லை. பேறு காலம் பார்க்கும் இவர்களுக்கு ஆரம்ப காலத்தில் ஒருபடி அரிசியும், ஒரு ரூபாயும் கூலியாகக் கொடுத்துள்ளனர்.³⁵

பிரசவம் கஷ்டமாக இருந்தால் நார்த்தம் பட்டைகளை அரைத்துத் தண்ணீரில் கலக்கிப் பேறு காலப் பெண்ணுக்குப் பளியரினத்தில் கொடுக்கிறார்கள். தொடக்க காலகட்டத்தில் இந்நிலப் பெண்களுக்கு வழுக்கைப்பட்டையை அரைத்துப் பொடியாக்கி, அதோடு வேப்ப எண்ணெய் கலந்து கொடுத்துள்ளனர்.³⁶

வளைகாப்பு

கர்ப்பினிப் பெண்ணை 'மாசமாக இருக்கிறாள்' எனப் பளியரினத்தவர் கூறுவர். அவ்வினத்தில் ஒரு சிலரைத்தவிர எவரும் வளைகாப்புச் சடங்கினை

நிகழ்த்துவதில்லை.³⁷ ஏழாவது அல்லது ஒன்பதாவது மாதத்தில் கர்ப்பிணியாக இருக்கும் தன் மகளைத் தங்கள் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வதற்காக மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு பெண்ணின் பெற்றோர்கள் தங்கள் உறவினருடன் வருதலுண்டு. வந்தவர்கள் பெண்ணிற்கு பூ, பொட்டிட்டு வளையல் அணிவித்து வளைகாப்புச் சடங்கை நிகழ்த்துவர். இச்சடங்கில் சுமங்கலியாக இருப்பவர்களே பங்குபெறுகின்றனர். இவ்வளைகாப்புச் சடங்கு வழக்கம் முன்பெல்லாம் இவ்வினத்தவரிடையே இருந்ததில்லை. பிற இனத்தவரின் தாக்கத்தால் இந்நிகழ்வு இவர்களிடையே தற்காலத்தில் வந்துள்ளது என்பர் மு.செல்வம்.³⁸ முன்பெல்லாம் இச்சடங்கு இல்லை. தற்காலத்தில் முழுமையாக நிகழ்ந்தேறவில்லை. ஒருசிலரிடம் மட்டும் இது வழக்கத்தில் உள்ளது என்பர் மணி.³⁹ வளைகாப்பு நிகழும் நாளன்று அதில் கலந்து கொள்ளும் உறவினர்களுக்கு விருந்து கொடுக்கப்படுகிறது.

குழந்தை பிறத்தல்

நிறைமாத கர்ப்பிணிப்பெண் குழந்தையை பெற்றெடுக்கும்போது அருவாளால் தொப்புள் கொடியை அறுப்பர். அதனை கருப்பணின் கூற்று அரண் செய்யும், அருவாளால் தொப்புளை அறுத்துவிடுவர். கொட்டாங்கச்சி எடுத்து வேகவைத்து, அதனை புண்மீது வைத்து காயவைத்தல் உண்டு. குழந்தை எடுத்தபின் ஏழுநாள் கழித்துத்தான் தண்ணீர் ஊற்றும் சடங்கு நடைபெறும். பெரியோர்களையே அதன்பின் தான் பார்க்க அனுமதிப்பர். எட்டாம் நாள் கழித்துத் தான் பருப்பு போன்ற உணவுகளும், ரசமும் வைத்துக் கொடுத்தல் உண்டு.⁴⁰

வளைகாப்புச் சடங்கு முன்பு நடப்பதில்லை. தற்போது நாகரிகத்தின் காரணமாக வளைகாப்பு நடத்தப்படுகிறது. அதுவும் கர்ப்பிணிப் பெண்ணுக்கு வளையல் மட்டும் அணிவித்தலுண்டு. தொப்புள் கொடியை வெட்டுவதற்கு கட்டைக்குச்சி, அருவாளாலும் வெட்டுதல் உண்டு. வெட்டப்பட்ட இடத்தில் மண்சட்டி ஓட்டை உரசி அத்துடன் மிளகு தட்டி வைத்தால் புண் ஆறிவிடும். புகையிலைக் காம்பைச் சுட்டு சாம்பலெடுத்து அதனைத் தொப்புளில் வைத்தால் அப்புண் ஆறிவிடும்⁴¹ என்பர் சுப்புலட்சுமி.

குழந்தை பிறந்தவுடன் தாயுடன் இணைந்துள்ள தொப்புள் கொடியை (அல்லது) நஞ்சுக்கொடியை அறுப்பதற்கு ஆரம்ப காலத்தில் ஈத்தைக்குச்சி, கூரிய கல்லைப் பயன்படுத்தியவர்கள் தற்பொழுது அரிவாள், கத்தி போன்ற கருவிகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். குழந்தையின் வயிற்றிலுள்ள தொப்புள் கொடியை அறுத்து முடிச்சுப் போடுவர். அம்முடிச்சு மூன்றாம் நாள் கீழே விழுந்துவிடுகிறது. ஆனால், ஆரம்ப காலத்தில் தொப்புள் கொடியை முடிச்சுப்போடாமல் விட்டதால் அதற்குள் காற்றுப் புகுந்து, தொப்புள் கொடியானது பெரிய உருண்டையாகிவிடுகின்றது.⁴²

தொடக்க காலகட்டத்தில் பிறந்த குழந்தையின் கண்ணைத் திறக்கச் செய்ய பளியர்கள் சில முறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். அவர்கள் அழுக்குத் துணியைத் திறந்தவெளியில் இரவு நேரங்களில் விரித்து வைப்பர். அத்துணியின்மேல் விழுந்த பனித்துளிகளைக் கொண்டு குழந்தையின் கண்களில் ஒற்றிக் கண்ணைத் திறக்க வைத்துள்ளார்கள். இப்பொழுது குழந்தையின் கண்ணைத் திறப்பதற்கு, கண்களில் விளக்கெண்ணெயைப் போடுகிறார்கள். பிறந்த குழந்தையைக் கிழிந்தபாய், கிழிந்த சாக்கு அல்லது

கிழிந்த துணிகளில் போட்டுப் படுக்க வைக்கின்றனர். ஆனால் ஆரம்ப காலத்தில் பிறந்த குழந்தையைப் படுக்கவைக்கக் கதகதப்பான துணி இல்லாமையால் சாம்பலில் படுக்க வைத்தார்கள்⁴³ என்று டி.டேன்டால் என்பவர் பளியர் இனத்தைப் பற்றிக் கூறுவதாகத் தர்ஸ்டன் கூறுகிறார்.

பேறுகாலச் சடங்கு

கருவுற்ற பெண்ணைத் தனிக்குடிசையில் தங்கவைப்பர். வயது முதிர்ந்த பெண்கள் மற்றும் குழந்தையைப் பெற்ற அனுபவம் வாய்ந்த பெண்கள் மருத்துவராகப் பேறுகாலம் பார்ப்பார்கள். பிரசவ நேரங்களில், பெண் தெய்வங்களை வேண்டிக்கொள்ளும் பெண்கள் ஏராளம். பிரசவ காலங்களில் நல்லா சுத்த பத்தமாக இருந்தால், வடக்கத்தம்மா நேரிடையாக வந்து பிரசவம் பார்க்கும் என்ற நம்பிக்கை உண்டு. தெய்வங்கள் வேதனை தெரியாதவாறு பேசிக்கொண்டேயிருக்கும் என்பதும் ஒரு நம்பிக்கை⁴⁴ என்ற கருத்தினை பழனிமலைப் பழங்குடிகள் வரலாறும் வாழ்க்கை முறைகளும் எனும் நூல் கூறுகிறது.

பேறுகாலத்தின் போது சிலவகையான உணவுகளை உண்கின்றனர். அவை பற்றிய கருத்து பின்வருமாறு எடுத்தாளப்படுகிறது. பேறுகாலம் ஆகும் போது குருதிப்போக்கு அதிகமாவதைத் தடுப்பதற்குப் பழிவுக் கீரை அல்லது தினிவிக் கீரை அதிகமாகக் கொடுப்பார்கள். முசுறு எறும்புகளைப் பிடித்து முசுறுச்சாறு (ரசம்) வைத்துக்குடிக்கக் கொடுப்பார்கள். பேறுகாலத்தின் போது வயிறு அதிகமாக வலித்தால் கரும்புத்தாறு இலைச்சாற்றைக் குடிக்கச் செய்வர். உடல் வலியால் காய்ச்சல் அதிகமாக இருந்தால் இலவங்கப்பட்டைச் சாற்றில் 'காப்பி' போட்டுக் கொடுப்பார்கள்.⁴⁵

வளைகாப்புச் சடங்கு

தமிழகத்தில் அனைத்து சமூகத்தினரும் கருவுற்ற பெண்ணிற்கு ஏழு அல்லது ஒன்பதாவது மாதத்தில் 'வளைகாப்பு' என்ற சடங்கு நடத்தப்படுவது மரபு. வளைகாப்பு என்பது நெற்றியில் திருநீறு அல்லது மண்ணைக் குழைத்திட்டு காப்புச் செய்தல் என தமிழகராதி கூறுகிறது.⁴⁶ குழந்தை ஏழாவது மாதத்தில் உடல்நலத்துடன் வளர்வதற்காகவும், தாயின் உடல் நலத்தைப் பாதுகாக்கவும் இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது.

முன்பெல்லாம் வளைகாப்புச்சடங்கு நடத்தவில்லை. தற்பொழுது தான் மற்ற சமூகத்தினரைப் பார்த்து வளையல் மற்றும் பொட்டு வைத்தல் உண்டு. அதாவது தயிர்சாதம், புளிசாதம், எலுமிச்சை சாதம், சாம்பார்சாதம், தேங்காய்சாதம், தக்காளி சாதம் போன்ற உணவுகளை மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு கொண்டு சென்று விருந்தளிப்பர். மேலும் கண்ணாடி வளையல், வெற்றிலை, பூ, தேங்காய், குங்குமம், சந்தனம் போன்ற பொருள்களையும் கர்ப்பிணிப் பெண்ணுக்குக் கொடுப்பர். இதனை வளைகாப்புச்சடங்கு என்றும், சீமந்தம் செய்தல் என்பர் மா.காளிராஜ்.⁴⁷

பெயர் வைத்தல்

மக்கட் பெயர்கள் தனி ஒருவனை இனம் பிரித்துக் காட்டுவன என்றாலும், இவற்றுள் நமது பண்பாட்டுக் கூறுகள் அனைத்தும் தொக்கி உள்ளன. இப்பெயர்கள் அவ்வக்கால மக்களின் பெயரிடுமுறை பற்றிய சிந்தனைகளை கணித்தறிய உதவுகின்றன. இப்பெயரிடுமுறைகள் மக்களின் வாழ்வியலோடு நெருங்கிய தொடர்புடையன. பெயரிடுமுறைகளில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சியால் பெயர்கள் மக்களின் கடவுட்கொள்கை, சமயச்சிந்தனை, கலை

உணர்வுகள், நடப்பியற்சிந்தனை ஆகியவற்றை வெளிப்படுத்தும் அடிகாற்களாக உருமாறின.⁴⁸

மனிதனைப் பொதுப் பெயரிலிருந்து பிரித்து அடையாளம் காண உதவுவது பெயர் வைத்தலாகும். பனியர்கள் தம் குழந்தைகளுக்கு நடக்கும் போதோ அல்லது ஆறு மாதம் கழித்தோ, அல்லது ஒரு வருடம், இரண்டு வருடம் கழித்தோ பெயர்கள் வைக்கிறார்கள். குழந்தையின் பிறந்த முடியைத் தெய்வத்தின் இருப்பிடத்தில் வைத்து, வண்ணாளை அழைத்து வந்து மொட்டை போடுபவனுக்குக் கூலியாகப் பணமும், கிழங்கும், தேனும் கொடுக்கப்படுகிறது. ஆண் குழந்தைகளுக்கு கருவேலன், சுப்பிரமணியன் என்றும், பெண் குழந்தைகளுக்கு வள்ளி, லட்சுமி என்றும் தெய்வத்தின் பெயராலே பெயர்கள் வைக்கின்றனர்.⁴⁹

கொடைக்கானல் வட்டத்தில் வாழும் பலியரினத்தில் பிறக்கும் குழந்தைக்குப் பெயர்களைப் பெற்றோர்களே வைத்துக் கொள்கின்றனர். இதற்கென தனியாகச் சடங்குமுறைகள் எதுவையும் அவர்கள் செய்வதில்லை என தகவலாளர் வே.ரவி கூறுவர்.⁵⁰

காது குத்தும் சடங்கு

குழந்தைகளின் உடலில் காயம் ஏற்படுத்துவதால் தீய ஆவிகளினால் துன்பம் உண்டாகாது என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையில் இச்சடங்கு தோன்றியது என்று கருத இடமுள்ளது⁵¹ எனக் காதுகுத்தும் சடங்கு பற்றிக் கூறுவர். காதுகுத்தாமலிருந்தால் அழகான குழந்தைகளைக் கண்டு எமன் ஆசை கொள்வான் என்றும் குழந்தையின் உடலில் காயம்

ஏற்பட்டுவிட்டால் அக்குழந்தைக்கு எமன் தீங்கு செய்யமாட்டான் என்றும் மக்கள் நம்புகின்றனர்.⁵²

ஆய்வுக்குட்பட்ட பகுதியில் வாழும் பளியரினத்தில் பிறந்த குழந்தைக்கு காதுகுத்தும் நிகழ்ச்சி நடக்கும்போது கொலுமிச்சை முள்ளை எடுத்து சீவி வாழைமரத்தில் குத்திவச்சிடுவோம். காதை தடவியபடியே காதை திமிர்னு குத்திவிடுவாங்க. குத்திய காதின் துளையில் சதுரவடிவில் ஓலையோ அல்லது கொட்டாங்குச்சியையோ செய்து தொங்கவிடுவதுண்டு.⁵³

பூப்புச் சடங்கு முறைகள்

பூப்படைதல் என்பது பெண் இனப்பெருக்கத்திற்குரிய பருவத்தை எய்திவிட்டாள் என்பதைக் குறிப்பதாகும். “பூப்பு” என்ற சொல் “பூத்தல்” என்ற பொருளோடு ஒப்புவைத்து நோக்கற்பாலது. தொல்பழங்காலத்தில் பண்டைய உழவுத் தொழிலின் தொடக்கத்தைப் போலவே, பூப்பெய்தலும் குழந்தைப் பேற்றிற்குரிய துவக்கம் எனக் கருதினார் என்பர் தாம்சன்.⁵⁴

பூப்பு என்ற சொல் ஆங்கிலத்தில் Puberty, Catemnia சொற்களால் வழங்கப்படுகிறது. “Puberty” என்ற சொல்லிற்கு “maturing of the sexual functions” (பாலுணர்வுக்குத்தக்க மாற்றம்) என ஆக்ஸ்போர்டு ஆங்கில அகராதி விளக்கம் தருகிறது.⁵⁵ பூப்புச்சடங்கை பொதுவாக திரட்டிக் கல்யாணம், பூப்பு நன்னீராட்டுவிழா என பலவாறாகக் குறிப்பிடுகின்றனர்.

பூப்பு அடைதல் என்பது பெண் முதிர்ச்சி அடைந்த பருவத்தையே குறிக்கும். அதாவது பிள்ளைப் பருவத்திலிருந்து மங்கைப் பருவமான நிலையையே பூப்படைதல் என்பர். பருவம் அடைந்தவுடன் திருமணத்திற்குப்

பொருத்தமாக இருக்கிறாள் என்பதை நாம் அறியலாம். பூப்பு அடைதல் என்பது மலர்ந்துவிட்டாள் என்றும், சமைந்துவிட்டாள் என்றும் கூறுவர். குழந்தை பெறுவதற்குத் தகுதி பெற்றுவிட்டாள் என்றும் கூறலாம். இக்கருத்தையே பி.சஞ்சீவிரெட்டி, ஆண் பெண்ணின் பாலியல் தேவைக்கு உடலியல் தோற்றத்தின் நேரடிக் காரணங்களாகப் பூப்பு அடைதல் அமைகிறது⁵⁶ என்ற கருத்து வலியுறுத்தும்.

பழியப் பெண் பூப்படைந்துவிட்டால் காட்டுக்குள் சென்று ஒளிந்து கொள்வாள் என்று இரா.பெருமாள் கூறியுள்ளார்.⁵⁷

பழியரினப் பெண்கள் பொதுவாக பன்னிரண்டு அல்லது பதின்மூன்று வயதில் பூப்பு அடைகின்றனர். வயதுக்கு வந்துவிட்டோம் என்பதை அறிந்த பழியப்பெண் அதைத் தன்னுடைய தாய், தந்தையரிடம் சொல்ல வெட்கப்பட்டு, அவள் வசிக்கும் குடிசையைச் சுற்றிலுமுள்ள செடி, கொடி, மரம் அடர்ந்த புதருக்குள் போய் ஒளிந்து கொள்கிறாள். அவள் தன்னுடைய இரண்டு கைகளையும் பின்னி மார்பில் வைத்துக் கொள்கிறாள். அவளைத் தேடித் தாய், தந்தை, அண்ணி செல்லும் போது, சத்தம் கேட்டுப் புதரில் மறைந்துள்ள அப்பெண் அவர்களுக்குத் தான் இருக்கும் இடம் தெரியும் பொருட்டு ஒரு கம்பைக் (கழியைக்) கொண்டோ அல்லது ஒரு கல்லைக் கொண்டோ ஒரு மரத்தில் தட்டுவாள். அச்சத்தம் கேட்ட அவளுடைய தாய், தந்தை அவள் இருக்கும் இடத்திற்குச் செல்லும்போது, அப்பெண் தன் மார்பில் இரண்டு கையை வைத்துப் பின்னி இருப்பதைப் பார்த்து, அவள் பருவமடைந்துவிட்டாள் என்பதை அறிந்து கொள்கின்றனர். பின்பு

தங்களுடைய இருப்பிடத்திற்கு அழைத்து வந்து ஒரு மறைவான இடத்தில் தங்க வைக்கின்றனர்.⁵⁸

பூப்படைந்தவுடன் அண்ணியிடம் (அண்ணன் மனைவி) சொல்வதுண்டு. இதுகுறித்து ஜாதகம் பார்ப்பதில்லை. மூன்று குடம் அல்லது ஏழு குடம் தண்ணீர் ஊற்றுதல் உண்டு. குடிசையை தாய்மாமன் தான் கட்டணும் என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால் இதுவரை யாரும் வைத்ததில்லை.⁵⁹

வயதுக்கு வந்த பெண்ணுக்கு வெற்றிலை பாக்கு கொடுத்து வரவழைத்து தனியாக குடிசையில் தங்க வைக்கின்றனர். ஒரு மாதம், இரண்டு மாதம் வரையிலும்கூட தனியே தங்க வைத்திருக்கின்றனர். அப்பெண்ணுக்குத் துணையாக உறவினரும் இருத்தல் உண்டு. குடிசை கட்ட முடியாத பட்சத்தில் வீட்டின் ஓரம் தனியாக தங்க வைத்தல் உண்டு. முப்பது நாள் வரை தனியே தங்க வைத்தல் உண்டு.⁶⁰

குடிசை கட்டுதல்

வயது வந்த பெண்ணை தனிக்குடிசையில் தங்கவைத்தல் உண்டு. முப்பது நாள் கழித்துத்தான் வீட்டிற்குள் விடுதலுண்டு. வயதுக்கு வந்ததை முதலில் தாய்மாமனுக்குச் சொல்லியனுப்பப்படுகிறது⁶¹ என்கிறார் தகவலாளர் க.காமராஜ்.

தாய்மாமனாகிய வருங்காலக் கணவனால் பழியப் பெண்ணுக்குக் குடிசை கட்டப்படுகிறது. குடிசைக்குப் பத்து அடி தூரத்தில் கம்புகளை

ஊன்றி, மேலே தென்னங்கீற்று கிடுகு அல்லது தரகுப்புல்லால் அல்லது பனை
ஓலையால் குடிசை அமைத்துக் கொடுக்கிறார்.⁶²

வயதுக்கு வந்த பெண்ணை மூன்று அல்லது நான்கு நாள்
மூளையில் சேலையினால் மறைத்துக்கட்டி அதில் தங்க வைப்பர். பின்னர்
ஏழாம் நாள் பாணிக்குச்சியில் கட்டுவர். ஈத்துக்குளிமார் (கருவேப்பிலை வாடை
வரும்) குடிசை கட்டுவார் மாமன். ஐப்பசி மாதம் முழுவதும் வைத்து
கார்த்திகை மாதம் வரை வைத்தலுண்டு. இரண்டு, மூன்று மாதங்கள்
வரையிலும் குடிசையில் தங்கவைத்தல் உண்டு என்று கூறுவர் தகவலாளர்
மு.சுப்புலட்சுமி.⁶³

பூப்படைந்த பழியப்பெண் தன் சேலையால் முகத்தை மூடிக்கொண்டு
குடிசைக்குள் உட்கார்ந்து கொள்கிறாள். ஆண்களின் கண்ணில் பட்டால் தம்
அழகு குறைந்துவிடும் என்றும், தம் மாமன் பார்க்கும் அழகை மற்ற ஆண்கள்
பார்க்கக்கூடாது என்றும் நினைக்கின்றனர். தீட்டுக்காலத்தில் அவளுக்குத்
துணையாக சிறுகுழந்தைகள், தங்கைகள், அக்கா, மாமன் மனைவி
போன்றோர் அவளுடன் தங்கியிருந்து அவளுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச்
செய்கின்றனர்.

பூப்பு அடைந்த பெண் வெளியே போக வேண்டும் என்றால்,
முகத்தைத் தான் அணிந்திருக்கும் சேலையால் மூடிக்கொண்டு தன்னுடைய
அண்ணன் அல்லது தாய் ஆகியோருடன் வெளியே செல்வாள். பூப்பு அடைந்த
பெண் வெளியே வருவது தெரிந்தால் மற்ற ஆண்கள் எல்லோரும் ஒதுங்கிக்
கொள்வார்கள். பூப்படைந்த பெண் தனியாக இருக்கும்போது தனக்கு
வேண்டிய உதவிகளைப் பக்கத்தில் கிடக்கும் கல்லைத் தட்டிக் கேட்டுக்

கொள்கிறாள். பூப்பு அடைந்த பெண் பேசக்கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு இருக்கிறது என்பது இதன்மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம். இதனையே இரா.பெருமாள், இரும்பு, அரிவாள் போன்றவை பூப்படைந்த பெண் குடிசையில் இருக்கும். அவள் தனக்கு எதுவும் வேண்டுமென்றால் இரும்பு, அரிவாளைத் தட்டிக் கேட்க வேண்டுமாம். சத்தம் போட்டுப் பேசக்கூடாதாம் என்று காட்டுகின்றார்.⁶⁵

பருவம் அடைந்த பழியப் பெண்ணைத் தனிக்குடிசையில் தங்க வைக்கின்றனர். அக்குடிசையில் முப்பது நாட்கள் வரை தங்கியிருக்க வேண்டும். முதல் நாளில் குடிசைகட்டி, வேட்டைக்குப் போய்விடுவார்கள். அன்று வேட்டை கிடைத்தால் அப்பெண் கற்புநெறி வழுவாத பெண்ணாக இருப்பாள் என்று நினைக்கின்றனர். அன்று வேட்டை கிடைக்காவிட்டால் பழியர்கள் வந்து குடிசையைத் தீயிட்டுக் கொளுத்திவிட்டு வேறு ஒரு புதுக்குடிசையைக் கட்டி அப்பெண்ணை அதில் தங்க வைக்கின்றனர் என்கிறார் சு.சக்திவேல்.⁶⁶

பழியர்கள் மலைக்குள் வேட்டைக்குச் சென்று வருவர். வேட்டை கிடைத்தால் அப்பெண் கற்புநெறி வழுவாத பெண்ணாகயிருப்பாள் என்று நம்புகின்றனர். வேட்டை கிடைக்காவிட்டால் அக்குடிசையைத் தீயிட்டு கொளுத்திய பின் வேறு குடிசையை அமைத்துக் கொடுப்பதுண்டு.

பூப்படைந்த பெண்ணுக்குக் கொடுக்கப்படும் உணவுகள்

பூப்படைந்த பெண்ணுக்கு இட்லி, பனியாரம், கறி, மீன், நண்டு போன்றவைகளும், தாங்கள் உண்ணும் உணவான கிழங்கும், தேனையும்

கொடுக்கின்றனர். கீரை வகைகளான விளவிக் கீரை, கருந்தங்கீரை, சேம்புக்கீரை போன்றவற்றை அதிகம் கொடுக்கின்றனர்.

முட்டை, பனியாரம், பச்சரிசிமாவு, பலகாரம், கறி போன்றவை கொடுக்கப்படுகின்றன. காரணம் உடல்நிலை நன்றாக வரவேண்டும் என்பதற்காக கறி போன்ற அசைவ உணவுகளும் தரப்படும் என்கிறார் தகவலாளர் மு.சுப்புலட்சுமி.⁶⁷

ஆரம்பத்தில் பழியப்பெண் சாப்பிட காட்டுக் கிழங்கான வள்ளிக்கிழங்கை அவித்து, அதைத் தேனில் போட்டு கொடுப்பார்கள். தற்பொழுது காட்டில் கிடைக்கக்கூடிய மாம்பழம், விளாம்பழம், நாவல்பழம், வாழைப்பழம் போன்ற பொருள்களை அவளுக்கு உண்ணக் கொடுக்கிறார்கள். அரிசிச் சோற்றை ஆக்கி, குழம்பு வைத்துக் கொடுக்கிறார்கள். பூப்படைந்த பெண் வீட்டில் உறவினர்கள், யார் முதலில் சோறு, குழம்பு வைக்கிறார்களோ அவர்கள் அப்பெண்ணுக்கு உணவு கொடுப்பர். அப்பொழுது முறை மாப்பிள்ளை அவளுக்கு வேண்டிய வடை, இட்லி, தோசை, முறுக்கு, லட்டு போன்ற பலகாரங்களை வாங்கிக் கொடுக்கிறான். அவள் அணிவதற்கான சேலை, மேற்சட்டை, பவுடர், பொட்டு போன்ற பொருள்களையும் வாங்கிக் கொடுக்கிறான் என்பர் க.அழகர்.⁶⁸

வயதுக்கு வந்த பெண்ணை சீலையில் மறைத்துக் கொண்டு தண்ணீர் ஊற்றுவதுண்டு. ஏழு ஊற்றுத் தண்ணீரை எடுத்துவந்து தண்ணீர் ஊற்றி குலவையிடுதல் உண்டு. இப்பொழுது இந்த முறை கடைபிடிப்பதில்லை. தண்ணீர் வரத்து அதிகம் இல்லாத காரணத்தினால் இம்முறை இல்லாமல் போய்விட்டது என்பார் தகவலாளர் மொக்கையன்.⁶⁹

ஓலைத் தண்ணீரில் பூண் உலக்கையை குறுக்காக வைத்து, ஏழு முறத்தை கீழே வைத்து, பெண்ணை மேலே நிற்க வைத்துத் தண்ணீர் ஏற்றுவதுண்டு. மதினி, தாய், தந்தையர் தண்ணீர் ஊற்றுவதுண்டு என்பர் தகவலாளர் மு.சுப்புலட்சுமி.⁷⁰

பூப்புச்சடங்கு விழா

ஒரு பெண் பூப்படைந்துவிட்டாள் என்று மற்றவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தவும், அப்பெண்ணிற்குத் தீட்டுக்கழிய வேண்டும் என்பதற்காகவும், அப்பெண்ணைப் பிடித்துள்ள பீடைகள் நீங்கி அவளுக்கு ஒரு நல்ல நிலை ஏற்படவும், வீட்டில் திருமணம் முடிக்க ஏற்ற பெண் ஒருத்தி இருக்கிறாள் என்று மற்றவர்கள் அறியும் பொருட்டும், சொந்தக்காரர் உறவுமுறையில் நெருக்கம் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவும், அன்பளிப்பு செய்து இருந்தால் அதை மற்றவர்களிடம் இருந்து திரும்பப் பெறுவதற்கும், மாமன் சீர் செய்வதற்கும் இச்சடங்கு விழாவைக் கொண்டாடுகின்றனர் என்பர் க.அழகர்.⁷¹

முன்னர் தான் விசேஷம் போல் வைத்ததுண்டு. இப்போது வைப்பதில்லை. எல்லாத்தையும் கல்யாணத்திலே முடித்துவிடலாம் என்ற முடிவுதான் காரணம் என்கிறார் தகவலாளர் க.பாப்பம்மாள்.⁷²

பெண்ணை அலங்காரத்துடன் சோடித்து அழைத்து வருதல் உண்டு. அழைத்து வரும்போது பெண்ணை மறித்தல் உண்டு. தேங்காய், பழம், ரூ.101/- காணிக்கை கொடுத்தால் தான் பெண்ணை வழிவிடுவர். மாமனிடம் சீர் பெற்றால் தான் மற்றவரிடம் சீர் பெறுவார்கள் என்பர் தகவலாளர் மு.சுப்புலட்சுமி.⁷³

திருமணம்

திரு என்னும் சொல் அழகு, செல்வம், செம்மை, சிறப்பு எனப்பல பொருள்படும். திருமண வாழ்வினால் தான் அன்பு, அறம், பண்பு, கலை, விருந்தோம்பல், கூடி வாழ்தல், தியாக மனப்பான்மை முதலிய நற்பண்புகள் உண்டாகின்றன. உழைக்க வேண்டும் என்ற மனப்பான்மையை வளர்ப்பதே திருமணம் ஆகும்.⁷⁴

திருமணம் என்பது ஆண், பெண் இருவருடைய கூட்டுப் பொறுப்பையும் வாழ்வையும் துவக்கி வைக்கும் புனிதமான சடங்கு ஆகும்.⁷⁵

ஒரு ஆடவனும், பெண்ணும் சமய விதிகளுக்கு உட்பட்டு நிலையான வாழ்க்கையைத் தொடங்குவது மணமாகும்.⁷⁶

ஆணும் பெண்ணும் கணவன் மனைவியாகும் நிகழ்ச்சி அல்லது சடங்கு கல்யாணம் என திருமணம் பற்றி விளக்கம் தருகிறது கலைக்களஞ்சியம்.⁷⁷

மணம் என்பது மக்களின் மனம் ஒத்ததாகும். வாழ்வு முழுவதும் மணம் பெற்றுத் திகழ்வதற்கு ஏதுவான இந்த நிகழ்ச்சியை மணம் என்பர்.⁷⁸

‘திருமணம்’ என்ற சொல்லை நாம் திரு+மணம் எனப் பிரிக்கலாம். மணம் என்பதே தமிழரின் பழைய மரபுதான். ஒரு கன்னிப்பெண்ணின் கூந்தலிலே மலர்கூட்டி அவளை ஊரும் உறவும் அறியத் தன் மனத்திற்கு இனியவளாக, வாழ்க்கைத் துணைவியாக ஒருவன் ஏற்றுக் கொள்வதனாலே தான் மணம் திருமணம் என்ற பெயர்கள் அச்சடங்கிற்கு ஏற்பட்டன. இவ்வாறு கணவனும் மனைவியுமாய் வாழத் தொடங்கும் நிகழ்ச்சிக்குத் திருமணம் என்று

பெயர் வைத்தமை எண்ணி மகிழ்தற்குரியதாகும்⁷⁹ எனத் திருமணம் பற்றி முனைவர் விசி.சசிவல்லி எடுத்துரைக்கின்றார்.

ஓர் ஆடவனும் ஒரு பெண்டும் கணவனும் மனைவியுமாக இல்லறம் நடத்த இசைந்து மணவாழ்க்கைக்கென்றே இறைவன் மக்களை ஆணும் பெண்ணுமாய்ப் படைத்திருப்பதாலும், அதனிடத்து மிகுந்த அறப்பொறுப்புள்ளமையாலும், அது ஆயிரங்காலத்துப் பயிர் ஆகையாலும் வாழ்க்கைத் துணைவர் இருவரும் தெய்வத்தின் முன் அல்லது தெய்வத்தின் பேரில் பலரறிய ஆணையிட்டுக் கூடுவதாலும் மணம் தெய்வத்தன்மை பெற்றுத் திருமணம் எனப்பெற்றது என்பர் அறிஞர் ஞா.தேவநேயன்.⁸⁰

திருமணம் இரண்டு தனிப்பட்டவர்களுக்கிடையே நடைபெறும் உடன்படிக்கையன்று, இரண்டு குழுக்களிடையே இணைப்பை, நெருக்கத்தை, ஏற்படத்தும் உறவுத்தளை என்பது நியதி என்ற கருத்துடையவர் சி.என்.நடராஜன்.⁸¹

திருமணம் என்பது ஓர் ஆடவனும் ஒரு பெண்ணும் இணைந்து வாழ்வதற்காகச் சமுதாயத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வினை முறையாகும்.⁸²

திருமணம் என்பது மனிதனுக்காக மனிதனால் நடத்தப்படும் ஒருவகைச் சடங்கு என்பர்.⁸³

திருமணம் என்பது சமூகத்திலுள்ள ஒருவகை வழக்கு ஆகும். இது சமூகத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட ஆண் பெண் உறவுநிலையைக் குறிக்கிறது. அத்தோடு திருமணம் என்பது ஒரு புதிய சந்ததி தோன்றுவதற்குரிய ஒருவித பிணைப்பு என்பர் திரு.ஏ.எம்.சலீம்.⁸⁴

திருமணம் என்பது ஆணும் பெண்ணுமாகிய இருவரை ஒருவராகச் சேர்க்கும் இணைப்பு. நார் ஒழுக்க வேலி, மணம் என்னுஞ் சொல்லுக்குக் கூடுதல் என்பது பொருள் என்று கூறுவர் திரு.அ.கி.பரந்தாமனார்.⁸⁵ டாக்டர்.அம்பேத்கார் அவர்களுடைய கொள்கைப்படி, திருமணம் என்று சொன்னால் ஓர் ஆணும் பெண்ணும் கூடி வாழ்க்கை நடத்துவதுதான். அதற்கு ஒரு குறிப்பு இருக்க வேண்டும் என்பது தானே தவிர மற்றபடி வேறு ஒன்றும் வேண்டியது இல்லை. விவாகம் அல்லது திருமணம் என்று சொல்லப்படுவதெல்லாம் ஒரு ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்து ஒருவருக்கொருவர் கட்டுப்பட்டு, அவர்களது வாழ்க்கையைக் கூட்டுப் பொறுப்பில் நடத்துவதற்குப் பலர் அறியச் செய்து கொள்ளும் காரியமே ஆகும்.⁸⁶

திருமணத்தைப் பற்றிய செய்திகள்

திருமணத்தைப் பொதுவாக கடி, மணம், மன்றல், வதுவை, வரைவு, மங்களம் எனப் பல்வேறு சொற்களால் கூறுகின்றனர். இச்சொற்களையே வடமொழி நூலார் விவாகம், கல்யாணம், பாணிக்கிரகம், சுபம், பரிணயம், உபயம் என்பர். இலக்கியங்களில் இச்சொற்கள் காணப்படுகின்றன. அவை,

நாடறி நண்மணம்⁸⁷

வதுவை நன்மணங் கழிந்த பின்றை⁸⁸

வெளிப்பட வரைதல் படாமை வரைதல் என்று⁸⁹

திருமணத்தின் தேவை

பொருளாதாரத்தைப் பெருக்கவும், பெருக்கிய செல்வத்தைத் தமக்குப் பின்னால் காக்க தம் வாரிசுகளை உருவாக்கவும், திருமணம் தேவைப்பட்டது. எனவே, அன்பைப்பெருக்க, ஆதரவைப்பெற, இன்பத்தை அனுபவிக்க, இனிய

வாழ்வு வாழவும் திருமணம் தேவைப்பட்டது. இக்கூற்றையே சமூகவியலார் கூறுவதாக இரா.கல்பகம் தனது நூலில், மனைவிக்கும் மக்களுக்கும் தனது பெயரையும், பொருளையும் விட்டுச் செல்லும் ஆர்வம், பொருளாதாரம், ஒற்றுமை, பாதுகாப்பு ஆகியவற்றின் தேவை, மூப்பு எய்திய தன்மையால் (மனைவி இருந்தால்) பிறர் உதவியை நாடாமையும் என்ற அவா, வாழ்க்கையில் நிகழும் இன்ப துன்பங்களையும் வெற்றி தோல்விகளையும் அனுபவிக்க நல்ல கூட்டாளி வேண்டும் என்ற எண்ணம் போன்ற இன்னபிற காரணங்களுக்காக மனிதர்கள் மணம் புரிந்து கொள்கின்றனர்⁹⁰ என்பர்.

திருமணச்சடங்குகள்

ஒருத்தியை விட்டு ஒருவன் ஓடாமல் அவளையே மனைவியாகக் கொண்டு, கடைசிவரைக்கும் வாழவேண்டும் என்ற விதிப்படி பெரியோர் முன்னிலையில் சாட்சியாகத் தாலி கட்ட வேண்டும் என்ற நிலையைப் பின்னர் வந்த பெரியவர்கள் ஏற்படுத்தியிருக்க வேண்டும். இதையே தொல்காப்பியர்,

பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப⁹¹

என்று கூறுவர்.

சடங்குகள் காலத்துக்குக் காலம், இடத்திற்கு இடம், குழுவுக்குக்குழு வேறுபடுவதுண்டு. தமிழகத்தில் தொல்காப்பியர் காலத்திற்கு முன்னர் திருமணச்சடங்கு இல்லை. மக்களிடத்தில் பொய்யும், வழுவும் தோன்றிய பின்னரே பெரியோர்கள் அனைவரும் ஒன்றுகூடி இச்சடங்கை வகுத்தனர். வாழ்க்கை வளமோடும் மகிழ்ச்சியோடும் இருக்க இச்சடங்கு தேவைப்படுகிறது.

திருமணத்திற்கு முன் நிகழ்வன

பெண் பார்த்தல்

பெண்ணை மாமன்முறை உறவினர்களுக்குள் கொடுப்பார்கள். யாராவது பெண் பார்க்க வந்தால் என்ன உறவினர் என்பதை விசாரிப்பார்கள். மாமன் உறவினர் என்றால் மட்டுமே பெண் கொடுப்பது உண்டு. வெளியில் யாருக்கும் பெண் கொடுப்பது இல்லை. பெண் பார்க்க வருகிறவர்களுக்குப் பெண் வீட்டில் காசி, வெற்றிலை தரப்படுகிறது.

திருமணம் பெரும்பாலும் பெற்றோர்களால் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. தனக்கு விருப்பமானவர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வதும் உண்டு. திருமணம் என்றொரு சடங்கு தனியே கிடையாது.⁹²

உறவுக்குள்ளேயே பெண் கொடுத்தல் உண்டு என்று கூறுவர் தகவலாளர் மணி.⁹³ பெரும்பாலும் சொந்தத் தாய்மாமன் மகளையே மனைவியாகக் கொள்வதுண்டு என்பர்.⁹⁴

மன்னாடியர்களுக்கும், பளியர்களுக்குள்ளும் கொடுக்கல், வாங்கல் முறை இன்னும் வழக்கில் உள்ளது. எங்களுக்குள் பெண் எடுத்தல், பெண் கொடுத்தல் முறை உண்டு என்பர் தகவலாளர் மு.சுப்புலட்சுமி.⁹⁵

பரிசம் போடுதல்

முதலில் பெண்ணிடம் சம்மதம் கேட்கப்படுகிறது. இருவீட்டாரும் வெற்றிலை, பாக்கு மாற்றிக் கொண்டு தங்கள் சம்மதத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றனர்.

ஊர்ப் பெரியவர்கள் முன்னிலையில் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் நிச்சயதார்த்தம் நடைபெறும். பக்கத்தில் வசிக்கும் தமது உறவினர்கள்

எல்லாருக்கும் சேதி அனுப்பி வரவழைப்பார்கள். முதலில் பெண் பார்க்கும் படலம் தொடங்கும். மாப்பிள்ளையின் உறவினர்கள் புடைசூழச் சென்று பெண்ணின் தந்தையிடம் உங்கள் வீட்டு விளக்கை எங்கள் வீட்டுக்குக் கொடுங்கள் எனக் கேட்பார்கள். பெண் கொடுத்துப் பெண் எடுத்தால் அதையே திருப்பிச் சொல்வார்கள். இருவீட்டிற்கும் பிடித்துப் போனால் உறுதி செய்து விருந்து படைப்பார்கள். பரிசம் போடுவதும் உண்டு. பரிசப்பணமாக 10¼ ரூபாய் அல்லது 101¼ ரூபாய் அளிப்பார்கள். அத்துடன் வெற்றிலை பாக்கு மாற்றிக் கொள்வார்கள்.⁹⁶

நிச்சயம் பண்ணுதலை முகூர்த்தம் வைத்தல் என்பர். பெண்ணுக்கு மணமகன் பரிசமளிக்கும் வழக்கம் தொன்றுதொட்டு வரும் தமிழர் மரபாகும்.⁹⁷ இலக்கியங்களில் பரிசம் முலை விலை என்றும், தண்டலை விலை என்றும், சிறுவளை விலை என்றும், பாசிலை விலை என்றும் கூறப்படுவதனைக் காணலாம். அதனை,

இரும்பிடம் படுத்த வடுவுடை முகத்தர்
கருங்கட் கோசர் நியமம் ஆயினும்
உறுமெனக் கொள்ளேர் அல்லர்
நறுநுதலரிவை பாசிலை விலையே⁹⁸

சிறுவளை விலையெனப் பெருந்தேர் பண்ணி⁹⁹ என்ற அடிகள் உணர்த்தும். மணமகன் இவன் என்றும், மணமகள் இவள் என்றும் பெரியோர்கள் முன்னிலையில் வரைமுறைப்படுத்துகிறார்கள். அதாவது அந்தப் பெண்ணை வேறு ஒரு ஆடவன் திருமணம் முடிக்கக்கூடாது என்பதற்காக இவ்வொழுக்குமுறை உள்ளது.

திருமணத்தன்று நிகழும் சடங்கு

தாலி கட்டுதல்

‘தாலி’ என்பதற்கு மங்கலநாண் என்று இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் பெயரகராதியும் (ப.702), திருமணத்தில் மணமகன் மணமகளின் கழுத்தில் அணிவிக்கும் மங்கல உருவங்கள் கொண்ட தங்கச் சங்கிலி அல்லது மஞ்சள் கயிறு; மங்கல நாண் என்று க்ரியாவின் தமிழ் அகராதியும் (ப.534), மாங்கல்லியம் என்றும் பவானந்தர் தமிழ்ச் சொல்லகராதியும் (ப.263) குறிப்பிடுகின்றன.

தாலம்பனை என்ற பனை ஓலையினால் செய்த ஒன்றையே பண்டைக் காலத்தில் மணமகன் மணமகள் கழுத்தில் கட்டி வந்தபடியால் இதற்குத் தாலி என்ற பெயர் வந்தது. தாலமாகிய பனை ஓலையினால் செய்தது என்பது இதன் பொருள். பனை ஓலைத்தாலி அடிக்கடி பழுதுபட்டதால் நிரந்தரமாக இருக்க உலோகத்தால் ஆன தாலி செய்து பயன்படுத்தினர். பின்னாளில் அதனைப் பொன்னால் செய்வதால் அல்ல, வெறுமே ஒரு விரலி மஞ்சளை எடுத்துக் கயிற்றால் கட்டி கழுத்தில் முடிச்சுப்போடுவது கூடத் தாலி தான். (இயல் மஞ்சளை எடுத்து, வெய்யிலில் காயவைத்து, நீரில்லாமல் வற்றவைத்த மஞ்சளுக்குத்தான் விரலி மஞ்சள் என்று பெயர். விரல் விரலாய் இருக்கும் மஞ்சள் விரலி மஞ்சள்) மஞ்சள் கட்டும் கயிற்றுக்கும் மஞ்சள் ஏற்றுவார்கள்.

திருமண நாள் அன்று மணப்பெண் அழைத்துவரப்படுவாள். மாப்பிள்ளையையும் மணப்பெண்ணையும் வட்டமாக அமைக்கப்பட்ட புல்லால் ஆன ‘மனை’யில் அமரவைத்துக் குளிக்க வைப்பார்கள். பின்னர் புதுத்துணி

உடுத்தி பெரியவர்கள் முன்னிலையில் மணப்பெண்ணுக்குக் 'கருகமணி' அணிவித்துத் திருமணம் நடந்தேறும். அப்போது மேளதாளம் முழக்கப்படும்.

தனக்கு விருப்பமானவர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வதும் உண்டு. திருமணம் என்றொரு சடங்கு தனியே கிடையாது. மணமகள் கழுத்தில் மணமகன் கரும்பாசி கட்டுவதுண்டு என்பர் சு.சக்திவேல்.¹⁰⁰

பரிசம் போட்டு பத்து நாட்கள் கழித்துத் திருமணம் செய்வதுண்டு. திருமணத்தன்று காலையிலே கால்படி அரிசி போட்டு பொங்கல் வைத்தல் உண்டு. வட்டமாக வெட்டி எடுக்கப்பட்ட புல்லின்மீது மாப்பிள்ளையையும், பெண்ணையும் அமரவைத்து சேலையால் சுற்றி வளைத்து வைத்து மதினிமார் மாப்பிள்ளைக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவார்கள். மாப்பிள்ளையும், பெண்ணும் புதுத்துணி அணிந்த பிறகு சேலையை அகற்றிவிடுவர். பின் கருகமணியைத் தட்டில் வைத்து தாலி கட்டுதல் உண்டு என்கிறார் தகவலாளர் க.சடையாண்டி.¹⁰¹

திருமணத்திற்குப்பின் நிகழும் சடங்கு

திருமணம் முடிந்து இருவரையும் மாலையில் மேளம் முழக்கிக் குழல் ஊதியவாறு புதிய ஆடைகளுடன் ஆற்றுக்கு அழைத்துச் செல்லப்படுவார்கள். அங்கு இருவரும் புத்தாடைகளை உடுத்திக்கொண்டு மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் சேர்ந்து நான்கு வெற்றிலைகளை நீரில் விடுவார்கள். ஆற்றுநீரில் வெற்றிலைகள் இணைத்து இரண்டு இரண்டாகச் சென்றால் இருவரும் பிரியாது சேர்ந்து வாழ்வார்கள் என்றும், பிரிந்துசென்றால் வாழ்க்கையிலும் பிரிந்து போவார்கள் என்றும் நம்புகின்றனர். ஆற்றுக்குச்

செல்வதற்கு முன்பாக எல்லாரும் ‘மஞ்சள் தண்ணீர்’ விளையாட்டு ஆடுவார்கள். பின்னர் ஆற்று மணலில் 7 அணைகட்டி, மணமக்களிடம் அவற்றை அழித்து விடும்படி சொல்வார்கள். ஆற்றிலிருந்து ஒரு செம்பில் தண்ணீர் மொண்டு வீட்டுக்கு எடுத்து வருவார்கள். கருகமணிக்குப் பதிலாக இக்காலத்தில் மஞ்சள் கயிறு பயன்படுத்துவதும் உண்டு.¹⁰²

திருமணத்திற்கு வரும் உறவினர்கள் அவரவர் சக்திக்கு ஏற்ப காய்கறி, கிழங்கு, அரிசி ஆகியவற்றை மணமக்களுக்குப் பரிசாக அளிப்பார்கள். இக்காலத்தில் அழைப்பிதழ் அச்சிட்டு ஊருக்கெல்லாம் அழைப்பு விடுத்து ஒலிபெருக்கி கட்டி, அமார்க்களமாகத் திருமணம் நடத்துகிறார்கள். இவை சமவெளிப்பகுதி மக்களின் தொடர்பால் ஏற்பட்ட மாற்றமாகும்.

மணமகன் மணமகள் வீட்டாருக்குச் சீதனமாக ஒரு ஆண் பன்றி, சுரைக்குடுகை நிறைய தேன், ஒரு மரக்காலில் திணை போன்றவற்றை தரவேண்டும். இக்கலாச்சாரம் இன்றளவும் நடைமுறையில் உள்ளது.¹⁰³

இறப்புச் சடங்கு

இறப்பு என்பது மனித வாழ்க்கையில் ஏற்படக்கூடிய இறுதிக் கட்டமாகும். சிலர் இயற்கையாகவும், நோய்வாய்ப்பட்டும் இறப்பர். வாழ்க்கையில் மனிதர்கள் தம்முடைய குடும்பத்தோடும், உறவினர்களோடும், சமுதாயத்தோடும் வாழ்ந்து வரும்போது ஒரு பெரிய மாறுதலை இறப்பு உண்டாக்குகிறது. இந்த முறையில் பழியர்களுடைய இறப்புச் சடங்குகள் ஆரம்பக் காலத்தில் எப்படி இருந்தன, தற்பொழுது அவர்கள் இறப்புச் சடங்கை எவ்வாறு நடத்துகின்றனர் என்பதைப் பற்றி இனிக்காண்போம்.

இறப்புச் சடங்கின் நோக்கம்

தம் முன்னோர்கள் இச்சடங்கைச் செய்தார்கள் என்றும், தாம் இச்சடங்கைச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டால் தமக்குத் துன்பம் வரும் என்ற பயத்தினாலும் இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது. ஒரு மனிதன் இறந்த பிறகு அவனுடைய ஆவி குடும்பத்திற்கும் சமூகத்திற்கும் நன்மை செய்யவும், நோய் நொடிகள் வராமல் இருக்கவும், இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது. வில்சன் என்பவர் இறப்புச் சடங்கைப் பற்றி, சாதி ஒரு தனிமனிதனின் பிறந்தது முதல் இறுதிவரை பிறப்பு, இறப்பு, பாவம், புண்ணியம் ஆகிய சடங்குகள் எவ்வெவ்வகையில் செயல்படுத்த வேண்டும் என்பதற்கு வழிகாட்டி மக்களை ஒன்று திரட்டி அச்சாதியினுள் இருப்பதற்கு வகை செய்தன. தன்னை வளர்த்த கடமைக்குக் கூலியாகவும் இச்சடங்கு செய்யப்படுகிறது என்பர். ஈமச்சடங்குகளின் நோக்கம் இறந்தோரை இருப்போரினின்றும் பிரித்து, முன்னால் இறந்துபோன மூதாதையருடன் சேர்ப்பதாகும்¹⁰⁴ எனக் கலைக்களஞ்சியம் கூறுகிறது.

பிணத்தைப் புதைக்காமை

ஆரம்ப காலத்தில் பழியர்கள் இறந்த பிணத்தைப் புதைக்கவில்லை. பிணத்திற்கும் சடங்கு எதுவும் செய்யவில்லை. பிணத்தை இறந்த இடத்திலே போட்டுவிட்டுச் சென்றிருக்கிறார்கள். ஒருசில இடங்களில் வாழும் பழியர்கள் பிணத்தைத் தூக்கிப் பள்ளங்களில் எறிந்து இருக்கிறார்கள். இதையே கொ.மா.கோதண்டம் அவர்கள் பழியர்களில் மரணச் சம்பவத்தால் பாடை கட்டி அதன்மேல் இலை தழைகள் பரப்பி, உச்சிமலைக்குத் தூக்கிச் சென்று

அங்கிருந்து பெரும்பள்ளமான குகைகளில் தள்ளிவிட்டு வந்து விடுவார்களாம்¹⁰⁵ என்கிறார்.

இலக்கியங்களில் இறப்புச் செய்திகள்

சங்க இலக்கியங்களில் இறப்புப் பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன. இறந்தவர்களைச் சுடுகாட்டில் தீமூட்டி எரித்தலும், தாழிகளில் இட்டுப் புதைத்தலும் வீரர்களுக்குக் கல்நட்டு வழிபாடு நடத்தலும், கணவனை இழந்த பெண் தீப்பாய்ந்து உயிர்விடுதலுமுண்டு. இறந்தவரைப் புதைத்து ஒரு கல்லை நட்டு விழா எடுத்ததை மணிமேகலை,

முனையாத்தந்து முரம்பின் வீழ்த்த

வில்லோர் வாழ்க்கை விழுத்தொடை மறவர்

வல்லான் பதுக்கைக் கடவுட்பேன்மார்

நடுகற் பீலி சூட்டி¹⁰⁶

என்ற பாடல் வரிகள் உணர்த்தும்.

இறப்பை அறிவித்தல்

பழியார்கள் இறந்தவரை உடல் ஜீவிருச்சு என்றும், தீயாத்திர என்றும் கூறுகிறார்கள். ஒருவனுக்கு உயிர் போகாமல் இழுத்துக் கொண்டு இருந்தால் அவனுக்குப் பச்சிலை மூலிகைச்சாறு கொடுக்கிறார்கள். பழியர் குடும்பங்களில் யாராவது ஒருவர் இறந்துவிட்டால், அச்செய்தியைத் தம் உறவினர்களுக்குத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு, அக்குடும்பத்துத் தந்தையோ அல்லது அண்ணன், தம்பியோ அல்லது அக்குடும்பத்து உறவினர்களோ நடந்து சென்றோ அல்லது பேருந்தில் பயணம் செய்தோ சொல்லுகிறார்கள். இதை இழவு சொல்லுதல்

என்பர். இழவு என்பது சாவை அறிவிப்பது. இதைத் தமிழ் அகராதி, ஒருவர் இறந்துவிட்ட செய்தியை வேற்றார்களில் வாழும் தம் உறவினர்களுக்கு ஆண் மூலம் அறிவிப்பது என்கிறது.¹⁰⁷

கையில் குச்சியைக் கொண்டு சென்று இறப்பைத் தெரிவித்தல் உண்டு. அதாவது குச்சியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு கும்பிடுவது போல் கையை வைத்துக் கொண்டு ‘அப்பா இறந்துவிட்டார்’ என்றோ, ‘அம்மா இறந்துவிட்டார்’ என்றோ குறிப்பிடுவதுண்டு என்பர் தகவலாளர் நா.பாலன்.¹⁰⁸

பிணத்தைத் தூக்கிச் செல்வதற்கு ஏற்ற முறையில் அமைக்கப்படும் வாகனத்தைப் பாடை கட்டுதல் என்பர். படையினை ‘கால்வழிகட்டில்’ என்கிறது புறநானூறு.

களளி வேய்ந்த அம் புறங்காட்டு

வெள்ளில் போகிய வியலுள் ஆங்கண்¹⁰⁹

மற்றும் தேவாரம் (927), மணிமேகலை (காதை.94) போன்ற நூல்களிலும் பாடை பற்றிய செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

பிணம் கட்டும் கொடி

பளியர் இன மக்களில் யாரேனும் ஒருவர் இறந்துவிட்டால், அவர்களுக்கு ‘மூங்கில் பாடை’ கட்டும் வழக்கம் உள்ளது. இறந்தவரின் உடலை கயிறால் கட்டுவதில்லை. இதற்கு மலைப்பகுதியில் உள்ள ‘பிணம் கட்டிக் கொடி’ என்னும் கொடியை பயன்படுத்தி வருகின்றனர். இந்த கொடியை வைத்து இறந்தவர்களின் உடலை கட்டி, மூங்கில் படையில் எடுத்துச்சென்று புதைப்பது வழக்கம் ஆகும் என்கிறது தினத்தந்தி நாளிதழ்.¹¹⁰

இறப்பு வீட்டில் சமைத்தல்

இறப்பு வீட்டில் மட்டுமே சமைத்தல் உண்டு. இறப்பு அன்று யார் வீட்டிலும் சமைப்பது கிடையாது. மூன்று நாள் கழித்துத்தான் வீடுகளில் சமைத்தல் உண்டு. இறப்பு வீட்டில் செய்யும் உணவை நெருங்கிய உறவினர்கள் மட்டுமே சாப்பிடுவார்கள். அதாவது மாமன், பங்காளி உறவினர்கள் சாப்பிடுவது உண்டு என்கிறார் தகவலாளர் ரவி.¹¹¹

கருமாதிச் சடங்கு

இறப்புக்குப்பின் மூன்றாம் நாள் கருமாதி நடக்கும். அதாவது இறந்தவர் உயிருடன் இருக்கும் பொழுது என்னென்ன சாப்பிட்டாரோ, அவையெல்லாம் புதைகுழியின் பக்கத்தில் வைத்தல் உண்டு. இளநீர் வைத்தல் உண்டு. இதனுடன் கஞ்சியும் வைக்கின்றனர். மறுநாள் காலை பால் ஊற்றுதல் உண்டு. பிரண்டக்கொடி, மல்லிச்செடி போன்றவை வைத்தல் உண்டு. இது அடையாளமாக வைத்தல் உண்டு. இதன்பின் முப்பதாம் நாள் கும்பிடுதல் உண்டு.

வழிபாடுகளும், விழாக்களும்

க்ரியாவின் தமிழ் அகராதி, வழிபாடு என்னும் சொல்லுக்கு, வணங்கும் செயல், பிரார்த்தனை, விளக்கு, வழிபாட்டுப் பாடல்கள் என்னும் பொருட்களைத் தருகிறது.¹¹² எனவே துன்பங்கள், நோய்கள், துயரங்கள் போன்றவற்றிலிருந்து விடுபட விரும்பியதன் விளைவாக வழிபாடு தோன்றியிருக்க வேண்டும் எனக் கருத இடமுண்டு.

வழிபாடு என்பதற்கு 1.ஆராதனை, 2.வணக்கம், 3.கோட்பாடு, 4.வழக்கம் என்னும் பொருள்களைத் தருகிறது பவானந்தர் சொல்லகராதி.¹¹³

நாடோறும் செய்யும் நற்செயல்களையும் தீய செயல்களுக்காக வருந்திப் பரம்பொருளிடம் முறையிடுவது வழிபாடாகும்.¹¹⁴ எனவே மனிதனின் வாழ்க்கைச் சூழலில் தம்மை தீயவை அணுகக்கூடாது. நல்லவை அணுக வேண்டுமென்று தெய்வத்திடம் வேண்டி, அது வழிபாடாக நெகிழ்ந்துள்ளது எனலாம்.

வழிபாடு என்பதற்கு வணக்கம் (ப.567) என்ற பொருள் தருகிறது கோனார் தமிழ் அகராதி.

இயற்கை வழிபாடு

சிறுதெய்வ வழிபாட்டின் தொடக்கமாக இயற்கை வழிபாடு அமைகின்றது. பண்டைக் காலத்து மக்கள் இயற்கைச் சக்திகளால் அவர்களுக்கு நன்மையும், தீமையும் விளைவதாகக் கருதினர். எனவே இயற்கைப் பொருட்களைத் தெய்வங்களாகவே எண்ணினர். சிலப்பதிகாரம் இயற்கை வழிபாட்டினை,

திங்களைப் போற்றுதும்! திங்களைப் போற்றுதும்
கொங்கலர் தார்சென்னி குளிர் வெண்குடை போன்றுஇவ்
அங்கண் உலகு அளித்தலான்
ஞாயிறு போற்றுதும்! ஞாயிறு போற்றுதும்¹¹⁵

எனக்கூறும். இயற்கையின் பாதிப்புக்குட்பட்ட மனிதன் அவற்றின் தாக்குதலிலிருந்தும் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயன்ற நிலையில் கடவுட்கோட்பாடும் வழிபாடும் தோன்றின என்பர் சு.சக்திவேல்.¹¹⁶

அச்ச உணர்வே வழிபாட்டின் அடிப்படையாக விளங்குகிறது. அதனை இயற்கையைக் கண்டு அஞ்சிய மனிதன் அதனை அமைதிப்படுத்த

வழிபாட்டை உருவாக்கினான். வேதகால மக்கள் இயற்கையினையும், பாம்பு போன்ற உயிரினங்களையும் வழிபட்டு வந்தனர்¹¹⁷ என்ற சக்திவேலின் கருத்து அரண் செய்யும். பண்டைத் தமிழரிடம் இயற்கை வழிபாடே இருந்தது என்பதை இதனால் உணரமுடியும்.

பழியர் இன மக்களின் வழிபாடு

பழியர்கள் தங்களுக்கு நன்மை செய்யும் பொருட்டு மலையிலுள்ள பல தெய்வங்களை வணங்குகின்றனர். பழியர்கள் முன்பு பழிச்சி என்ற பெண் தெய்வத்தை வணங்கியிருக்கிறார்கள். இதையே பால்கஸ் என்ற அறிஞர் 1981 இந்திய மக்கள் கணக்கீட்டின்படி பழிச்சியம்மாளைத் தவிர மற்றோரு கடவுளைப் பற்றி இவர்கள் அறிந்திருக்கவில்லை என்று கூறுகிறார்.¹¹⁸

குலக்குறி வழிபாடு குறித்து இரா.கல்பகம், பழங்குடி மக்கள் மரம் போன்ற பொருட்களிலிருந்து தங்கள் குலம் தழைத்து வளர்ந்ததாக நம்புவதும், அப்பொருட்களின் பெயர்களை மேற்கொள்ளுவதும், அப்பொருட்களைச் சிதைக்கவோ, உண்ணவோ, செய்யாமல் அதை மதித்துப் படையல்கள் இட்டு வழிபடுவதைக் குலக்குறி வழிபாடு என்பர்.¹¹⁹

இதன்படி பழியர்கள் பாறை, கல் போன்றவற்றை முருகன் மற்றும் பிறதெய்வமாக நினைத்து வழிபடுகின்றனர். பழியர்கள் எல்லோரும் கூட்டமாகத் தாங்கள் வழிபடும் இடத்திற்குச் செல்லுகின்றனர். அங்குப் பெரியவர்கள் பாறைக்கு அருகிலுள்ள கல்லுக்கு முன்னால் இரண்டு இலைகளைப் போட்டு அதில் தேங்காய், பழம், பூவைத்து, பத்தி, சூடம் ஏற்றி வைக்கின்றனர். பின்பு இறைவனிடத்தில் பக்தியுடன் சென்று வள்ளிக் கிழங்குகளையும், தேனையும் எடுத்து வருவார். தெய்வத்திடம் பக்தி இல்லாமல், சுத்தமில்லாமல் கிழங்கு,

தேன் எடுக்கச் சென்றால் தெய்வத்திற்கு கோபம் ஏற்பட்டு அதனால் அவனுக்குத் துன்பம் வரும் என்றும், அவனைப் பேய், பிசாசு அடிக்கும் என்றும், விலங்குகளினால் ஆபத்து வரும் என்றும், பாம்புகள் கடிக்கும் என்றும் பழியார்கள் நம்புகின்றனர். பின்பு கொண்டுவரப்பட்ட கிழங்குகளில் எட்டுக் கிழங்கைக் கல்லா அவியல் முறையில் சுட்டு, சுடப்பட்ட கிழங்குடன் தேவை ஊற்றிப் பிசைந்து இலையில் வைக்கின்றனர். அத்துடன் பச்சைக் கிழங்கையும் வைக்கின்றனர். எல்லோருக்கும் கிட்டும் வகையில் அக்கிழங்கு பகிர்ந்து கொடுக்கப்படுகிறது. உறவினர்களுக்கும் கொடுக்கப்படுகிறது. திருநீற்றை எடுத்து எல்லோரும் நெற்றியில் பூசிக் கொள்ளுகின்றனர். இக்கூற்றையே இனவியல் நூல், ஏழு கற்களைத் தெய்வமாக நினைத்து அதை வரிசையாக நட்டு அதற்கு வண்ணம் பூசி, அதற்கு முன்னால் தேன், கிழங்கு, காட்டுப் பிசின் போன்ற பொருட்களை வைத்து, எங்களைக் கொடிய விலங்குகளிலிருந்தும், கெட்ட ஆவிகளிலிருந்தும் காப்பாத்தனும் என்று வேண்டிக் கொள்கின்றனர் என்று குறிப்பிடுகிறது.¹²⁰

முன்பு மாயாண்டி தெய்வத்தைப் பாம்பு உருவில் கல்லில் வடித்து வணங்கினர். கோயிலுக்கு முன்னால் தீ போட்டு, தாங்கள் வைத்திருக்கும் கொம்பால் ஊதி, தாம் வைத்திருக்கும் அரிவாளால் சேவலின் கழுத்தை ஒரே வெட்டாக வெட்டி இரத்தத்தைத் தெய்வத்திற்கு திருமுழுக்குச் செய்தனர். கழுத்துத் துண்டாக விழாமல் தொங்கினால் தமக்குக் கடவுளால் தீங்கு நிகழும் என்றும், கெட்ட சகுனம் என்றும் நினைக்கின்றனர்¹²¹ என்று தர்ஸ்டன் கூறும் கருத்துக்கள் இப்பொழுது வழக்கத்தில் இல்லை.

வழிபாட்டுச் சடங்குகள்

பளியர்களுக்குக் குலதெய்வமும், காவல் தெய்வமும் பளிச்சியம்மனே. பொதுத் தெய்வங்களாக எல்லாத் தெய்வங்களையும் கும்பிடுதல் உண்டு. காமாட்சியம்மன், வீரபாண்டியன் தாயி போன்ற தெய்வங்களையும் வணங்குதல் உண்டு. எட்டுநாள், ஒன்பதுநாள் சாட்டுதல் உண்டு. மூன்று நாள் திருவிழா நடக்கும். முதல்நாள் கரகம் கொட்டுதல் உண்டு. சாமியை ஊர்வலமாக அழைத்து வந்து பொது இடத்தில் வைத்து சாமி கும்பிடுதல் உண்டு. இரண்டாம் நாள் கிடா வெட்டுதல் போன்றவை நிகழும். சாமியின் பக்கம் வைத்து வெட்டுவது கிடையாது. தனியே கிடா வெட்டுதல் உண்டு. தீச்சட்டி எடுத்தல் கிடையாது. மூன்றாம் நாள் அன்னதானம் போடப்படும். மூன்று நாட்களிலும் ஆட்டம், கொண்டாட்டம் உண்டு. சாமிக்கு மாலை, இருப்புப்பட்டை போன்றவை போடுதல் உண்டு என்கிறார் தகவலாளர் மு.கோபால்.¹²²

திருவிழாவிற்கு நாள் பார்த்தல் உண்டு. முன்னர் ஆடி மாதத்தில் திருவிழா நடந்தது. பின்னர் வைகாசி மாதம் மாற்றியமைத்துள்ளனர். மூன்று நாட்களாக திருவிழா நடைபெறும். முதல் நாள் கங்காணம் கட்டுதல் உண்டு. தலையாற்றில் தீர்த்தம் எடுத்து வந்த பின் தான் சாமியை வைப்பார்கள். இரண்டாம் நாள் சாமியைக் கழுவுதல், சாமி கும்பிடுதல் போன்றவை நிகழும். மூன்றாம் நாள் சாமியை கண்மாயில் விட்டு வருதல் உண்டு. மூன்று நாட்களும் அன்னதானம் நடைபெறும். கிடாவெட்டுதல் கிடையாது. சாமிக்கு அலங்காரம் உண்டு என்பர் தகவலாளர் ஆ.முருகன்.¹²³

பூசாரிக்கு பூஜை செய்தல், சாமிக்கு அபிஷேகம் செய்தல், அருள்வாக்கு சொல்லுதல் போன்ற வேலைகள் உண்டு.¹²⁴

சாமியை வரவழைக்கும் பொழுது பீணாங்குழல் வாசித்தல் உண்டு. கொட்டு அடித்தலும் உண்டு. மஞ்சி மருளுக்காயை வாட்டி சாட்டை போல் ஆக்குவதுண்டு. பூசாரி மஞ்சி மருளுக்காயால் அடிப்பதுண்டு. பன்னிரண்டு மூலம் வெள்ளை வேட்டி வாங்குவதுண்டு. அதில் மூன்று வாங்குவதுண்டு. ஏழு மண்பானையை வரிசையாக வைத்து, வெற்றிலை கட்டுவாங்க, மஞ்சள், செந்தூர்க்கமாம் போன்றவை அதில் போடப்படும். பெண்கள் ஆற்றில் குளிக்கச் சென்றுவிடுவார்கள். சாமி வந்து மண்பானையில் கை வைத்து எடுத்துப் பார்க்கும். அதில் ஆற்றில் உள்ளவர்கள் தெரிவார்கள். அங்கே இருப்பது நம்ம கிளையா, வெளி கிளையானு கேட்கும். வெளி கிளையென்றால் சிறு துன்பம் நிகழும். அதாவது நோய் ஏற்படும். பின்னாடி சரியாகிவிடும். துணியை முன்னேயும், பின்னேயும் விட்டு இருப்பில் இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு மருளுக்காயில் அடித்து சாமி ஆடுதல் உண்டு என்று கூறுவர் தகவலாளர் க.பாப்பம்மாள்.¹²⁵

பழங்குடி மக்களின் சடங்குமுறைகளுக்கும் பளியரின மக்களின் சடங்கு முறைகளுக்கும் உள்ள வேற்றுமைகள்:

(1) பிறப்பச் சடங்கு (அ) பேறுகாலச் சடங்கில் வேற்றுமை

மலைவேடன் பழங்குடிகள் கருத்தரித்த பெண்களுக்கு ஏழாம் மாதம் 'புளிகுடிச்சடங்கு' நடத்தப்படுகிறது. அப்பெண்ணின் விரலில் மந்திரவாதி செம்பு மோதிரம் ஒன்றை அணிவிப்பார். பின் அவள் ஏழு உருண்டை புளிச்சோறும், ஏழு கரண்டி அளவு புளிச்சோறும் அருந்த வேண்டும். பின்பு அவள் தலையில்

கணவன் ஒருகூடம் தண்ணீர் ஊற்றுவான். கெட்ட ஆவிகளிடமிருந்து காப்பதற்காக மனிதனைப் போன்ற உருவம் செய்து குடிசை முன் வைப்பர். குழந்தை பிறந்த பின் 12 ஆம் நாள் தந்தையும், பெருந்தனக்காரரும் குழந்தைக்குப் பெயர் சூட்டுவர்.

படகர் பழங்குடிகள் முதன்முறை கருவறும் ஒருத்திக்கு ஏழாம் மாதத்தில் சடங்கு நடத்தப்படுகிறது. குழந்தை பிறந்த ஏழு, ஒன்பது மற்றும் பதினொன்றாம் மாதங்களில் பெயரிடுவர். ஏழு மாதங்களானவுடன் குழந்தைகளுக்கு முடி இறக்கும் சடங்கு செய்கின்றனர்.

காணிக்காரப் பெண் கருவுற்ற ஏழாம் மாதத்தில் ஏழு அடுப்புகளில் ஏழு பாணை வைத்து அவற்றில் அரிசி இட்டு அது கொதிக்கும் போது அப்பெண் அவற்றை வணங்குகிறாள். பின்னர் கூடியுள்ள அனைவரும் பொங்கல் உண்பர். 'வயிற்றுப் பொங்கல்' எனப்படும் இச்சடங்கு சூரியனுக்குப் பொங்கலிட்டு படைத்ததாகும்.

கொல்லிமலைப் பழங்குடி மக்கள் வளைகாப்புச் சடங்கின் போது முதலில் கருவுற்ற பெண்ணின் தாய்வீட்டார் மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு பல்வேறு வகையான (தயிர்சாதம், புளிசாதம், எலுமிச்சை சாதம், தேங்காய் சாதம், தக்காளி சாதம்) உணவு வகைகளை செய்து கொண்டு செல்கின்றனர். மேலும் கண்ணாடி வளையல், பழ வகைகள், வெற்றிலை, பாக்கு, பூ, தேங்காய், குங்குமம், சந்தனம் போன்ற பொருள்களையும் எடுத்துச் செல்வர். இச்சடங்கை பெண்ணின் கணவன் வீட்டிற்குச் சென்று நடத்துகின்றனர். பெரும்பாலும் முதல் பிள்ளைப்பேற்றிற்கு மட்டுமே இச்சடங்குகளைச் செய்கின்றனர்.

பனியர் இனமக்கள் வளைகாப்புச் சடங்கு வைப்பதில்லை. உறவினர் பெண்கள் கருவுற்ற பெண்ணுக்கு வளையல் அணிவிக்கின்றனர். குழந்தை வெளியே வந்தவுடன் தொப்புள் கொடியை அறுப்பதற்கு ஆரம்பத்தில் கூர்மையான குச்சி, அறுவாள் போன்ற ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்தி அறுத்தனர்.

(2) பூப்புச் சடங்கில் வேற்றுமை

அந்தமான் பழங்குடிகள் பூப்பெய்தியவுடன், கடலில் இரண்டு மணிநேரம் நீராடுகின்றனர். பின் மூன்று நாட்கள் தனிக்குடிசையில் அமர்த்தப்படுகின்றனர். பின்னர் ஒருமாத காலத்திற்குப் பூப்படைந்த பெண்கள் நீராடிய பின்பே அன்றாடச் செயல்களில் ஈடுபடுகின்றனர்.

படகர் பழங்குடிகள் வீட்டுக்கு விலக்காகும் பெண்களை 'ஓலகுடி' எனும் குடிசையில் தங்க வைப்பர். பூப்படையும் தருவாயில் இருப்பதற்கு முன்போ, அமாவாசைக்கு நான்கைந்து நாட்களுக்கு முன்னரோ, வெள்ளிக் கிழமையன்று அவளை ஓலகுடிக்கு அனுப்பி வைப்பர். ஓலக்குடியில் ஓர் இரவு தங்கிய சிறுமி மறுநாள் புத்தாடைகள் அணிந்து பழைய ஆடைகளைக் குடிசையிலேயே விட்டுவிட்டு இல்லம் திரும்புவாள். வீட்டிற்கு வந்தவுடன் பெரியவர்களை வணங்கி வாழ்த்தினைப் பெறும் இவள் பிறை நிலவைப் பார்க்கும் வரை வீட்டின் உட்பகுதிக்குள் செல்ல அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. இவர்கள் ஐந்து நாட்கள் தீட்டு மேற்கொள்கின்றனர்.

மலமலசர் பழங்குடிப்பெண்கள் பருவமடைந்தவுடன் தனிக்குடிசையில் வைக்கப்படுகின்றனர். இது 'பச்சைக்குடிசை' எனப்படும். பருவமடைந்த பெண் தினமும் இருமுறை குளிக்க வேண்டும். தொட்டி என்பது பூப்படைந்த

பெண்ணுக்கான சடங்கைக் குறிக்கும். பூப்புக்குப் பின் ஏழுநாள் குடிசையில் வைத்துப் பின் அதனை பிரித்து விடுவர்.

காணிக்காரப் பழங்குடிகள் கடைசி நாள் புதுத்துணியைக் கொடுத்துத் தாய்மாமன் வரவேற்பார். இது 'திரட்டிக் கல்யாணம்' அல்லது 'சடங்குக் கல்யாணம்' எனப்படும்.

பளியரின மக்கள் வயதுக்கு வந்த பெண்ணை முப்பது நாள் வரை தனிக்குடிசையில் வைத்துப் பின்னர் தண்ணீர் ஊற்றி புதுத்துணி அணிவித்து வீட்டிற்குள் அழைத்து வருகின்றனர்.

(3) திருமணச் சடங்கில் வேற்றுமை

சவாந்தே பழங்குடிகள் பருவ வயதினை அடைந்த ஆண்களுக்கும், பெண்களுக்கும் முத்தவர்களைக் கொண்ட குழுவினரால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு திருமணம் செய்விக்கப்படும் முறை உள்ளது. திருமணத்திற்குப் பின் கணவனானவன் மனைவியின் வீட்டிலேயே வாழவேண்டும். இது தாய்வழிச் சமூகத்தின் எச்சநிலையை உணர்த்துகிறது.

ஒரு கூட்டத்தைச் சார்ந்த சகோதரர்கள் பிற கூட்டத்தைச் சார்ந்த சகோதரிகளைத் திருமணம் செய்யும் 'குழுமண முறை' இவர்களிடையே காணப்படும் சிறப்பான மணமுறையாகும்.

அந்தமான் பழங்குடிகள் ஒருதார மணமுறையை மேற்கொள்ளும் இவர்கள் குழந்தை பிறப்பதற்கு முன்பே குழந்தைகளுக்குப் பெயர் சூட்டுகின்றனர். எனவே அந்தமான் பழங்குடிகளின் ஆண், பெண் இருபாலரும் பொதுவான பெயர்களுடைய கொண்டிருக்கின்றனர்.

புசுமன் பழங்குடிகள் பல துணை மணமுறையை

மேற்கொள்கின்றனர். தரநிலைச் சமூக அமைப்பில் உயர்நிலையில் இருக்கும் புதுமன் பழங்குடியின் தலைவன் பல பெண்களை மணந்து கொள்கிறான். குழந்தை மணம் அதிக அளவில் காணப்படும் இவர்களிடம் பெற்றோர் நடத்தி வைக்கும் திருமண முறையும், மணமக்கள் தாங்களாகவே திருமணம் செய்து கொள்ளும் மணமுறையும் உண்டு. இவர்களிடம் மணவிலக்கும் காணப்படுகிறது.

எனமாமோ பழங்குடிகள் அகமணமுறையை விரும்பாத இவர்கள் பெரும்பாலும் புறமணமுறையை மேற்கொள்கின்றனர். ஒத்தகால் வழியினருள் கொள்ளும் தகாப்புணர்ச்சி மணமுறையையும், பெண் கொடுத்து பெண் கொள்ளுதல் (Brother-Sister exchange) ஆகிய மணமுறையும் எனமாமோ பழங்குடியினரிடம் காணப்படுகிறது.

சூனி பழங்குடிகளிடம் பல மனைவி மணமுறை வழக்கில் உள்ளது. பெரும்பாலும் பெற்றோர் மணம் முடித்து வைக்கின்றனர். இவர்களில் மணமான ஒவ்வொரு மணமகனும் தங்கள் மனைவியின் வீட்டு நிலங்களிலேயே பாடுபட வேண்டும். மணமகளுடைய தாய் அல்லது சகோதரியின் வீட்டில் வேலை செய்வதற்கு ஆள் இல்லாத நிலையிலேயே அங்கு வேலை செய்வதற்கு அனுமதிக்கப்படுகிறான் என்று குறிப்பிடுகின்றனர்.

கோண்டு பழங்குடிகள் இருபத்தைந்து வயதிற்குள் திருமணம் செய்து கொள்கின்றனர். இவர்களின் திருமணம் 1.பெரியோர்களாகப் பார்த்துப் பேசி முடிவெடுத்தல், 2.மணமகன் மாமனார் வீட்டில் சில காலம் பணி செய்து மணமுடித்தல், 3.உடன்போக்குத் திருமணம் எனும் மூன்று நிலைகளில்

நடைபெறுகிறது. பலதார மணம், விதவை மணம், மறுமணம் போன்ற மணமுறைகளும் இவர்களிடம் வழக்கத்தில் உள்ளன.

மலையரையன் பழங்குடிகள் பருவமடைவதற்கு முன்பே தாலிகட்டும் சடங்கும் நடைபெறும். பருவமடைந்த பின்னரே திருமணம் நடைபெறும். முறைப்பெண்ணைத் தான் (மாமன் மகள், அத்தை மகள்) இவர்கள் திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டும். தாலி காட்டியவுடன் ஒரே வாழை இலையில் உணவு உண்பர். பின் இருவரும் பால் அருந்துவர். அப்போது மணமகள் தன் கையில் ஓர் ஆபரணத்தையோ அல்லது பாத்திரத்தையோ வைத்துக் கொண்டு தன் தந்தையின் சொத்து எனப் பாராட்டிக் கொள்வதுண்டு. மணமகன் மணமகளிடமிருந்து அதனைப் பார்ப்பான். அத்துடன் திருமணச் சடங்கு முடிந்துவிடும்.

உல்லாடன் பழங்குடிகளிடையே நடைபெறும் திருமணம் “வயது வந்தோர் திருமணம்” ஆகும். இந்து சமயத்தைப் போன்றே தாலிகட்டும் சடங்கே திருமணத்தின் முதன்மையான சடங்காகக் கருதப்படுகிறது. இவர்கள் உறவுக்குள் பெரும்பாலும் திருமணம் செய்து கொள்வதில்லை. தாய்வழி மரபுரிமையைக் கொண்ட இவர்களிடம், இறந்த ஒருவரின் சொத்து இறந்தவரின் உடன் பிறந்தவருடைய மகனுக்கே செல்லும், சில சமயங்களில் சொந்த மகனுக்குச் செல்லும்.

மலைவோடன் பழங்குடிகள் 1.பணி செய்து திருமணம் முடித்தல் (Marriage by service), 2.கடத்தித் திருமணம் செய்தல் (Marriage by capture), 3.விலை கொடுத்துத் திருமணம் செய்தல் (Marriage by purchase) ஆகிய முறைகள் வழக்கில் உள்ளன. கத்தியையும் கூடையையும் பரிசப்

பொருட்களாக அளிக்கின்றனர். திருமணம் மணப்பெண்ணின் வீட்டில் நடைபெறும். மாப்பிள்ளையே தாலி கட்டுவார். குழந்தைத் திருமணமும் பல மனைவி மணமுறையும் இவர்களிடையே உண்டு.

படகர் பழங்குடிகள் வேலைக்கு ஆள் தேவையுள்ள ஒருவன் தன்னைவிட வசதி குறைந்த அண்டை வீட்டாரிடம் அல்லது உறவினர்களிடம் தன் மகளை அவன் மகனுக்குத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதாக உறுதிகூறி உடன்பாடு செய்வார். பின் அவ்விளைவினைத் தன் குடும்பத்தில் ஒருவனாகக் கருதி தன் மகள் பருவம் அடையும் வரை அழைத்து வைத்துக் கொள்வது பொதுவான வழக்கமாகும். திருமணச் சடங்குகள் நிறைவேறிய பின் அந்த இளைஞன் மாமனாரின் குடும்பப் பங்குதாரர்களில் ஒருவனாகக் கருதப்படுகிறான். இவர்களிடம் புறமண முறையே உள்ளது. வயது வந்த பின்னரே திருமணம் நடைபெறும். சில சமயங்களில் குழந்தை மணமும் நடைபெறுவதுண்டு. திருமணம் செய்து கொள்ளப் பெற்றோரின் உடன்பாட்டைப் பெற்றே ஆக வேண்டும்.

மலமலசர் பழங்குடிகள் பருவம் அடைந்த பின்பே திருமணம் செய்கின்றனர். பெற்றோர் பார்த்துச் செய்யும் திருமணமே உண்டு. மாமன் மகளையோ அல்லது அத்தை மகளையோ மணம் செய்து கொள்கின்றனர். மணமகன் ரூபாய் இருநூற்று எழுபத்து ஏழரையை மணக்கொடையாகக் கொடுத்துப் பரிசம் போட்டுத் திருமணம் செய்து கொள்கிறார். சேலை, வேட்டி போன்றவையும், பெண்ணுக்கான உடைகளையும் மணமகனே சீதனமாக அளிக்கிறார்.

இருளர் பழங்குடிகள் மாப்பிள்ளையின் தாய் தந்தையர் பெண் வீட்டாரிடம் பெண் கேட்டுத் திருமணம் செய்யும் முறை, பணி செய்து திருமணம் செய்து கொள்ளும் முறை, உடன்போக்கு ஆகிய மணமுறைகள் காணப்படுகின்றன. இவர்களிடையே தாலி கட்டும் பழக்கமும் உண்டு. மணக்கப்போகும் மனைவிக்குப் பால் கொடுத்து வளர்த்த மாமியாருக்கு 'பால்கூலி' மொய்வைப்பான் என்று வேங்கடராமன் குறிப்பிடுகிறார்.

தொதவர் பழங்குடிகள் சில நாட்களுக்குப்பின் தந்தையும், மகனும் பெண் வீட்டிற்குச் சென்று 'தார்ப்' எனும் துணியைப் பெண்ணுக்குக் கொடுப்பர். பின்னர் மணமகன் மணமகளின் பெற்றோருடைய கால்மேல் படுத்து முறைப்படியான ஆசிபெற்று அன்று இரவு இருவரும் மணமகளின் வீட்டிலேயே தங்கி மறுநாள் பெண்ணைத் தம் இல்லத்திற்கு அழைத்து வருவர்.

காணிக்காரர்களின் திருமணத்தில் மணமகன் மணமகளுக்கு ஆடைகளைப் பரிசளித்தல் முதன்மையான சடங்காகும். இப்போது தாலி அணிவிக்கும் வழக்கமும் உண்டு. புல்லரிவாள், பித்தளைப் பாத்திரங்கள், கோடாரி, தானியம், பருப்பு ஆகியவையும் பரிசமாகத் தரப்படுகின்றன.

கொல்லிமலைப் பழங்குடிகள் தாலி கட்டும் சடங்கினை ஊர்க் கவுண்டர், கரைக்காரர் ஆகிய இருவருமே செய்கின்றனர். இவர்கள் தாலியை எடுத்து விளக்கில் காட்டிக் கும்பிட்டு, மணமகன் கையில் கொடுப்பார்கள். மணமகன் சூரியனை மூன்றுமுறை வணங்கி தாலியை மணமகள் கழுத்தில் வைக்க ஊர்க்கவுண்டர் மூன்று முடிச்சு போடுவார் (வாழ்வந்தி நாடு, வளம்பூர் நாடு, அரியூர் நாடு போன்ற நாடுகளில் மணமகனே மணமகளுக்குத் தாலியைக் கட்டுகின்றார்). பின் மணமக்கள் மூன்றுமுறை மாலையை மாற்றிக்

கொள்வார்கள். மணமகன் தாலிகட்டி முடித்ததும் ஊர்க்கவுண்டர், கரைகாரர், வெற்றிலை, அருகம்புல், மஞ்சள் கலந்த அரிசி போன்றவற்றைக் கையில் எடுத்து மணமக்களின் கால், தோள், தலை ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் மூன்று முறை வைத்து வாழ்த்துவார்கள். இதனை அருமனை எடுத்தல் என்று கூறுகின்றனர்.

பளியரினத்து மக்கள் பரிசம் போட்டு பத்து நாட்கள் கழித்துத் திருமணம் செய்வதுண்டு. திருமணத்தன்று காலையிலே கால்படி அரிசி போட்டு பொங்கல் வைத்தல் உண்டு. வட்டமாக வெட்டி எடுக்கப்பட்ட புல்லின் மீது மாப்பிள்ளையையும், பெண்ணையும் அமரவைத்து சேலையால் சுற்றி வளைத்து வைத்து மதினிமார் மாப்பிள்ளைக்குத் தண்ணீர் ஊற்றுவார்கள். மாப்பிள்ளையும், பெண்ணும் புதுத்துணி அணிந்த பிறகு சேலையை அகற்றிவிடுவர். பின் கருகமணியைத் தட்டில் வைத்து தாலி கட்டுதல் உண்டு.

(4) இறப்புச் சடங்கில் வேற்றுமை

அந்தமான் பழங்குடிகள் இறந்தவர்களுடன் அவர்கள் பயன்படுத்திய அம்பு, வில் போன்றவைகளைப் பிணத்துடன் வைத்துப் புதைகுழியில் இடுகின்றனர்.

ஓங்கி பழங்குடி மக்கள் வீட்டில் தூங்கும் கட்டிலின் கீழ், சுமார் மூன்று அடி ஆழத்தில் இறந்த உறவினர்களைப் புதைக்கின்றனர். சிறிது காலம் கழித்துப் புதைத்த இடத்தைத் தோண்டி இறந்தவரின் தாடையை எடுத்து அழகுபடுத்திப் பாதுகாக்கின்றனர். துயரமான நேரங்களில் இதனை

அணிகலன்களாகவும் அணிகின்றனர். இப்பழக்கம் இறந்த முன்னோர்களின் ஆவி நம்மைப் பாதுகாக்கும் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலானது.

உல்லாடன் பழங்குடிகள் இறந்தவரைப் புதைக்கும் வழக்கமுடைய இவர்கள், சுடுகாட்டினைச் 'சொட்டலா' (Chotala) என்கின்றனர். ஒரு சிலர் தத்தம் குடிசைகளுக்கு அருகில் புதைக்கும் வழக்கத்தையும் கொண்டுள்ளனர். இறந்தபின் பதினைந்து நாட்களைத் தீட்டு நாட்களாகக் கொண்டு, பின் பதினாறாம் நாள் உல்லாடனின் நான்கு பிரிவினர்களில் ஒருவரான தாளிப்பன் வீட்டைச் சாணமிட்டுச் சுத்தப்படுத்துவான். பதினாறாம் நாள் குளித்துவிட்டு திரும்பும் அனைவருக்கும் உணவு அளிக்கப்பட்டு தீட்டு கழிக்கப்படுகிறது.

முண்டர் பழங்குடிகள் இறந்தவரின் சடலங்களை எரிக்கின்றனர். எரித்தது போக எஞ்சியிருக்கும் எலும்புகளைப் புதைக்கும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டுள்ளனர். புதைகுழிகளில் பெரிய நினைவுக் கற்கள் நிறுத்தப்படுகின்றன. தமிழர்களின் நடுகல் வழிபாட்டோடு இது பெரிதும் ஒத்திருக்கிறது.

மலமலசர் பழங்குடிகள் இளைய ஆண்கள் அல்லது பெண்கள் இறந்தால் அவர்களைச் சுடுகின்றனர். முதியோர் இறந்தால் இசைக் கருவிகள் இசைக்கின்றனர். இளைஞர்களுக்கு இது இசைக்கப்படுவதில்லை.

காணிக்காரப் பழங்குடிகள் சண்டைக்காரர்களாக இருந்தாலும் சாவுச் செய்தியை சொல்ல வேண்டும் எனும் நல்ல பண்பினைக் கொண்டவர்கள்.

தொகுப்புரை

- ❖ தீமைகள் நிகழாது இருக்கவும், நன்மை நிகழ வேண்டியும் சடங்குகள் செய்யப்படுகின்றன. அது மனிதன் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அமைந்திலங்குகிறது.
- ❖ அந்தோணி வாலஸ் என்ற அறிஞர் சடங்கினை 1.தொழில் நுட்பச் சடங்குகள், 2.கருத்தியல் சடங்குகள் என இருவகையாகப் பிரித்துள்ளார்.
- ❖ எமிலி தர்க்கைம் என்ற அறிஞர் சடங்கினை 1.எதிர்நிலைச் சடங்குகள், 2.ஆக்கநிலைச் சடங்குகள் என இருவகைப்படுத்துவர்.
- ❖ பழங்குடிகளின் வாழ்வில் சடங்குகள் முக்கிய இடம் பெற்றிருந்தன. மழை, விவசாயம், மக்கள் தொகைப் பெருக்கம், நோயைக்குணப் படுத்துதல் ஆகிய காரணங்களுக்காகப் பழங்குடிகள் சடங்குகளை மேற்கொண்டிருந்தனர்.
- ❖ மெழுகுவர்த்தி, சாம்பிராணி, நறுமணப் பொருட்கள், பூக்கள், ஆமை, கோழி, மதுபானம், சுருட்டு மக்காச்சோளம், காய்கறிகள் முதலியவை சடங்குப் பொருட்கள் ஆகும்.
- ❖ பிரசவத்தின் வலியைப் போக்கவும், அதனை எளிமைப்படுத்தவும் நார்த்தம் பட்டைகளை அரைத்துத் தண்ணீரில் கலக்கிப் பிரசவப் பெண்ணுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அதுமட்டுமன்றி வழுக்கைப்பட்டை அரைத்து பொடியாக்கி, அத்துடன் வேப்ப எண்ணெய் கலந்தும் கொடுத்துள்ளனர்.

- ❖ கர்ப்பிணிப் பெண்ணை 'புள்ளத்தாச்சி' என்றும், 'மாசமாக இருக்கிறாள்' என்றும் அழைத்தல் உண்டு. முன்பு ஏழாம் மாதம் அல்லது ஒன்பதாம் மாதம் வளைகாப்புச் சடங்கு வைத்துள்ளனர். தற்பொழுது வளைகாப்புச் சடங்கு இல்லை. கர்ப்பிணிப் பெண்ணுக்கு வளையல், பொட்டு, பூ வைத்தல் உண்டு.
- ❖ குழந்தையின் தொப்புள் கொடியை ஈத்தைக்குச்சி, கூரிய கட்டைக்குச்சி, அரிவாள் போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தி அறுக்கின்றனர். அறுத்த பின்னர் அவ்விடத்தில் ஓட்டுடன் மிளகினைச் சேர்த்து அரைத்து வைத்தால் அப்புண் ஆறிவிடும்.
- ❖ குழந்தைக்குப் பெயர் பெற்றோர்களே வைத்துக் கொள்வர். இதற்கென தனியாகச் சடங்கு முறைகள் எதுவும் செய்வதில்லை.
- ❖ காது குத்துதல் சடங்கு தனியாக செய்வதில்லை. அடையாளம் வேண்டும் என்பதற்காக முள்ளை எடுத்துக் குத்தி காதை ஓட்டை போட்டுக் கொள்வார்கள். ஓலையைச் சதுரமாக செய்து காதில் தொங்கவிடுவதுண்டு. இவ்வழக்கம் தொடக்க காலத்தில் இருந்தது. தற்போது இவ்வழக்கம் இல்லை. அவ்வோலைக்குப் பதிலாக பிளாஸ்டிக்காலான தோடு முதலானவற்றை அணிகின்றனர்.
- ❖ பெண் பூப்படைந்த செய்தியை அப்பெண்ணின் அண்ணியிடம் (அண்ணன் மனைவி) முதலில் சொல்கின்றனர். உடனே அது கேட்ட அவர்கள் மூன்று குடம் அல்லது ஏழுகுடம் தண்ணீர் கொண்டு வந்து பூப்படைந்த பெண்ணின் தலையில் ஊற்றுதல் உண்டு. அப்பெண்ணிற்குரிய குடிசையை தாய்மாமன் கட்டுகிறான்.

- ❖ பூப்படைந்த பெண்ணிற்கு இட்லி, பனியாரம், கறி, மீன், நண்டு போன்றவைகளும், கீரை வகைகளையும் கொடுக்கின்றனர்.
- ❖ பூப்படைந்த 30வது நாள் ஏழு ஊற்றுத் தண்ணீர் ஊற்றுவர். அதன்பின் அப்பெண்ணை அலங்காரத்துடன் அழைத்து வருவர். அவ்வாறு வரும்போது அப்பெண்ணை அப்பெண்ணின் அத்தை, மாமன் மகன்கள் மறிப்பதுண்டு. அத்தருணம் அப்பெண்ணின் வீட்டார் பெண்ணை மறித்து அவர்களுக்குத் தேங்காய், பழம் கொடுப்பதுண்டு. அவற்றைப் பெற்ற அவர்கள் அப்பெண்ணிற்கு ரூ.101/-ஐ காணிக்கையாகக் கொடுத்து வழிவிடுவர்.
- ❖ திருமணம் என்பது ஆண், பெண் இருவருடைய கூட்டுப் பொறுப்பையும் வாழ்வையும் துவக்கி வைக்கும் புனிதமான சடங்கு ஆகும்.
- ❖ பெற்றோர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டும், காதலர்களால் விருப்பப்பட்டும் திருமணம் நிகழ்கின்றது. இவர்களிடையே நிச்சயம் செய்தல் என்ற வழக்கம் உள்ளது.
- ❖ நிச்சயம் பண்ணுதலை அவர்கள் முகூர்த்தம் வைத்தல் என்கின்றனர். திருமண நாளன்று பெண்ணின் கழுத்தில் கரும்பாசியை மணமகன் கட்டுகிறான். கரும்பாசிக்குப் பதிலாக மஞ்சள் கயிறு கட்டுகிற வழக்கமும் தற்போது பெருகிவருகிறது.
- ❖ பனியரினத்தில் எவராவது ஒருவர் இறந்துவிட்டால் அவரின் இறப்பைத் தங்களது உறவினர்களுக்குச் சொல்கின்றனர். சொல்லச் செல்லும் போது தங்கள் கையில் குச்சியை வைத்திருப்பது வழக்கம்.

அக்குச்சியை கையில் வைத்துக் கொண்டு ‘அப்பா இறந்துவிட்டார்’ என்றோ ‘அம்மா இறந்துவிட்டார்’ என்றோ கும்பிட்டுச் சொல்லுவதுண்டு.

- ❖ பளியரின மக்களில் ஒருவர் இறந்துவிட்டால் மலைப்பகுதியில் உள்ள ‘பிணம் கட்டிக்கொடி’ என்ற கொடியால் கட்டி பாடை கட்டுகின்றனர்.
- ❖ இயற்கையின் சீற்றத்திலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளத் தோன்றியதே வழிபாடு. பளியர்கள் பளிச்சியம்மா, முருகன் போன்ற தெய்வங்களையும், காமாட்சியம்மன் போன்ற பிற தெய்வங்களையும் வழிபடுகின்றனர்.
- ❖ திருவிழா மூன்று நாட்கள் நடைபெறும். மூன்று நாட்களும் அன்னதானம் நடைபெறும்.
- ❖ துணியை இடுப்பில் முன்னேயும், பின்னேயும் விட்டு இறுக்கிக் கட்டிக் கொண்டு மஞ்சி மருளிக்காயால் அடித்து சாமி ஆடுகிற வழக்கம் இவர்களிடையே இன்று உள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.393.
2. செந்தமிழறிஞர் மாருதிதாசன், நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, ப.330.
3. கோனார் தமிழ் அகராதி, ப.262.
4. பவானந்தர் சொல்லகராதி, ப.177.
5. நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ்மொழி அகராதி, ப.568.
6. முனைவர் க.அழகர், விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.128.
7. செந்தமிழ் அகராதி, ப.376.
8. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-4, ப.392.
9. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-7, ப.300.
10. மேலது, ப.300.
11. முனைவர் க.அழகர், விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.129.
12. ஆறு.இராமநாதன், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் காட்டும் தமிழர் வாழ்வியல், ப.193.
13. நா.வானமாமலை, தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும், பக்.127-128.
14. பக்தவத்சலபாரதி, தமிழர் மானிடவியல், ப.174.
15. மேலது, ப.187.
16. மேலது, ப.188.
17. மேலது, பக்.189-190.
18. மேலது, பக்.194-195.
19. மேலது, ப.196.
20. ஐங்.251.
21. புறம்.143.

22. கா.சுப்பிரமணியன், சங்ககாலச் சமுதாயம், ப.19.
23. மேலது, ப.14.
24. நற்.165.
25. கா.சுப்பிரமணியன், சங்ககாலச் சமுதாயம், ப.19.
26. திருமுருகாற்றுப்படை 194-197; மலைபடுகடாம் 318-327.
27. இரா.முருகன், சங்கப் பாக்களில் தொல்குடிக்கூறுகள், ப.70.
28. மேலது, ப.71.
29. மேலது, ப.71.
30. கா.சுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் இனக்குழு வாழ்க்கை, ஆராய்ச்சி, ப.70.
31. சீ.பக்தவச்சலு, 'உறவிலிக் குழுக்கள்', வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-5, ப.522.
32. சீ.பக்தவச்சலு, 'தான் பழங்குடி', வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப.241.
33. க.இரத்தனம், தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும், தொகுதி-1, ப.241.
34. இரா.முருகன், சங்கப்பாக்களில் தொல்குடிக்கூறுகள், ப.147
35. Ethnographic Notes and Scheduled Tribes, Census of India, Vol.IX, p.206.
36. Ibid., p.206.
37. தகவலாளர் : வே.ரவி, ஊர் : ராசிமலை,
ஒன்றியம் : தேவதானப்பட்டி வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 14.06.2013
38. தகவலாளர் : மு.செல்வம், ஊர் : வாழ்கிரி,
ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 13.07.2014

39. தகவலாளர் : சு.மணி, ஊர் : மணத்தாவு
ஒன்றியம் : பூலத்தூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 14.06.2013
40. தகவலாளர் : க.கருப்பணன், ஊர் : கோம்பைக்காடு,
ஒன்றியம் : வடகவுஞ்சி, வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 28.09.2013
41. தகவலாளர் : மு.சுப்புலட்சுமி, ஊர் : சவரிக்காடு
ஒன்றியம் : அடுக்கம் வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 29.09.2013
42. முனைவர் க.அழகர், விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.132.
43. Edgal Thurston, The Castes and Tribes of Southern India, p.463.
44. பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்), வரலாறும் வாழ்க்கை முறைகளும், பாகம்.1, ப.21.
45. மேலது, ப.21.
46. Tamil Lexicon, Vol.VII, Part III, p.3555.
47. தகவலாளர் : மா.காளிராஜ், ஊர் : கோரன்கொம்பு
ஒன்றியம் : K.C.பட்டி, வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 21.12.2014
48. ந.சாந்தி, பார்க்கவகுலச் சடங்குகளும் நம்பிக்கைகளும், பக்.38-39.
49. முனைவர் க.அழகர், விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.137.

50. தகவலாளர் : வே.ரவி, ஊர் : ராசிமலை,
ஒன்றியம் : தேவதானப்பட்டி, வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 14.06.2013
51. சு.சக்திவேல், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் காட்டும் சமுதாயம், நாட்டுப்புறவியல்
ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி-1, ப.151.
52. மேலது, ப.151.
53. தகவலாளர் : மு.சுப்புலட்சுமி, ஊர் : சவரிக்காடு,
ஒன்றியம் : அடுக்கம், வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 29.09.2013
54. Thomson.G., Studies in Ancient Greek Society, Vol.I, p.206.
55. A.S.Hornby, Oxford Advanced Learners Dictionary, p.645.
56. Sanjeeva Reddy, Folklore Sankar Senkupda India Folklore Society, Vol.72,
p.162.
57. இரா.பெருமாள், பழியர் வாழ்வும் சடங்கும், ப.25.
58. முனைவர் க.அழகர், விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.140.
59. தகவலாளர் : ப.முருகன், ஊர் : மணத்தாவு
ஒன்றியம் : பூலத்தூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 17.06.2013
60. தகவலாளர் : மு.கோபால், ஊர் : விளாங்குளம்
ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு, வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 13.07.2014

61. தகவலாளர் : க.காமராஜ், ஊர் : பூதமலை,
ஒன்றியம் : பாச்சலூர், வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 22.06.2014
62. முனைவர் க.அழகர், விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.141.
63. தகவலாளர் : மு.சுப்புலட்சுமி, ஊர் : சவரிக்காடு,
ஒன்றியம் : அடுக்கம், வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 29.09.2013
64. முனைவர் க.அழகர், விதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.141.
65. இரா.பெருமாள், பழியர் வாழ்வும் சடங்கும், ப.30.
66. சு.சக்திவேல், பழங்குடி மக்கள் வாழ்வும் வரலாறும், ப.113.
67. தகவலாளர் : மு.சுப்புலட்சுமி, ஊர் : சவரிக்காடு,
ஒன்றியம் : அடுக்கம், வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 29.09.2013
68. முனைவர் க.அழகர், விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.144.
69. தகவலாளர் : ரா.மொக்கையன், ஊர் : ராசிமலை,
ஒன்றியம் : தேவதானப்பட்டி வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 14.06.2013
70. தகவலாளர் : மு.சுப்புலட்சுமி, ஊர் : சவரிக்காடு,
ஒன்றியம் : அடுக்கம், வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 29.09.2013
71. முனைவர் க.அழகர், விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.146.

72. தகவலாளர் : க.பாப்பம்மாள், ஊர் : வாழகிரி
ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு, வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 13.07.2014
73. தகவலாளர் : மு.சுப்புலட்சுமி, ஊர் : சவரிக்காடு,
ஒன்றியம் : அடுக்கம், வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 29.09.2013
74. முனைவர் க.அழகர். விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.149.
75. மேலது, ப.154.
76. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-8, ப.64.
77. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.548.
78. தமிழர் திருமணமுறைகள், மதுரை தமிழ்ச் சங்க மலர், ப.105
79. முனைவர் வி.சி.சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப.7.
80. ஞா.தேவநேயன், தமிழர் திருமணம், ப.IV
81. சி.என்.நடராஜன், ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி-3, ப.296.
82. டாக்டர் க.காந்தி, தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.33.
83. ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி-3, ப.87.
84. ஏ.எம்.சலீம், இலங்கை முஸ்லீம்களின் திருமண சம்பிரதாயங்கள், ப.42.
85. ஆ.கி.பரந்தாமனார், வாழ்க்கைக் கலை, ப.20.
86. பெரியார் ஈ.வெ.ரா.சிந்தனைகள், பாகம்- I, ப.184.
87. குறள்.232.
88. அகம்.86.
89. தொல்.களவியல், நூ.138.

90. இரா.கல்பகம், சமூகவியல், ப.104.

91. தொல்.நா.1089.

92. டாக்டர் சு.சக்திவேல், தமிழ்நாட்டுப் பழங்குடி மக்கள், ப.312.

93. தகவலாளர் : சு.மணி, ஊர் : மணத்தாவு,
ஒன்றியம் : பூலந்தூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 17.06.2013

94. தகவலாளர் : வே.ரவி, ஊர் : ராசிமலை,
ஒன்றியம் : தேவதானப்பட்டி வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 15.06.2013

95. தகவலாளர் : மு.சுப்புலட்சுமி ஊர் : சவரிக்காடு
ஒன்றியம் : வடகவுஞ்சி வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 29.09.2013

96. பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்) வரலாறும் வாழ்க்கை முறைகளும், பாகம்-1, பக்.16-17.

97. முனைவர் க.அழகர். விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல், ப.156.

98. அகம்.90.

99. நற்.300.

100. டாக்டர் சு.சக்திவேல், தமிழ்நாட்டுப் பழங்குடி மக்கள், ப.126.

101. தகவலாளர் : க.சடையாண்டி, ஊர் : பாலமலை
ஒன்றியம் : அடுக்கம் வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 28.09.2013

102. பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்) வரலாறும் வாழ்க்கை முறைகளும், பாகம்-1, ப.17.
103. தினத்தந்தி நாளிதழ், நாள்: 06.09.2012, ப.15.
104. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-3, ப.1955.
105. கொ.மா.கோதண்டம், நேசம்மிக்க ஆதிவாசிகள், பக்.39-44.
106. அகம்.பா.35.
107. Tamil Lexicon, Vol.I, Part-II, p.33.
108. தகவலாளர் : நா.பாலன், ஊர் : கோரன்கொம்பு
ஒன்றியம் : K.C.பட்டி, வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 26.12.2014
109. புறம்.363.
110. தினத்தந்தி நாளிதழ், நாள்: 06.09.2012.
111. தகவலாளர் : வே.ரவி, ஊர் : ராசிமலை
ஒன்றியம் : தேவதானப்பட்டி வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 14.06.2013
112. க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி, ப.909.
113. திவான்பகதூர் சு.பவானந்தம் பிள்ளை, தமிழ்ச் சொல்லகராதி, ப.412.
114. முனைவர் சி.ரா.சந்திரசேகரன், வழிபாட்டு மரபுகள், பக்.1-2.
115. சிலம்பு மங்கல வாழ்த்து, பா.63.
116. சு.சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப.51.
117. மேலது, ப.62.
118. Ethnographic Notes and Scheduled Tribes Census of India, p.214.

119. இரா.கல்பகம், சமூகவியல், ப.128.

120. Ethnographic Notes and Scheduled Tribes Census of India, p.214.

121. Ethnographic Notes and Scheduled Tribes Census of India, p.214.

122. தகவலாளர் : மு.கோபால், ஊர் : செம்பாங்குளம்
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 22.06.2014
123. தகவலாளர் : ஆ.முருகன், ஊர் : கடைசிக்காடு
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 16.11.2014
124. தகவலாளர் : சு.மணி, ஊர் : பூலத்தூர்,
ஒன்றியம் : வடகவுஞ்சி வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 17.06.2013
125. தகவலாளர் : க.பாப்பம்மாள், ஊர் : வாழகிரி
ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு, வட்டம் : கொடைக்கானல்,
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 13.07.2014

இயல் நான்கு

மருத்துவமுறைகள்

மருத்துவ முறைகள்

ஆதிமனிதன் என்று தோன்றினானோ அன்றே நாட்டுப்புற மருத்துவமும் தோன்றிவிட்டது. ஆதிமனிதன் வேட்டையாடி வாழ்ந்த காலத்தில் தனக்கு ஏற்பட்ட காயங்களுக்கு மூலிகைகளைப் பயன்படுத்தத் தெரிந்து வைத்திருந்தான். இயற்கையினால் ஏற்பட்ட நோய்க்கு இயற்கையையே பயன்படுத்தி நோயிலிலிருந்து விடுபட எண்ணினான். தனக்கென ஒரு மருத்துவ அமைப்பைக் கையாண்டான். இவ்வமைப்பின் மூலம் தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து வந்ததன் எச்சமே இன்றைய நாட்டுப்புற மருத்துவமாகும். அவ்வகையில் இம்மருத்துவமுறைகள் பளியர் இன மக்களிடம் யாங்ஙனம் அமைந்திலங்குகிறது என்பதை ஆராய்ந்து கூறுவதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

மருத்துவம் - விளக்கம்

மருத்துவம் என்பதற்கு வைத்தியம், பரிகரிப்பு¹ என விளக்கம் தருகிறது நா.கதிரைவேற்பிள்ளையின் தமிழ்மொழியகராதி. பவானந்தர் தமிழ்ச் சொல்லகராதி மருத்துவம் என்பதற்கு, வைத்தியம் என பொருள் தருகிறது.² கோனார் தமிழ் அகராதி மருத்துவம் என்பதற்கு வைத்தியம், ஒருவகையாழ் எனவும் விளக்கமளிக்கிறது.³

தொடக்க கால மருத்துவம்

மருத்துவக்கலை அறிவியல் வளர்ச்சியாலும், தகவல் தொடர்பின் காரணமாகவும் பல்வேறு மருத்துவ முறைகளாக வளர்ச்சியுற்றன. இவ்வாறு வளர்ச்சியடைந்து வரும் மருத்துவத்தைச் சில ஆதாரங்கள் மூலமாகவும்,

பல அனுபவங்கள் மூலமாகவும் திருத்திப்பல உண்மைகளையும் சேர்த்துத் தனிக்கலையாக வகுத்தவர் ஹிப்பாக்கிரடீஸ்.⁴ இவர் மருத்துவக் கலையில் பலமுறைகளை மக்களுக்கு எடுத்துக் கூறினார். ஆயுதம் பயன்படுத்தி மருத்துவம் பார்க்கையில் தூய்மையாகச் செயல்பட வேண்டும் என்பது வலியுறுத்தி வந்ததால் இவரை 'மருத்துவத் துறையின் தந்தை' என்று மக்கள் அமைத்து வருகின்றனர். அதேபோன்று பழைய ஆயுர்வேத மருத்துவத்தின் தந்தையாக 'சரகர்' என்பவர் கருதப்படுகின்றார். அறுவை சிகிச்சை முறையும் சுமார் 2600 வருடங்களுக்கு முன்பே இருந்து வந்தது என்பதனைச் சித்த மருத்துவ வரலாற்று நூல்,

2500 வருடங்களுக்கு முன்பே ஆயுர்வேதத்தைத் தொகுத்தவர் சரகர் ஆவார். 2600 வருடங்களுக்கு முன்பே ஸீஸ்ருதா அறுவை சிகிச்சையினைத் திறம்பட செய்துள்ளார்⁵

எனத் தரும் விளக்கத்தால் அறியலாம்.

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட மனிதர்கள் மூலிகை மருத்துவம் பற்றிச் சிறிது பட்டறிவு பெற்றிருப்பினும், மூடநம்பிக்கைகளாலும், சமயப் பற்றுதலாலும் பெரிதும் ஆட்கொள்ளப்பட்டிருந்தனர். கெட்ட ஆவியானது உடலினுள் புகுந்ததன் காரணமாகவே உடல் நோயினால் பாதிக்கப்படுகிற தென்றும் நோயாளியின் மண்டையோட்டில் துளையிட்டு அந்த ஆவியை உடலினின்றும் வெளியேற்றுவதன் மூலம் மட்டுமே அந்த நோயினைக் குணப்படுத்த முடியுமென்றும் நம்பினர்.

சுமார் 10,000 ஆண்டுகட்கு முந்திய ஒரு புதிய கற்கால மனிதனின் (Neolithic Man) மண்டையோட்டில் காணப்பட்ட ஒரு துளையின் வழுவழுப்பான விளிம்புகள் அத்துளையைச் சுற்றியுள்ள மண்டையோட்டுப் பகுதியின் வளர்ச்சிக்குச் சாட்சியாக அமைந்துள்ளனவென்றும் எனவே அந்த மண்டையோட்டுக்கு உரியவன் மண்டையோட்டுத் துளை அறுவை சிகிச்சைக்குப் பின்னரும் உயிர் வாழ்ந்துள்ளமை தொல்லியல் ஆய்வின் மூலம் தெளிவாகிறதென்றும் தெரியவருகிறது.⁶

வரலாற்றுக்கு முந்திய காலத்தைச் சேர்ந்த மண்டையோடுகள், பிரிட்டன், பிரான்சு மற்றும் ஐரோப்பாவின் பிற பகுதிகள், பெரு ஆகிய இடங்களிலிருந்து இத்தகைய துளைகளுடன் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன.⁷ உலகிலேயே 'பெரு' என்ற நாட்டில் தான் மிகப்பெருமளவில் துளையிடப்பட்ட மண்டையோடுகள் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளனவென்றும், ஒரே மண்டையோட்டில் ஐந்து இடங்களில் மண்டையோட்டுத்துளை அறுவை சிகிச்சை செய்யப்பட்டுள்ளதைக் காட்டுகின்ற ஐந்து துளைகள் காணப்பட்டுள்ளனவென்றும் ஆல்டன் மேசன் (Alden Mason) என்பவர் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்.⁸ இந்தியாவில் சமீபத்தில் செய்யப்பட்ட தொல்லியல் கண்டுபிடிப்புகளிலிருந்து ஆதிகால இந்தியாவிலும் அநேகப் பகுதிகளில் இத்தகைய மண்டையோட்டுத் துளை அறுவை சிகிச்சை முறை நடைமுறையில் இருந்திருப்பது தெரியவந்துள்ளது.⁹

பழந்தமிழ் நாட்டில் கூட இதுபோன்ற மண்டையோட்டுத் துளை அறுவை சிகிச்சை முறை பழக்கத்திலிருந்தமைக்கான சான்று ஒன்றினைச் சைமன் காசி சிட்டி (Simon Casie Chitty) என்பவர் அளித்துள்ளார். மாமுனி

அகத்தியர் ஒரு நோயாளியின் மண்டையோட்டில் துளையிட்டு, அந்த நோயாளிக்குப் பயங்கரமான துன்பத்தைக் கொடுத்து வந்த ஒரு தேரையை (Toad) மூளையினின்றும் வெளியே அந்நோயாளியின் துயர் துடைத்தார்.¹⁰

ஆதிகால மக்கள் கெடுதல் செய்யும் பேய்களினால் உண்டாகும் துயரங்கள் மந்திரத்தின் மூலம் மட்டுமே நீக்கப்பட முடியுமென்று நம்பினர். எனவே, இத்தகைய பேய்களை மாந்திரீகம், வசியம் மற்றும் மாயவித்தைகள் மூலம் விரட்டுவதற்கென மாந்திரீகர்கள் கிளைத்தெழுந்தனர். இம்மாந்திரீகர்கள் மந்திர மருத்துவர் அல்லது சூன்ய மருத்துவர் (Witch Doctor) என அழைக்கப்பட்டனர்.¹¹

தொல்நெடுங் காலந்தொட்டு இந்தியாவில் குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டில் பெண் குழந்தைகளின் காதுகளில் காதணிகள் அணிவதற்காகக் கூர்மையான ஊசியால் துளையிடும் வழக்கம் இருந்து வருகிறது. இவ்வாறு காது குத்தும் நிகழ்ச்சியைப் பெரியதொரு சடங்காகவும் கொண்டாடப்படுவதுண்டு. காது மென்தோலில் குறிப்பிட்ட புள்ளிகளில் துளையிடுதல் என்பது அக்குபங்க்சர் (Acupunture) என்ற சிகிச்சை முறையின் அடிப்படைக் கொள்கையில் அமைந்ததென்றும் அது வாதநோய் மற்றும் சன்னி (Fits) போன்ற சிலவகை நோய்களைக் குணப்படுத்தும் தன்மை வாய்ந்ததென்றும் கூறப்படுகிறது.¹² இப்பழக்கமானது இரத்த வெளியேற்றமுறையினை (Blood Cetting Method) அடிப்படையாகக் கொண்டு உடல்நல மேம்பாட்டிற்கலாம். ஏனெனில், காதுகளில் துளையிடும்போது இரத்தம் வெளியேறுவதால் உடல்நல விருத்திக்கு உதவுகிறது என்று நம்பப்படுகிறது.

வேதகால மருத்துவம்

கி.மு. 800 வரையிலான வேதகாலத்தில் இந்திய மருத்துவ முறையானது ஆதிகால மருத்துவ முறையினை ஒத்திருந்தது.¹³ “நோயின் காரணம் பாவம்; பாவமன்னிப்பே அதன் பரிகாரம்” என்ற நம்பிக்கையிலேயே பிற நாட்டவரைப் போல் இந்தியர்களும் வாழ்ந்து வந்தனர். பேய்களை விரட்ட மாந்திரீகம், மந்திரம் மற்றும் இறைவழிபாட்டுப் பாசுரங்கள் ஆகியவை பயன்படுத்தப்பட்டன. மாந்திரீகமுறை மற்றும் இறைவழிபாட்டுச் சடங்குகள் மூலம் சில நோய்களைக் குணப்படுத்த முடியுமென்ற ஆதிமனிதனின் நம்பிக்கை இன்றுவரை மக்களிடம் காணப்படுகின்றது. தமிழ்நாட்டில் தர்மபுரி மாவட்டத்திலுள்ள “மல்ல சமுத்திரம்” என்னுமிடத்தில் காணப்பட்ட கற்காலப் பாறை ஓவியம் ஒன்றில் இருபுற முனைகளும் இணைக்கப்பட்ட பெருக்கற் குறியொன்று காணப்படுகிறது. இது துர்த்தேவதைகளை விரட்டுவதற்குப் பேயோட்டிகள் பயன்படுத்தும் உடுக்கை எனும் ஒருவகை வாத்தியக் கருவி போன்ற அமைப்பிலுள்ளது.¹⁴ எனவே, இத்தகைய மாந்திரீக சமயச் சடங்குகள் மீது தமிழ் மக்கள் கொண்டுள்ள நம்பிக்கை நெடுங்காலமாக அவர்களிடமிருந்து வரும் நம்பிக்கையாகும். வேதகாலத்தில் எண்ணற்ற நோய்கள் இருந்துள்ளன என்பது வேதங்களின் மூலம் அறியப்படுகிறது. வேதகால மருத்துவமுறைகள் இன்றளவும் மக்களிடையே புழக்கத்திலிருந்து வருகின்றன.¹⁵

வேதகால மருத்துவம் பற்றிய விபரங்கள் ரிக்வேதம், அதர்வணவேதம் ஆகிய இரு வேதங்களிலும் ஏதேனும் ஒரு வடிவில் காணப்படுகின்றது. காய்ச்சல், சயரோகம் போன்ற சில நோய்களைக்

குறிப்பிட்டுச் சில பாசுரங்களும் சில மூலிகைகளின் நோய் தீர்க்கும் பண்புகள் பற்றிய சில குறிப்புகளும் ரிக் வேதத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. நோய்களினின்றும் நிவாரணம் பெற பிரார்த்தனை செய்வதற்கென பல பாசுரங்கள் அதர்வண வேதத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. நோய்களின் தீர்வுக்காக மூலிகை மருந்துகளுடன் மந்திரங்களும் தாயத்துக்களும் (Talisman) கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு மாந்திரீகமும் மதமும் கலந்த மருத்துவமுறையினை நோக்குங்கால், அதர்வண வேதத்தில் கூறப்பட்டுள்ள மருத்துவம் ஆதிகால மருத்துவமுறையுடன் நெருங்கிய ஒற்றுமை கொண்டிருப்பதாகக் கொள்ளமுடிகிறது.¹⁶

தென்னிந்தியாவில் ஆதிகால மருத்துவம்

தென்னிந்தியாவில் ஆதிகால மருத்துவம் பற்றி ஆராய்வதற்கான ஆதாரங்கள் மிகக்குறைந்த அளவிலேயே உள்ளன. புதிய கற்கால மனிதன் கண்ட நோய்களும் அவற்றைக் குணமாக்க அவன் கையாண்ட சிகிச்சை முறைகளும் அடக்கியதே ஆதிகால மருத்துவம் (Primitive Medicine) என்று அமெரிக்கக் கலைக்களஞ்சியம் (Encyclopaedia Americana) வரையறுத்துள்ளது. மேலும், அது பற்றிய ஆய்வுகளுக்கு செதுக்கப்பட்ட கற்கள், நாட்டுப்புற பாடல்கள், புராணங்கள், வழிவழியாய் வரும் மொழிக்கதைகள் மற்றும் இன்று வாழ்ந்து வரும் ஆதிவாசிகள், மலைவாசிகள் ஆகியோரின் மாயாஜால எண்ணங்கள் பற்றிய உளவியல் பகுப்பாய்வு முதலியன ஆதாரங்களாக அமைகின்றனவென்றும் அதில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.¹⁷

நோய்களுக்கான தீர்வுகளைத் தேடும் மக்களின் நடவடிக்கைகள் விரிந்து கிளைத்தெழுந்து இந்தியாவில் தனிமனிதர்களிடமும் மக்கள் இனத் தொகுதிகளிடமும் பரந்து காணப்படும் ஒரு மருத்துவ முறையே ஆதிகால மருத்துவமாகும் என்று சுந்தரம் என்பவர் வரையறுக்கின்றார்.¹⁸

நாட்டுப்புற மருத்துவத்தின் பண்புகள் பற்றி விமர்சிக்கின்ற கருப்பையன் என்பவர். ஷாமன் (Shaman) என்றழைக்கப்படும் நாட்டுப்புற மருத்துவன் மந்திரம், பூசை, இரத்த வெளியேற்றம், அடித்தல், உமிழ்தல் முதலிய செயற்பாடுகளுடன் தனது மாந்திரீக சமயத் தொடர்பான தனித்திறமையின் மூலம் மூலிகை மற்றும் மூலிகையல்லாத வேறு பொருட்களையும் அறிவியல் பூர்வமாகப் பயன்படுத்துவதால், நாட்டுப்புற மருத்துவமானது மூடநம்பிக்கைகள் நிறைந்த ஒரு விந்தையான தொகுப்பாகக் காணப்படலாம் என்று கூறுகின்றார்.¹⁹

ஒவ்வொரு பழங்குடி இனத்தவருள்ளும் மந்திரவாதிகள் இருக்கின்றார்கள். அவர்கள் பூசாரிகள். ஷாமன்கள் அல்லது மந்திரவாதிகள் என்று அழைக்கப்படுகின்றனர். ஷாமன் என்பவர் தேவதைகளுடனும் பேய்களுடனும் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர் என்று கருப்பையா கூறுகின்றார்.²⁰ நோயாளிக்குச் சிகிச்சையளிக்கும்போது ஷாமன் நோயைக் கட்டுப்படுத்த இயல்பு மீறிய எல்லாவித கருவிகளையும் பயன்படுத்துகிறார்; கெட்ட தேவதைகளினின்றும் நோயாளியைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு நோயாளியின் புஜம் மற்றும் கழுத்தில் மந்திரக்காப்பு, தாயத்து ஆகியவற்றைக் கட்டுகிறார். மந்திரவாதியாகச் செயல்படும் இந்த ஷாமன்

நோய் தீர்க்கும் பணியில் ஈடுபட்டிருப்பதால் நாட்டுப்புற மக்கள் அவரை மருத்துவர் (Doctor) என்றே அழைக்கின்றனர்.²¹ அவர் மூலிகை மற்றும் மூலிகையில்லாத மருந்துகளுடன் ஆவிக்குளியல் (Steam Bath) இரத்த வெளியேற்றம் (Blood Letting) மற்றும் அறுவை சிகிச்சை (Surgery) ஆகியவற்றையும் கையாளுகின்றார். முறிந்த எலும்புகளைப் பொருத்தி வைப்பதுடன் பாம்புக் கடியினின்றும் உயிர்களைக் காப்பாற்றுகின்றார்.

நாட்டு மருத்துவம் என்பது, “உடல் நலம் பெருக்கும் கருவி” என விவரிக்கும் திருஞானசம்பந்தம்,²² பேயோட்டுதல், மஞ்சட்காமாலை (Jaundice) நோய் தீர்க்கும் மாந்திரீகச் சூத்திரம், உடல் வலி தீர கை, கால்களை அழுக்குதல், மூலிகைக் கஷாயம், புஜம், கழுத்தில் அணியும் தாயத்துக்கள், புட்டம்மை (Measles) நோய் நீங்கச் செய்யப்படும் செம்மண் பூச்சு முதலியன ஆதிகாலத்தில் பழங்குடி மக்களுக்கு ஆறுதல் அளித்து வந்த சில மருத்துவ முறைகளாகும் என்று கூறுகின்றார்.²³ தவிர இந்த மருத்துவ முறையானது கிராம மக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருப்பதுடன் பல நூற்றாண்டுகளாக நாட்டின் பல இடங்களிலும் இது ஒரு சமூகக் கடமையாகவும் செயல்பட்டு வந்திருக்கிறது. மேலும், இந்த மருத்துவ முறையானது பரம்பரை பரம்பரையான வெறும் வாய்மொழி வாயிலாகவே இன்றளவும் நிலைத்து நிற்கின்றது என்றும் கூறுகின்றார்.²⁴ பல நூற்றாண்டுகளாக நாட்டு மக்களிடையே மேன்மையடைந்துள்ள நாட்டு மருத்துவம் பற்றி சுந்தரம் என்பவர் கூறியுள்ள பின்வரும் கருத்து மிகவும் பாராட்டுதற்குரியது.

நாட்டுப்புற மருத்துவமானது ஒரு சட்டமைப்புடன் கூடிய இயந்திர நுட்பத்துடன் மக்களுடைய சமுதாயப் பின்னணியைப் பாதுகாத்து வருவதுடன், பெரும்பாலான மக்கள் நோயுற்ற போது தங்களின் முதல் முயற்சியாகக் கையாளக்கூடிய ஒரே மருத்துவ முறையாகவும் நிகழ்கிறது.²⁵

பழங்குடியினர் நோய்கள் பற்றியும் அவற்றைக் குணமாக்குவது பற்றியும் தங்களுக்கென சில நம்பிக்கைகளும் கருத்துக்களும் கொண்டுள்ளனர். இந்த நம்பிக்கைகளும் கருத்துக்களும் பரம்பரை பரம்பரையாக அவர்களுடைய முன்னோர்களிடமிருந்து பெற்றவையாகும். இவ்வாறு பெறுகின்ற வம்சாவழி மருத்துவ அறிவின் மூலம் ஒவ்வொரு பழங்குடிப் பெண்ணும் சாதாரண நோய்களுக்கான வீட்டுச் சிகிச்சை முறையினைத் தெரிந்தவளாகிறாள். ஒவ்வொரு பழங்குடி இனத்திலும் சில மருத்துவ முறைகளில் தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள். பொதுவாக அவர்கள் தாங்கள் அறிந்த மருந்துகள் பற்றிய விபரங்களை மிகவும் இரகசியமாகக் காப்பாற்றுகின்றனர்; ஏனெனில், அந்த மருந்து பற்றிய விபரம் பகிரங்கமாக்கப்பட்டால் அம்மருந்தின் செயல்பாடு பயனற்றுப்போகும் என்பது அவர்களது பயம். எனவே, முதியவர்கள் தாங்கள் அறிந்த மருத்துவத்தைத் தங்களுடைய குழந்தைகளுக்கோ அல்லது மிகவும் நம்பிக்கையான நண்பர்களுக்கோ மட்டும் கற்பிக்கின்றனர். இவ்வாறு அவர்கள் பெற்றுள்ள மருத்துவ அறிவு இரகசியமாக வம்சாவழிமுறையில் கட்டிக் காக்கப்பட்டு வருகிறது.²⁶ எனவே, தென்னிந்தியப் பழங்குடி இனத்தவரின் மருத்துவ முறைகளைப் பற்றிய ஆய்வு ஆதிகாலத் தென்னிந்திய மக்களின் மருத்துவ

முறையினைப் பிரதிபலிப்பதாக எடுத்துக் கொள்ளலாம். நோய்களின் தீர்வு பற்றிய ஆதிகாலப் பழங்குடியினரின் மனப்பான்மை மூடநம்பிக்கைகள் கலந்த சிகிச்சை முறையாகும். நோய்க்கான காரணம் சாதாரணமானது தான் என அவர்கள் நம்பினால் தங்களுக்கு தெரிந்த மருந்துகளை நாடுகின்றனர்.²⁷

இலக்கியங்களில் மருத்துவம்

2000 ஆண்டு வரலாற்றுச் சிறப்புடைய தமிழ்மொழி இலக்கிய வளம் பெற்றுத் திகழ்கிறது. இவ்விலக்கியங்களில் ஆங்காங்கே மருத்துவம் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றைப் பற்றி இனிக்காண்போம்.

தொல்காப்பியத்தில் மருத்துவம்

வாயுறை வாழ்த்தே, வயங்கநாடின்

வேம்பும் கடுவும் போல வெஞ்சொல்

தாங்குதல் இன்றி வழிநனி பயக்கும் என்று

(தொல்.பொருள்.1369)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இங்கு ‘வாயுறை’ என்பது ‘சொல் மருந்து’ எனக் கொள்ளப்படுகிறது. இதிலிருந்து ‘உறை’ எனும் சொல் ‘மருந்து’ எனப்பெயர் வழங்கியிருப்பதை அறியலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் மருத்துவம்

சங்ககாலத் தமிழ் இலக்கியங்களில் தமிழகத்தில் தனி மருத்துவமுறை ஒன்று வழக்கத்தில் இருந்ததற்கான சான்றுகளைக் காணலாம். ‘நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்’ என்பதனைத் தமிழர்கள் நன்கு உணர்ந்திருந்தனர். மருந்தினால் குணமடைந்துவிடும் என்பதனையும், மேலும்

சில நோய்கள் குணமடையாது என்பதனையும், இன்ன நோய்க்கு இன்ன மருந்து பயனளிக்கும் என்பதனையும் புறநானூறு தெளிவாகக் கூறுகின்றது. மேலும்,

மருப்பு யாமொடு பல்லியங் கறங்கக்

கைபயப் பெயர்த்து கையிழு திழுகி

இசைமணி யெரிந்து காஞ்சிப்பாடி²⁹

எனும் புறநானூற்றுப் பாடலில் யாழின் இசையினால் புண்ணை ஆற்றினர் என்பதனை அறியலாம். அதேபோன்று புண் ஏற்பட்டுவிட்டால் அவற்றுக்குத் தற்போது வழக்கத்தில் இருக்கும் பஞ்சினை வைத்துக் கட்டும் பழக்கம் இருந்ததை,

செருவா யுழக்கி குருதி யோட்டிக்

கதுவாய் போகிய துதிவாய் எ.:கமொடு

பஞ்சியும் களையாப் புண்ணர்

அஞ்சுத அடையரிவ டன்னை மாரே³⁰

எனும் புறப்பாடல் வரிகளால் அறியலாம். சங்க இலக்கியங்களில் முக்கியமாக இலக்கிய இன்பங்களைக் குறிப்பிட்டாலும் மக்கள் எதிர்கொண்ட நோய்கள் அதற்கு அவர்கள் மேற்கொண்ட வைத்தியமுறைகள் ஆகியவற்றையும் ஆங்காங்கே பாடியிருப்பது மருத்துவ அறிவு அக்காலத்தே இருந்ததனை அறியலாம்.

சங்கம் மருவிய இலக்கியங்களில் மருத்துவம்

சங்கம் மருவிய கால இலக்கியங்கள் பதினெண் கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. அன்றைய மருந்துப் பொருட்களைக்

கொண்டு நீதியைக் கூறும் முகமாகச் சில நூல்கள் தோன்றின. அந்நூல்கள் சில திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி என மருந்துப் பெயர்களுையேக் கொண்டு அமைந்திருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. மருத்துவம் குறித்து இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வள்ளுவர் ‘மருந்து’ எனும் ஓர் அதிகாரத்தைப் பாடியுள்ளார். வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ வள்ளுவனர் பத்துக் குறட்பாக்களில் மருத்துவ நுட்பங்களைத் திட்பமாகவும், தெளிவாகவும் விளக்கியுள்ளார். மேலும்,

உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்து உழைச்செல்வன் என்பது

அப்பால் நாந்தற்றே மருந்து³⁰

என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார். நோய்வாய்ப்பட்டவர், மருத்துவர், மருந்து, உதவுபவர் ஆகிய நான்கு பகுப்பும் சேர்ந்தது தான் ‘மருத்துவம்’ என்பதனை இக்குறள் வழி அறியலாம். அதேபோன்று பசியை நோயாகக் கருதி வந்ததனை,

அறிவழுங்கத் தின்னும் பசிநோயும்³¹

எனும் திரிகடுகப்பாடல் வரிகளால் அறியலாம். நோய் தீர்ப்பதனைச் சமுதாயக் கடமையாகக் கருதும் போக்கு ஏலாதியில்

ஈன்றார் ஈன்கால் தளர்வார் குலார் குழவிகள்

மன்றார் வளியான் மயங்கினார்க் - கானாரென்று

ஊணியத்து உறுநோய் கலைந்தோர் பெருஞ்செல்வம்

காணியத்து வாழ்வார் கலந்து³²

என்ற பாடல் அடிகள் உணர்த்தும்.

பக்தி இலக்கியங்களில் மருத்துவம்

தேவாரம், திருவாசகம், பெரியபுராணம் போன்ற பக்தி இலக்கியங்களில் 'பசி' என்ற நோய் பற்றியும், நோய்க்கான மருத்துவமுறைகளையும் குறிப்பிட்டுள்ளன. தேவாரத்தில் திருநாவுக்கரசருக்கு ஏற்பட்ட 'சூலைநோய்' எனும் வயிற்றுவலிக்கு மருந்தாகத் திருநீறு அமைந்ததைக் காணலாம். அதேபோன்று பாண்டியனுக்கு ஏற்பட்ட வெப்பு நோய்க்குச் சம்பந்தர் திருநீறு பூசி குணப்படுத்தியதையும் அறியலாம். இன்றும் கிராமப்புறங்களில் குழந்தைகளுக்கு ஏற்படும் வயிற்றுவலி, பயத்தினால் ஏற்படும் காய்ச்சல் போன்ற நோய்களுக்குத் திருநீற்றையே மாமருந்தாகக் கொண்டு வாழ்ந்து வருகின்றனர் என்பதை அறியலாம். திருமந்திரம் முழுக்க முழுக்க மருத்துவ நூல் என்றே குறிப்பிடலாம். மக்கள் மேற்கொள்ள வேண்டிய உணவுமுறைகளைத் திருமூலர் குறிப்பிட்டுள்ளார். அளவான உணவே உடலுக்கு உறுதி தரும் என்பதனை,

அண்டஞ் சுருங்கில் அதற்கோ ரழிவில்லை

பிண்டஞ் சுருங்கிற் பிராணன் நிலைபெறும்

உண்டி சுருங்கில் உபாயம் பலவுள

கண்டங் கறுத்த கபாலியு மாமே³³

என்ற திருமூலர் பாடலால் அறியலாம். வயிற்றின் அரைப்பாகம் உணவாலும், கால்ப்பாகம் நீராலும் நிரப்பப்பட வேண்டும். மீதி கால்ப்பகுதியைக் காற்றுக்காக விடவேண்டும். உணவுப் பழக்கத்தில் கட்டுப்பாட்டை மேற்கொள்வோமேயானால் நோயின்றி வாழலாம் என்ற கருத்துக்களை இந்நூல் புலப்படுத்துகின்றது.

காப்பியங்களில் மருத்துவம்

மருத்துவர்கள் நல்ல கொள்கைகளையும், தூய நல்லொழுக்கத்தையும்
உடையவர்களாய் இருந்தார்கள் என்பதை,

வீழ்குடி உழவரொடு விளங்கிய கொள்கை

ஆயுள் வேதரும் காலக் கணிதரும்³⁴

எனும் சிலம்பு வரிகளால் அறியலாம். அதேபோன்று மணிமேகலையும்
மருத்துவம் பற்றி எடுத்தியம்புகின்றது.

ஏற்றிளம் பெண்டிர் ஆற்றாப் பாலகர்

கடுஞ்சூல் மகளிர் நெடுபுண் உற்றோர்

தன்துயர் கெடுக்கும் மந்திர மாக்கள்³⁵

என்று மருத்துவமனை 'மந்திரம் செய்வோர்' என்று இந்நூல் குறிப்பிட்டுள்ளதில்
இருந்து நோயும், நோய் தீர்க்கும் மருத்துவர்களும் அக்காலத்தில்
இருந்துள்ளனர் என்பதை அறியலாம்.

உடலிடைத் தோன்றிற்று ஒன்றை அறுத்து அதன் உதிரம் மாற்றி

சுடவிறச் சுட்டுவேறோர் மருந்தினர் துயரம் தீர்வார்³⁶

எனும் வரிகளால் அறியலாம். தற்போது வழக்கத்தில் உள்ள 'பிளாஸ்டிக்
சர்ஜரி' (Plastic Surgery) என்னும் சதைமாற்று அறுவை சிகிச்சை அக்காலம்
தொட்டே இருந்து வந்தது என்பதனை 'மருந்து மலைப்படலத்தில்' சஞ்சீவி
மூலிகையை அனுமன் கொண்டு வந்ததான செய்தியின் மூலம் அறியலாம்.
அதில் சஞ்சீவகரணி, சந்தானகரணி, விசல்யகரணி, சாவர்ணகரணி போன்ற

மருந்துகள் பற்றிய செய்திகள் மூலமாக மூலிகைகளின் சிறப்பினையும் முக்கியத்துவத்தையும் அறியமுடிகிறது.

சிற்றிலக்கியங்களில் மருத்துவம்

உடல் ஆரோக்கியம் என்பது மனிதனுக்கு மிக அவசியமான ஒன்றாக இருந்ததாலேயே நோய்களுக்குத் தேவையான மருந்தை முன்னோர்கள் அறிந்து நூல்களாக எழுதி வைத்திருந்தனர். இதைப்போலவே நோய்கள் தொடர்பாகச் சில நம்பிக்கைகளையும் தமிழர்கள் கொண்டிருந்ததை இலக்கியங்கள் வழி அறியலாம். தம்முடைய நோய் நீங்க மக்கள் இறைவனை வழிபடும் வழக்கம் மக்களிடையே இருந்து வந்ததை 'நாகை அந்தாதி',

ஐயம்படும் காசம், குன்மம், பின்மூலம் அகற்றி மெய்யில்

ஐஅம்படும் சகம்போல் வலியீந்து³⁷

எனக் கூறும். காகம், குன்மம், மூலம் போன்ற நோய்கள் நீங்க வேண்டும் என்று இறைவனிடம் வேண்டிப்பாடுவதை இக்கருத்துப் புலப்படுத்தும்.

நாட்டு மருத்துவம் - விளக்கம்

தலைமுறை தலைமுறையாக தாம் தெரிந்து கொண்ட அனுபவத்தின் உதவியோடு எளியமுறைகளில் வீட்டிலேயே நோய்களைப் போக்கிக் கொள்ளும் மருத்துவமுறையை நாட்டு மருத்துவம் என்கிறது ஸ்டேட்மேன் மருத்துவ அகராதி.³⁸

அந்நியர் ஆட்சி காரணமாக அயல் மருத்துவமுறைகள் மற்றும் அறிவியல் மருத்துவம் மக்களிடையே பரவத் தொடங்கியபோது

சித்தமருத்துவம் எனும் தமிழ் மருத்துவம் நகர்ப்புறங்களிலிருந்து ஒதுங்கி நாட்டுப்புற மக்களிடம் மட்டுமே புழங்கி வந்ததால் பின்னாளில் அது நாட்டுப்புற மருத்துவம் என குறிக்கப்பெற்றது என்று 'நாட்டுப்புற மருத்துவம்' குறித்து க.வெங்கடேசன் விளக்கம் தருகிறார்.³⁹

ஒரு நாட்டின் தட்பவெப்பநிலைக்கேற்ப மக்களுக்கு ஏற்படும் நோய்களுக்கு அந்தந்த நாட்டில் கிடைக்கும் பொருள்களைக் கொண்டு பாமர மக்கள் தம் பட்டறிவால் செய்துவரும் மருத்துவ முறையை 'நாட்டு மருத்துவம்' எனலாம்.⁴⁰

மனிதன் இயற்கையில் கிடைக்கும் செடி, கொடிகள், காய்கனிகள் மற்றும் கடைச்சரக்குப் பொருள்களைப் பயன்படுத்தித் தனக்கு ஏற்படும் நோய்களைத் தீர்க்கும் முறையை 'நாட்டு மருத்துவம்' எனலாம்.

நாட்டுப்புறத்து மக்கள் தாமுற்ற நோய்களைத் தீர்க்கக் கையாளும் மருத்துவமுறைகளே நாட்டுப்புற மருத்துவம் எனப்படுகிறது. வீடுதோறும் உள்ள முதியவர்களும் அனுபவசாலிகளும் சிறந்த நாட்டுப்புற மருத்துவர்களாக விளங்குகின்றனர். பட்ட இடம் பருக்கும் என்று மக்கள் எந்நோயினைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் வாழ்கின்றனர். நாட்டுப்புற மக்கள் பொருளாதாரத்தில் மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளதால், அவர்கள் குறைந்த செலவு, நிறைந்த பயன், அபாயமற்ற முறை என்பதால் நாட்டுப்புற மருந்தினைக் கையாளுகின்றனர்.

நாட்டுப்புற மருத்துவத்தினை வீட்டு வைத்தியம், நாட்டு வைத்தியம், கைமுறை வைத்தியம், கைமருந்து வைத்தியம், பாட்டி வைத்தியம் எனப்

பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கின்றனர். இவற்றை எழுதப்படாத மருந்தியல் முறைகள் என்கின்றனர்.

நாட்டுப்புற மருத்துவம் - சிறப்புகள்

நவீன மருந்துகளால் நோய் தீரும். எனினும் அதன் எதிர் விளைவுகளால் இன்னும் பல நோய்கள் தோன்றக் காரணமாகிவிடும். நவீன மருந்துகள் குணப்படுத்த முடியாத நோய்களை நாட்டுப்புற மருந்துகள் குணப்படுத்துகின்றன. நவீன மருத்துவத்தால் இதுவரை மஞ்சள்காமாலைக்குச் சரிவர மருந்து கண்டறிவதில்லை. ஆனால், இந்நோய்க்குக் கரிசலாங்கண்ணியும், கீழாநெல்லியும் சிறந்த மருந்துகளாகும்.

உலக நாடுகளிலும் நாட்டுப்புற மருத்துவமே நவீன மருத்துவத்துக்கு அடிப்படையாக உந்துதலாக அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக அரேபியா, சீனா, மலேயா, எகிப்து போன்ற நாடுகளில் பரவலாகப் பாமரமக்களால், பல்வேறு நோய்களுக்கும் பின்பற்றப்பட்டு வந்த நாட்டுப்புற மருத்துவமுறைகளை உலக மருத்துவ ஆய்வாளர்கள் பலர், அறிவியல் முறையில் சோதனை செய்து வெற்றி கண்டனர்⁴¹ என்பர் சு.வெங்கடேசன்.

நாட்டுப்புற மருத்துவ மூலங்கள்

நாட்டுப்புற மருத்துவச் செய்திகளை நாட்டுப்புற மக்களிடமிருந்து நேரடியாகக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வது கடினம். ஆனால், நாட்டுப்புற மக்களது பாடல்களும், பழமொழிகளும் நாட்டுப்புற மருத்துவத்தை வெளிப்படுத்தும் மூலங்களாக உள்ளன. அத்துடன் நாட்டுப்புற மக்களின்

நம்பிக்கைகளும், பழக்க வழக்கங்களும் நாட்டுப்புற மருத்துவத்தைப் போற்றிப் பாதுகாக்கும் பேழைகளாக விளங்குகின்றன.

பழமொழிகளில் மருத்துவக் குறிப்புகள்

பழமொழிகள் நமது அனுபவத்தின் சொத்துக்கள், மக்கள் தங்கள் அனுபவங்களைச் சிந்தாமல் சிதறாமல் இவற்றில் தான் சேமித்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

ஆற்றுநீர் வாதம் போக்கும்

அருவிநீர் பித்தம் போக்கும்

சோற்றுநீர் இரண்டும் போக்கும்

என்பது பழமொழி. ஆற்றுநீரிலும் அருவிநீரிலும் உயர்ந்த தாதுப்பொருட்களும் மூலிகைச் சத்துக்களும் நிறைந்து காணப்படும். நரம்புக் கோளாறுகள் வாதநோய் காரணமாக வரக்கூடியவை. இதற்கு ஆற்றுநீரில் குளிப்பது நன்மை தரும். பித்தம் தொடர்பாக வருபவை மூளைக்கோளாறு ஆகியன இதனை நீக்க அருவிநீரில் குளிப்பது நன்மை தரும்.

நாட்டுப்புற மருத்துவம் - வகைகள்

தோன் யோடர் (Don Yoder) நாட்டுப்புற மருத்துவத்தை இரு வகைகளாகப் பகுக்கின்றனர். அவையாவன:

1. இயற்கை மருத்துவம் (Natural Medicine)
2. மத மாந்திரீக மருத்துவம் (Magico Religious Medicine)⁴²

பொதுவாக இயற்கை மருத்துவம், மத-மாந்திரீக மருத்துவம், நம்பிக்கை மருத்துவம், திட்டமிட்ட மருத்துவம், முரட்டு வைத்தியம் என ஐந்து வகைகளாகப் பகுக்கலாம்.

இயற்கை மருத்துவம்

மக்களுக்கேற்ற நோய்களுக்கு மூலிகை, தாது போன்ற பொருட்களே மருந்தாகும் நிலையை இயற்கை மருத்துவம் என்று குறிப்பிடுவர்.

வயிற்றுப் பூச்சிகள் அழிய வேப்பிலைக் கொழுந்துடன் வெல்லம் சேர்த்து உண்பர். சீதபேதிக்கு மாதுளைப் பிஞ்சை இடித்துச் சாறாக்கிக் குடிப்பர். இவை இயற்கை மருத்துவத்திற்குச் சான்றுகளாகும்.

நாட்டுப்புற மருத்துவம் மிகப் பழமையானது. இயற்கையே முதல் மருந்துக் கடையைத் திறந்தது. ஆதிமனிதனும் விலங்குகளும் நோயைத் தவிர்க்கவும் உடல்நலத்தையும் உற்சாகத்தையும் காக்கவும் செடிகொடிகள் மூலிகைகளையே நாடினர்⁴³ என்பார் D.C.Jarvis.

மத மாந்திரீக மருத்துவம்

மக்கள் தாம் பெற்ற நோயினைத் தீர்ப்பதற்கு மதத்தையும் மந்திரவாதத்தையும் தழுவி நிற்பதனை மத-மாந்திரீக மருத்துவம் எனலாம்.

ஹெக்கர்ட் (Haggard W.) சர் சிட்னி ஸ்மித் (Smith Sir Sydney) ஜாக்கி (Jaggi O.P.) போன்றவர்கள் மத-மாந்திரீக மருத்துவம் பற்றிய ஆய்வுகளை விரிவாகச் செய்துள்ளனர். தமிழில் டாக்டர் இ.முத்தையா சிறப்பாகச் செய்துள்ளார். மந்திரிக்கிறது, திருநீறு போடுறது, கோடங்கி சேக்கிறது, குலை அடிக்கிறது, ஆக்கி எழுதறது, கயிறு மந்திரிக்கிறது, ஓலை

மந்திரிக்கிறது, கண்மலர் வைக்கிறது, மாவிளக்கு எடுக்கிறது, நேர்த்திக்கடன் செய்றது, ஆவி கட்றது, பேயோட்றது, செய்வினை செய்றது, தகடு வைக்கிறது, எந்திரம் எழுதறது, பில்லி சூன்யம் வைக்கிறது, ஏவல் செய்றது போன்ற பல பெயர்களால் அழைக்கின்றனர். இவற்றை நல்லன (White Magic) அல்லன (Black Magic) என்று இரண்டாகப் பகுப்பர்.⁴⁴

நோய்கள் உருவாக நான்கு காரணங்களைக் கூறுவர். (1)தெய்வத்தின் சினம், (2)தீய ஆவிகளின் செயல், (3)மந்திரவாதிகளின் செயல், (4)தீய பார்வைகள், இதற்கேற்ப மருத்துவ முறைகளும் அமைகின்றன. தெய்வச் சினத்தால் அம்மை, வயிற்றம்மை, சுரைக்காய் அம்மை, ஒற்றம்மை போன்ற நோய்கள் வருகின்றன என நம்பி மருத்துவ முறைகளைக் கையாளுகின்றனர்.

பாம்பு, தேள், பூரான், எலி, நாய், வண்டு போன்ற நச்சுக்கடிகளுக்கும், ஆவிகளால் உருவாகும் தெக்கத்திகனை, தீட்டு, பயம், இருளடித்தல், பேய் பிடித்தல் போன்ற நோய்களுக்கும் மந்திர மருத்துவ முறைகள் உள்ளன.

பார்வைகளால் கண்படுதல், தேரை, கூகை, தேவாங்கு, கரடி, கழுதை போன்ற பார்வை நோய்கள் ஏற்படுகின்றன. இவற்றுக்கு ஏற்ற வகையில் மருத்துவ முறைகள் உள்ளன.⁴⁵ மந்திரித்தல், சீரடித்தல், நோயை மாற்றுவித்தல், மாற்றீட்டு சடங்கு போன்றவை மருத்துவ மந்திரச் சடங்குகள் என்பார் தே.ஞானசேகரன்.⁴⁶

நம்பிக்கை மருத்துவம்

நாட்டுப்புற மக்கள் நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலும் நாட்டுப்புற மருத்துவத்தினைக் கையாளுகின்றனர். இம்முறையானது மூடத்தனமாக இருப்பினும்கூடப் பலரை நம்பிக்கை கைவிடுவதில்லை.

அம்மை நோய் தெய்வக்குறை என்று நம்பி வழிபாடு செய்வதும், எமனுக்குப் பயந்து காது குத்துவதும், மூடநம்பிக்கையாகும். கைகால் சுளுக்கிக் கொண்டால் 'காத்துப்பிடிப்பு' மூலம் குணமாக்குவர். இவை நம்பிக்கை மருத்துவமாகும்.

திட்டமிட்ட மருத்துவம்

நோய்கள் அணுகாமல் இருக்க மக்கள் முன்னேற்பாடாகத் திட்டமிட்ட முறையில் சில பொருட்களை உட்கொண்டு நலமுறுகிறார்கள். இதனைத் திட்டமிட்ட மருத்துவம் எனலாம்.

சூரிய நமஸ்காரம் செய்து கண்ணின் பார்வை சக்தியை மிகுதிப்படுத்துகின்றனர். உணவு உண்பதும் வெற்றிலை போடுவதன் மூலம் உணவினை நன்றாகச் செறிக்கச் செய்கின்றனர். விழாக்காலமான வெயில் காலங்களில் மொட்டையடிப்பதன் மூலம் பொடுகு, பேன், சொறி, படை போன்ற நோய்கள் வராமல் தடை செய்கின்றனர்.

முரட்டு மருத்துவம்

நாட்டுப்புற மக்கள் சில மருத்துவ முறைகளை மிக முரட்டுத்தனமாக கையாண்டு வருவதனை முரட்டு மருத்துவம் எனலாம்.

காளை மாடு, பன்றி போன்ற மிருகங்களுக்கு இனப்பெருக்கத்தைத் தடுக்க 'காயடித்தல்' 'விதையெடுத்தல்' போன்ற வன்முறைகளில் ஈடுபடுகின்றனர்.

'பேயோட்டுதல்' என்ற பெயரில் நோயுற்றவர்களைத் துடைப்பம், உலக்கை போன்றவற்றால் கடுமையாக அடித்துத் துன்புறுத்துகின்றனர்.

'விஷமிறக்குதல்' என்ற பெயரில் கடிவாய்களைக் கத்தியால் கீறிவிடுவதும், நாய் கடித்தால் செருப்பால் அடிப்பதும் முரட்டு மருத்துவங்களாகும்.

இந்திய மருத்துவம்

நாகரிகம் தான் மருத்துவ வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமாக இருந்துள்ளது என ரோமானிய மருத்துவம் பற்றிய ஆய்வின்போது காணப்பட்டது. எனவே இந்திய மருத்துவமும் சிந்துவெளி நாகரிகக் காலந்தொட்டு வளர்நிலை பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆனால் போதிய தகவல்களும் ஆதாரங்களும் இல்லாமையால் ஆயுர்வேதம் (Ayurveda) தோன்றுவதற்கு முந்திய இந்திய மருத்துவம் குறித்துத் தெளிவாகக் கூறமுடியவில்லை. கி.மு.எட்டாம் நூற்றாண்டு வரை வேதகால மருத்துவம் நடைமுறையிலிருந்ததாகத் தெரிகிறது. எனவே அதன் பின்னர் தான் ஆயுர்வேத மருத்துவ முறையின் அமைப்பிற்கான ஆதாரங்கள் நிறுவப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

மருத்துவ வளர்ச்சிக்குத் துணைபுரியும் அடிப்படைக் காரணிகளுள் மிகவும் முக்கியமானது மருத்துவக் கல்வி வழங்குவதாகும். இந்தியாவில் எந்த மருத்துவக் கல்வி வசதிகள் கி.மு.ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பே

மிகவும் திருப்திகரமான முறையில் அமைந்திருந்தன. கம்பில்யா (Kampilya), வாரணாசி (Varanasi), தட்சசீலம் (Taxila) ஆகிய இடங்களில் மருத்துவக் கல்வி நிறுவனங்கள் இயங்கி வந்துள்ளனவென்பதே இதற்குச் சான்றாகும்.

அறுவை சிகிச்சையில் இந்தியர்கள் மிகவும் தேர்ச்சி பெற்றிருந்தனர். வயிற்றுப் புறத்தோலில் செய்யப்படும் அறுவை சிகிச்சை (Laparotomy), சிறுநீரகக் கல்லகற்றும் அறுவை சிகிச்சை (Lithiotomy) மற்றும் ஒட்டுறுப்பு அறுவை சிகிச்சை (Plastic Surgery) ஆகியவற்றில் இந்திய மருத்துவர்களின் ஆற்றல் மிகவும் பாராட்டுதற்குரியதாயிருந்தது. இந்திய ஒட்டுறுப்பு அறுவை சிகிச்சைக்குத் தூண்டுதலாக இருந்தது என்று பக்ச்சி (Bagchi) என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁴⁷

வேதகால மருத்துவம்

இந்திய மருத்துவத்தின் தொடக்ககால விவரங்கள் யாவும் மிகவும் ஆழமாகத் தொல்பழமையில் புதையுண்டு கிடக்கின்றன. வேதகால இந்திய மருத்துவம் சுமார் கி.மு.800 வரை நடைமுறையில் இருந்து வந்தது. பிறநாட்டவர் போன்றே ஆதிகால இந்தியர்களும் “பாவமே நோய்க்குக் காரணம்; பாவமன்னிப்பே அதற்குரிய நிவாரணம்” என்ற கருத்தில் ஊறிப் போயிருந்தனர். வேதகால மருத்துவமானது குறிப்பாக ரிக்வேதம் மற்றும் அதர்வண வேதம் ஆகியவற்றினின்றும் பெறப்பட்டதாகும். ரிக் வேதத்தில் காய்ச்சல், எலும்புருக்கி (T.B.) போன்ற நோய்களுக்கான சில பாசுரங்களும் அதர்வண வேதத்தில் நோய் நிவாரணத்திற்காகப் பிரார்த்திக்க வேண்டிய பாசுரங்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.⁴⁸

ஆயுர்வேதத்தின் தோற்றம்

ஆயுர்வேதத்தின் தோற்றம் பற்றி மரபுவழிச் செய்திகள் பின்வருமாறு கூறுகின்றன. உயிர் அறிவியலை (Science of Life) பிரம்மா தனது நினைவுகளிலிருந்து படைப்புக் கடவுளாகிய தக்ஷபிரஜாபதிக்குக் (Daksha Prajapati) கற்பித்தார்.

தக்ஷபிரஜாபதி தான் பெற்ற மருத்துவ ஞானத்தை வேத மருத்துவர்களாக அசுவனி குமார்களுக்குக் (Aswini Kumars) கற்பிக்க அசவினி குமார்கள் அம்மருத்துவ ஞானத்தை இந்திரனுக்கு அளித்தனர். இந்திரன் தான் பெற்ற மருத்துவ அறிவியலை ஆத்ரேய புணர்வக (Atreya Punar vagu) மூலம் பரத்வாஜருக்கும் (Bharatwaja), அறுவை சிகிச்சை அறிவியலை தேவ மருத்துவராகிய (Physician of Gods) தன்வந்தரிக்கும் அளித்தார்.⁴⁹

ஆத்ரேயர் தான் பெற்ற மருத்துவ ஞானத்தை கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டில் அவருடைய சீடர்களுக்குக் கற்பித்தார்.⁵⁰ அச்சீடர்கள் தொகுத்தெழுதிய ஆய்வேடுகளும் அக்னி வேசர் (Agni Vesa) எழுதியதே மிகவும் சிறந்ததாகக் கருதப்பட்டு அக்னி வேச தந்த்ரா (Agnivesa Tantira) என அங்கீகரிக்கப்பட்டது. இவ்வாறு மருத்துவத்தை முறையாகக் கற்பித்த முதல் ஆசிரியராக ஆத்ரேயர் விளங்கியதால் அவர் இந்திய மருத்துவத்தின் தந்தை⁵¹ (Father of Indian Medicine) என்று கௌரவிக்கப்பட்டார்.

சுமார் கி.மு.500-ல் தன்வந்தரி அறுவை மருத்துவம் பற்றிய தனது ஞானத்தைத் தனது சீடராகிய சுசுருதருக்குக் (Susruta) கற்பித்தார். சுசுருதர்

தான் கற்ற அறுவை மருத்துவ ஞானத்தை எல்லாம் தொகுத்து சுகருத தந்திரா (Susruta Tantra) என்ற பெயரில் ஆய்வேடாக வெளியிட்டார்.⁵²

தமிழ் மருத்துவம்

தமிழ் சித்த மருத்துவ முறையினைத் தோற்றுவித்தவர் அகத்தியர் என்பது யாவரும் ஏற்றுக் கொண்ட கருத்தாயிருந்த போதிலும் அவர் வாழ்ந்த காலம் பற்றி முரண்பட்ட கருத்துக்கள் கூறப்படுகின்றன.

சித்த மருத்துவத்தைத் தோற்றுவித்தவர்-அகத்தியர்

அகத்தியரின் காலம் பற்றிப் பலதிறப்பட்ட யுகங்கள் நிலவுகின்றன. அகத்தியர் இமயமலைகளுக்கும் விந்திய மலைகளுக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில் அமைந்துள்ள ஆரிய வர்த்தா (Aariyavartha)வைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவரென்றும் பாண்டிய அரசினைத் தோற்றுவித்த குலசேகரப் பாண்டியனின் ஆதரவின் கீழ் தென்னிந்தியாவில் குடியேறிவரென்றும் சைமன் காசி சிட்டி (Simen Casie Chitty)⁵³ என்பவர் எழுதிய “The Tamil Plutarch” எனும் நூலின் (மறுமதிப்பு) மூலம் தெரியவருகிறது. கொழும்பு மன்னர் விஜயா (Vijaya)விற்கும் பாண்டிய மன்னரின் மகளுக்கும் நடைபெற்ற திருமண உறவின் மூலம் பாண்டிய மன்னரின் காலம் கி.மு.9ஆம் நூற்றாண்டிற்கும் பிந்தியதாக இருக்க முடியாதென நம்பப்படுகிறது. பின்னர் அகத்தியர் குலசேகரப் பாண்டிய மன்னரின் அரசவையை விட்டுப் பிரிந்து துறவறம் மேற்கொண்டு பொதிகை மலையிலும், எஞ்சிய வாழ்நாளாக் கழித்தார் எனக் கூறப்படுகிறது.

சச்சிதானந்தம் பிள்ளையின் கருத்துக்களை மேற்கோள் காட்டி, துவாரகநாத் (Dwarakanath) என்பவர் பின்வருமாறு எழுதுகிறார்.

அகத்தியர் வடநாட்டினைப் பூர்விகமாகக் கொண்டவரென்று பல கதைகளிலிருந்த போதிலும், அவர் தமிழ்நாட்டின் தென்கோடியிலுள்ள பொதிகை மலையின்மேல் தன் இருப்பிடத்தை அமைத்துக் கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார் என்ற கருத்தினை எல்லாக் குறிப்புகளும் ஏற்றுக் கொள்கின்றன. அவர் ஒரு தமிழ் முனிவர் என என்றுமே போற்றப்படுகின்றார். முதல் தமிழ் இலக்கண நூலை இயற்றியவர் என்று பாராட்டப்படுகிறார்.⁵⁴

பாளையங்கோட்டை சித்தமருத்துவக் கல்லூரி மாணவர்கள் கண்டெடுத்த கல்வெட்டொன்றினை மேற்கோள் காட்டிக் குறிப்பிடும் சுப்பிரமணியம் மலையாண்டி என்பவர் அக்கல்வெட்டில் அகத்தியர் முத்தமிழ் ஆசிரியர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் என்றும், எனவே அகத்தியர் அதற்கும் முந்திய காலத்தைச் சேர்ந்திருக்க வேண்டுமென்றும் கூறுகிறார்.⁵⁵

மருத்துவத்தின் பல்வேறு துறைகளைப் பற்றிய பெரும்பாலும் நாளிடப்படாத மருத்துவப் பிரதிகளின் மிகப்பெரிய தொகுப்பினைக் கொண்டதென்ற பெருமை படைத்த சித்த மருத்துவ முறையினைத் தோற்றுவித்தவர் அகத்தியர் என்று ரெட்டி (Reddy) என்பவர் கூறுகிறார்.⁵⁶

சித்த மருத்துவத்தின் தனிச்சிறப்புக்கள்

பாதரசத்தை (Mercury) அடிப்படையாகக் கொண்டு, நீண்டகால வாழ்விற்கு ஆதாரமான இரசவாத (Alchemical) கருத்துக்களைக் கொண்டமைந்தது சித்தமருத்துவமுறை. இரசவாதம் என்பது குறை மதிப்பு உலோகங்களை (Base Metals) உயர்மதிப்பு உலோகங்களாக (Nobel Metals) மாற்றும் முறை மற்றும் இறப்பற்ற நிலையினை அடைவதற்கான உயிர் மருந்து (Elixir of Life) தயாரிக்கும் முறை ஆகிய இரு பருப்பொருட்களை மையமாகக் கொண்டமைந்தது.⁵⁷

சித்த மருத்துவம் - தமிழ் மருத்துவம்

பிற மருத்துவமுறைகளினின்றும் சித்த மருத்துவத்தில் விஞ்சி நிற்கும் பண்பு என்பது வேறு எந்த மருத்துவ முறையிலும் சொல்லப்படாத முப்பு (Muppu) எனப்படும் முழுநிறை இயைபியக்க உருக்கி (Universal Catalyst)யைத் தயாரிப்பதில் அமைந்துள்ளது. முப்பு என்பது பூநீறு (Carbonate கார்பனேட் எனும் உப்புக்களின் கலவை), கல்லுப்பு (Rock-Salt), அண்டக்கல் (Calcium Carbonate) ஆகிய மூன்று வகை உப்புக்களின் சேர்மமாகும். இந்த முப்பு குறை மதிப்பு உலோகங்களைத் தங்கமாக மாற்றவும், மனித உடலுக்குப் புத்துயிரளிக்கவும், வல்லமைமிக்க வியத்தகு சக்தி படைத்தது. மேலும், பூநீறு சேகரிக்கப்படக்கூடிய இடங்களாகத் தமிழ்நாட்டில் சுமார் 35 இடங்களில் இருப்பதாக சுப்பராயப்பா குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁵⁸

இத்தகைய தனிப்பெருஞ் சிறப்புக்களின் காரணமாக சித்த மருத்துவமானது தமிழ்நாட்டின் தனிப்பெரும் மருத்துவமுறையென்றும், இக்கருத்தின் அடிப்படையிலும் குருசிரோன்மணி (Gurusironmani) என்பவரால்

தொகுத்தளிக்கப்பட்ட பின்வரும் காரணங்களாலும் சித்த மருத்துவமானது, தமிழ் மருத்துவம் (Tamil Medicine) என்று எல்லோராலும் பாராட்டப்படுகின்றது.

1. சிறப்புமிக்க சித்த இறைஞானிகள் பெரும்பாலும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள்.
2. சித்த மருத்துவ ஆய்வேடுகள் பெரும்பாலும் தமிழ் மொழியிலேயே உள்ளன.
3. சித்த மருத்துவத்தின் பயிற்சிகளும் விதிமுறைகளும் தமிழ்நாட்டு முறைப்படி தமிழ்நாட்டு எல்லைக்குட்பட்டுள்ளன.
4. சித்த மருத்துவர்களால் கையாளப்பட்டுள்ள மறைமுக குழுஉக் குறிகள் (Cryptic Code) தமிழ்நாட்டைத் தவிர வேறெங்கும் காணப்படவில்லை.⁵⁹

தமிழ்நாட்டில் எந்தவொரு சிற்றூரிலும், எந்தவொரு வீட்டிலும் கூட இம்மருத்துவமுறையினைப் பற்றி அறியாதோர் இருக்கமாட்டார் என்று சொல்லுமளவிற்கு இதன் முக்கியத்துவம் விரிந்து பரந்து பிரபல்ய மடைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு பெண்ணும் சாதாரண நோய்களுக்குத் தனக்கும், தன் குழந்தைகளுக்கும் தானே சிகிச்சை செய்து கொள்ளும் அளவிற்கு “வீட்டு வைத்தியம்” (Home Remedies) என்று சொல்லப்படுகின்ற எளிய சிகிச்சை முறைகளை அறிந்தவர்களாகவோ அல்லது அவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டவர்களாகவோ இருப்பார்கள். இந்த வீட்டு வைத்திய மருத்துவ அறிவு அவள் தனது முன்னோர்களிடமிருந்து பாரம்பரியமாகப் பெறப்படுவதாகும்.⁶⁰ பொதுவாக ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் வயது முதிர்ந்த பாட்டி (Grand Mother) தனது பிள்ளைகளுக்குப் பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் தானறிந்த இந்த மருத்துவ

முறையினைச் சொல்லித் தருவதால் இது 'பாட்டி வைத்தியம்' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

மருந்து வரையறை

இலக்கிய நூற்கள் மற்றும் மருத்துவ நூற்கள் பலவற்றிலும் மருந்து பற்றி அறிஞர்கள் பலரும் பலவாறாக வரையறுத்துக் கூறியுள்ளனர். பழந்தமிழ்ப் புலவர் பலரும் தங்களுடைய நூற்களில் ஒரு நல்ல மருந்தின் நற்பண்புகள் பற்றிக் கூறி வாய்ப்புள்ள இடங்களிலெல்லாம் தங்களுடைய மருத்துவப் புலமையை அழகுற வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

நோயாளியின் துன்பத்தையும் வேதனையையும் துடைப்பது மருந்து என்று நற்றிணை கூறுகிறது.

அருந் துயர் அவலம் தீர்க்கும் மருந்து⁶¹

கலித்தொகையின் குறிஞ்சிக்கலியிலும் மருந்துக்கு இதுபோன்றதொரு வரையறை கூறப்பட்டுள்ளது. நோயாளியின் அருந்துயரையும் கடும் வேதனையையும் தீர்ப்பது மருந்து ஆகும்.

அருந் துயர் ஆரஞர் தீர்க்கும் மருந்து⁶²

(ஆரஞர்-மன உளைச்சல்)

உயிர் காப்பது மருந்து என்று மருந்தினை உயிரைப் பாதுகாக்கும் பொருளாக வரையறுத்துள்ளது பாலைக்கலி.

இன்னுயிர் செய்யும் மருந்து⁶³

ஆயினும் மருந்துக்கு மாமுனி திருவள்ளுவர் வழங்கி உள்ள வரையறையே மிகவும் குறுகியதாகவும் பொருளில் முழுமை பெற்றதாகவும்

கருதப்படுகிறது. மருந்தின் முக்கியத்துவத்தைக் கருத்திற் கொண்டு அதன் பல்வேறு பண்புகளை விளக்கிக் கூறுமுகமாக மருந்து என்ற தலைப்பில் ஒரு தனி அதிகாரமே ஒதுக்கியுள்ளார். மருந்து என்பது நோயாளி (உற்றவன்), மருத்துவன் (தீர்ப்பான்), மருந்து, தாதி (உழைச் செல்வான் Nurse) என்ற நான்கு கூறுகளைக் கொண்டதென வரையறுத்துள்ளார். இந்நூற்கூறுகளும் ஒன்றோடொன்று இயைந்து செயற்பட்டால் மட்டுமே நோய் குணமடையுமென்று இதன்மூலம் வலியுறுத்தியுள்ளார்.

உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்து உழைச் செல்வான் என்று

அப்பால் நாற்கூற்றே மருந்து⁶⁴

உழைச்செல்வான் என்ற சொல்லுக்கு மருத்துவர் கண்ணப்பன் வேறொரு விதமாகப் பொருள் கூறுகிறார்.⁶⁵ உழைச்செல்வான் என்னும் சொல் உடலிலுள்ள பிணித்தடை காப்புப் பொருட்களைக் (Immunological Substances) குறிக்குமென்று பொருள் கூறிய அவர் அவ்வாறு பொருள் கூறியதற்கான விளக்கம் எதுவும் கூறவில்லை; எனினும் இடம் பொருள் கருதி அவருடைய கருத்தும் ஏற்புடையதாகின்றது.

பிற்காலச் சங்க இலக்கியமான பெருங்கதையில்⁶⁶ உழைச் சுற்றாளர் என்னும் சொல் காணப்படுகிறது. சிறந்த உரையாசிரியரான சாமினாத ஐயர் உழைச்சுற்றாளர் எனும் இச்சொல்லுக்கு நோயாளியின் அருகிலமர்ந்து பணிபுரிபவர் என்று பொருள் கூறுகிறார். தமிழ்ச் சொல்லகராதியிலும்⁶⁷ இதே பொருள்பட நோயாளியின் அருகிலமர்ந்து மருந்து முதலியன கொடுப்பவர் என்று விளக்கமளிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே உழைச்செல்வான் என்னும் இச்சொல்லானது, நோயாளிக்குத் தேவையான பணிவிடைகளை முடித்துச்

செல்பவன் (செல்வான்) என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று கொள்ளலாம்.

மருத்துவ சிகிச்சையில் மேற்கூறப்பட்ட நான்கு கூறுகளின் ஒருமித்த சேவையின் அத்தியாவசியத் தேவையினை வலியுறுத்தித் திருவள்ளுவரும் ஆயுர்வேத மாமருத்துவர் சுசுருதாவும் கூறிய கருத்துக்களின் நெருங்கிய ஒப்புமை ஆச்சரியப்படத்தக்கதாயுள்ளது. மருத்துவன் (பிஷக்), மருந்து, தாதி (உபதாதா-Nurse), நோயாளி (ரோகி) ஆகிய நான்கும் நான்கு தூண்கள் போன்று செயல்பட்டு சிகிச்சையின் வெற்றிக்குக் காரணமாகின்றன என்று சுசுருதா சுறியுள்ள கருத்து⁶⁸ திருவள்ளுவருடைய கருத்துடன் நெருங்கிய ஒப்புமை கொண்டுள்ளதென்பது தெள்ளென விளங்கும்.

மாபெரும் சித்தராகிய திருமூலர் தனது திருமந்திரத்தில் மருந்து பற்றி மிகவும் சுவையானதொரு வரையறை தந்துள்ளார். அவரது கருத்துப்படி, நோய் என்பது உடல்நோய் என்றும் உளநோய் என்றும் இருவகையாக வகைப்படுத்தப்படுகின்றது. மருந்து என்பது உடல் நோயினைத் தவிர்ப்பது (மறுப்பது உடல் நோய்); உள நோயினைத் தவிர்ப்பது (மறுப்பது உள நோய்); இனி நோய் வராமல் தடுப்பது (இனி நோய் வராதிருப்பது); மரணத்தைத் தடுப்பது (மறுப்பது சாவை) என்பது திருமூலர் கூறும் வரையறையாகும்.

மறுப்பது உடல்நோய் மருந்து எனலாகும்

மறுப்பது உளநோய் மருந்து எனலாகும்

மறுப்பது இனிநோய் வராதிருப்ப

மறுப்பது சாவை மருந்து எனலாகும்⁶⁹

மூலிகை மருந்து

பழங்காலத் தமிழ் தேசத்தில் மருத்துவம் மிகுந்த அளவில் வளர்ச்சியடைந்திருந்தது. மக்களும் மூலிகைகள் பற்றியும் மூலிகைச் சிகிச்சைகள் பற்றியும் நன்கு பழக்கப்பட்டிருந்தனர். எனவே தமிழ்ப் புலவர்களும் மருத்துவ அறிவு பெற்றிருந்ததோடு நலவாழ்வின் ஒழுக்கமுறைமை மற்றும் நீதிநெறிக் கோட்பாடுகள் பற்றித் தாங்கள் எழுதிய நூற்களின் பெயர்களை மூலிகைப் பெயர்களால் தலைப்புகளிட்டனர். மருத்துவ நெறிகளுடன் ஒழுக்க நெறிமுறைகளைக் கலந்து கூறியமையால் மக்கள் அவற்றை எளிதில் புரிந்து கொண்டு கடைப்பிடிக்க ஏதுவாக இருந்தன.

திரிகடுகம், சிறுபஞ்சமூலம், ஏலாதி என்பன இவ்வகை சார்ந்த நன்னெறி நூற்களாகும். இவை முறையே மூன்று, ஐந்து, ஆறு மூலிகை மருந்துகளின் தொகுப்புக்களைத் தலைப்புக்களாகக் கொண்டவையாகும். மூலிகை மருந்துகளைச் சரியான முறையில் உட்கொள்ளுவதன் மூலம் உடலிலுள்ள நோய்கள் குணமாகி உடல் நலம் பாதுகாக்கப்படுதல் போன்று இந்நூற்களில் கூறப்பட்டுள்ள நல்லொழுக்க நெறிமுறைக் கோட்பாடுகளை முறையாகப் பின்பற்றி நடப்பதன் மூலம் துயருற்ற மனமும் ஆன்மாவும் குணமடைந்து மன நலமும் ஆன்மீக நலமும் பெறமுடியும்.

மிகவும் உயர்நிலை மருத்துவ அறிவினைப் பெற்றுள்ள தற்கால மருத்துவர்களுக்குப் புதிராகத் தோன்றக்கூடியதும் தனிச்சிறப்பு மிக்கதும் மிக முக்கியமானதுமான நோய் நீக்கும் சக்திகளைக் கொண்ட சில அபூர்வ மூலிகை மருந்துகள் அக்காலத்தில் இருந்தமை பற்றிய விபரங்களை சித்தர்களும் கம்பரும் தங்களது நூற்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

மருத்துவர் கண்ணப்பரின் கூற்றுப்படி, பழங்காலத் தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்து வந்த சித்தர்கள் கொங்குநாடு, குடகுநாடு, சேரநாடு ஆகியவற்றில் கிடைக்கக் கூடியவையாக அவர்கள் கருதுகின்ற எட்டு வகையான மிகவும் அபூர்வமானதும் விநோதமானதுமாகிய மூலிகைகள் பற்றித் தங்களது மருத்துவ நூற்களில் அறிமுகம் செய்துள்ளனர். இந்த எட்டுவகை மூலிகைகளும் வளரக்கூடிய இடங்களுக்கு அவர்கள் அட்ட மங்கலம் எனப் பெயரிட்டுள்ளனர்.⁷⁰

மருத்துவர் கண்ணப்பரின் கூற்றுப்படி இந்த எட்டு வகை மூலிகைகளின் பெயர்கள் பின்வருமாறு:

1. சுவர்ணகரணி : ஒன்பது வகையான உலோகங்களையும் ஒன்பது வகையான பாஷாணங்களையும் உருக்கக்கூடிய தன்மை வாய்ந்தது.
2. சஞ்சீவ கரணி : இழந்த உயிரை மீட்டுத்தருவது.
3. சல்லியக்கரணி : உடலின் துண்டிக்கப்பட்ட உறுப்புக்களை ஒட்டவைத்து மீண்டும் முன்போல் செயல்படச் செய்வது.
4. விசல்ய கரணி : உடலைத் துளைக்கும் ஆயுதத் துகள்களினால் உடல் அழிவதினின்றும் உடலைப் பாதுகாப்பதுடன் அத்துகள்களை அழிக்கும் தன்மை கொண்டது.
5. அமிர்த சஞ்சீவ : ஆயுட்காலத்தை நீட்டிக்க அடிப்படை மருந்து.
6. அமிர்த சஞ்சீவி : ஆயுட்காலத்தை நீட்டிக்க உதவுவது.
7. சாமானியகரணி : சித்துவின் பணியினைச் செய்வது.

கண்ணப்பர் அளித்துள்ள பட்டியலில் மேற்கண்ட ஏழு மூலிகைகள் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளன; எட்டாவது மூலிகை காணப்படவில்லை. ஆனால் இதேபோன்ற மற்றமிரு மூலிகைகள் கம்பராமாயணத்தில் இடம்பெற்றுள்ளன. அவையாவன:

8. உடம்பின் பகுதியோ அல்லது முழுமையுமோ சிதையுண்டிருந்தால் அதனை முன்னர் இருந்த நிலைக்கு அதன் மூல வடிவத்துடன் மீண்டும் கொண்டு வரும் மூலிகை.

9. சாகும் தருவாயிலிருக்கும் உயிரை மீட்டுக் கொணரும் மூலிகை.

மேற்கூறப்பட்ட 8வது, மற்றும் 9வது மூலிகைகள் மருத்துவர் மூலிகை மணிவேங்கடேசன் அவர்களால் சாவல்ய கரணியென்றும், மிருதசஞ்சீவினியென்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.⁷¹

அவருடைய கூற்றுப்படியும் தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளபடியும் மேலே தரப்பட்ட பட்டியலில் கூறப்பட்ட 2 மற்றும் 3வது பண்புகளைப் பெற்றுள்ள மூலிகைகள் முறையே சந்தானகரணியென்றும் சல்லியகரணியென்றும் அழைக்கப்படுகின்றன.⁷²

பளியரின மக்களின் மருத்துவமுறைகள்

பளியரின மக்கள் இயற்கை மருத்துவம், சித்த மருத்துவ முறையினை பயன்படுத்துகின்றனர். மேலும் மந்திரம் சார்ந்த மருத்துவ முறையினையும் பயன்படுத்துகின்றனர்.

இயற்கை மருத்துவம்

நாட்டுப்புற இயற்கை மருத்துவம் பற்றிய செய்திகள் வாய்மொழியாகவே இன்னும் இருந்து வருகின்றது. எழுதப்பட்ட நூல்கள் இன்னும் வெளிவரவில்லை எனலாம். சில ஓலைச்சுவடிகளில் நாட்டுப்புற இயற்கை மருத்துவம் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. தமிழ் இலக்கியங்களிலும் நாட்டுப்புற இயற்கை மருத்துவம் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணப்படுகின்றன.

திருவள்ளுவர் திருக்குறளில் மருந்து எனும் அதிகாரத்தில் தமிழ் மருவத்துவமுறை (Tamil System of Medicine) பற்றி விளக்கமாகக் கூறுகின்றார். நாட்டுப்புற இயற்கை மருத்துவமுறையை அடியொற்றியே வள்ளுவர் “மருந்து” பற்றிப் பேசுகின்றார் எனலாம்.

மாறுபாடில்லாத உண்டி மறுத்துண்ணின்

ஊறு பாடில்லை உயிர்க்கு⁷³

இக்குறளில் “உணவே மருந்து” “மருந்தே உணவு” என்ற கொள்கையினை வள்ளுவர் வலியுறுத்துகின்றார். “மாறுபாடில்லாத உண்டி” என்ற தொடர் நாம் உண்ணும் உணவு உடலுக்கு ஏற்ற உணவாக அமைதல் வேண்டும் என்றார். நாட்டுப்புற வைத்திய முறையில் உணவுப் பத்தியமுறை கையாளப்பட்டு வருகின்றது. இப்பத்திய முறையும் “மாறுபாடில்லாத உணவு” என்ற தொடர் குறிப்பாக உணர்த்துகின்றது. உணவுகளில் வேண்டாதவற்றை நீக்கி உண்பதே பத்திய முறையாகும். “உணவே மருந்து, மருந்தே உணவு” எனும் கொள்கையை இன்று நாட்டுப்புறங்களில் பெருமளவில் பின்பற்றி

வருகிறார்கள். காய்கனிகள், கீரை வகைகள், வாழைத்தண்டு, வாழைப்பூ முதலானவற்றை உணவோடு சேர்த்து உண்ணும் வழக்கம் இருந்து வருகின்றது.

நம் உடலிலுள்ள கழிவுப் பொருட்களை வெளியேற்றுவதே நாட்டுப்புற இயற்கை மருத்துவத்தின் முக்கிய அம்சம் ஆகும். இதனையே வள்ளுவர்,

மருந்தென வேண்டாவாம் யாக்கைக் கருத்திய
தற்றது போற்றி உணின்⁷⁴

என்கிறார்.

நோய்நாடி நோய்முதல்நாடி அது தணிக்கும்
வாய்நாடி வாய்ப்பச் செயல்⁷⁵

நோய் தோன்றும் முன்னே அதனை ஆராய்ந்து அறவே நீக்கிவிட வேண்டும் என்கிறார்.

உற்றவன் தீர்ப்பான் மருந்துழைச் செல்வானென்
றப்பானாற் கூற்றே மருந்து⁷⁶

- (1) நோயுற்றவன்
- (2) மருத்துவன்
- (3) மருந்து

இம்முன்றையும் இணைத்து வள்ளுவர் கூறுவதிலிருந்து பழங்காலத்தில் நிலவிய தமிழ் மருத்துவமுறை பற்றி அறியமுடிகிறது.

பெரியபுராணத்தில் சேக்கிழார், கண்ணப்பன் இறைவனின் கண்ணிலிருந்து குருதி வருவதைப் பார்த்ததும் வனங்கள் எங்கும் சென்று

புனத்திடை வளர்ந்த, மூலிகைகளைப் பறித்துக் கொணர்ந்து “மருந்துகள் பிசைந்து வார்த்தார்” என்று குறிப்பிடுகின்றார். மூலிகை மருத்துவம் மிகப் பழங்காலத்தில் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்குப் பெற்று வந்தது என்பதை பெரியபுராணம் மூலம் அறியமுடிகிறது.⁷⁷ பிசைதல், வளர்த்தல் என்பது நாட்டுப்புற மருத்துவ முறைகளில் கையாளப்படும் சொற்களாகும்.

இயற்கை மருத்துவம் அல்லது மூலிகை மருத்துவம் என்பது விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப சாதனங்கள் வளர்ச்சி பெற்ற இன்றைய காலகட்டத்திலும் செல்வாக்குச் செலுத்தி வருகின்றது. மூலிகை மருத்துவம் எளிமையானது, அதிகப் பொருட் செலவில்லாதது, தீய விளைவுகளை உண்டாக்காதது, விரைவில் நோயைக் குணப்படுத்துவது, இதனால் நகர்ப்புறங்களில் வாழ்கின்ற அறிவோர் குழுக்களும் (Elites) இயற்கை வைத்தியம் அல்லது மூலிகை மருத்துவ முறைகளைப் பின்பற்றி வருகின்றனர். ஆங்கில மருந்துகளைத் தொடர்ந்து உண்பதால் ஒவ்வாமையும் (Allergy) தீய பின்விளைவுகளும் (Side Effects) தருவதால் பலர் ஆங்கில மருந்துகளை உண்பதை நிறுத்திவிட்டு தற்போது இயற்கை மருத்துவத்திற்கு வருகின்றனர்.

மந்திர சமய நாட்டுப்புற மருத்துவம்

மந்திரங்கள், வாய்பாடுகள், சாமியாட்டம் இவற்றைப் பயன்படுத்தி, நோயைத் தீர்க்கும் முறைக்கு மந்திர சமய நாட்டுப்புற மருத்துவம் என்று குறிப்பிடுகின்றார் டான்யாடர்.⁷⁸ தொன்மைச் சமயத்தில் மந்திரம் ஒரு பிரிக்க இயலாத கூறாக இருந்தது. இது அறிவியல் தோன்றுவதற்கு முந்திய

கலையாகும்.⁷⁹ இயற்கையின் இயக்க விதிகளைப் புரிந்து கொள்ள இயலாத மனிதன், இயற்கைக் கட்டுப்படுத்தவும், அதனிடமிருந்து சில பயன்களைப் பெற்றுக் கொள்ளவும் உருவாக்கிய ஒன்றே மந்திரமாகும்.⁸⁰ ஆயின் இன்று மந்திரம் என்பது இறைவனைப் போற்றியும், வேண்டியும் வடமொழியில் கூறும் சுலோகங்கள், நச்சுக் கடிகளுக்குள்ளானவர்களின் உடலிலிருந்து நஞ்சினை முறிக்க மந்திரவாதிகள் கூறும் சுலோகங்கள் ஆகியவற்றைக் குறிப்பதாகவேயுள்ளது.⁸¹ நாட்டுப்புற மருத்துவத்தில் மந்திரம் பிரிக்க முடியாதவாறு பின்னிப்பிணைந்துள்ளது.

நாட்டுப்புற மக்கள் நோயினைத் தீர்ப்பதற்கு மருத்துவரை நாடுவதற்குப் பதிலாகப் பூசாரியையும், மந்திரவாதியையும் நாடுவதை இன்னும் காணலாம். இப்போக்கு பழங்குடி சமுதாயத்திலும் காணப்படுகிறது என்கிறார் சு.சக்திவேல்.⁸² உடலில் ஏற்படும் கொப்புளங்கள், கட்டிகள், வீக்கம், முள்அடித்தல், பாம்புக்கடி, பூரான்கடி முதலியவற்றிற்கு மந்திரிப்பதைப் பின்பற்றும் வழக்கம் நாட்டுப்புறங்களில் இன்னும் நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றது.

நாட்டுப்புற மருத்துவர்களில் சிலர் மருத்துவத் தொழிலுடன், குறி சொல்லல், சாமியழைத்தல், பேயோட்டுதல் முதலிய தொழிலையும் செய்து வருகின்றனர். திருநீறு மந்திரித்துக் கொடுத்தல், எலுமிச்சம் பழம் மந்திரித்துக் கொடுத்தல், கருப்புக்கயிறு மந்திரித்துக் கொடுத்தல், தாயத்துக் கொடுத்தல் முதலிய மந்திரச் செய்கைகளையும் ஒருசில நாட்டுப்புற மருத்துவர்கள் தெரிந்து வைத்திருக்கின்றனர். மந்திரத்தையும், மருத்துவத்தையும் இவர்கள் இணைத்தே சென்று வருகின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

குழந்தைப் பேற்றின் போது தடை ஏற்படின் அதற்காக மந்திரித்தல் சடங்கினைச் செய்வதுண்டு. அதாவது தேங்காய், வாழைப்பழம், சூடம் ஏற்றி சாமி கும்பிடுதல் உண்டு. குழந்தைக்கு நோய்வராமல் தடுக்க குடுவைத்தல், நோய் தடுக்கும் விதமாக மந்திரித்துத் திருநீறு தருதல், உரம் எடுத்தல் போன்ற சடங்கினை நடத்துவதுண்டு என்கிறார் தகவலாளர் வெ.சங்கர்.⁸³

வாந்தி, வயிற்றுப்போக்கு, இருமல் (கக்குவான்), சிலந்தி, பரு போன்றவற்றிற்கும் பூசாரி மந்திரிக்கின்றார். தீய பார்வைகளினால் ஏற்படுகின்ற நோயை நீக்குவதற்குக் கண்ணேறு கழித்தலுண்டு. அதாவது உடல்நிலை சரியில்லாதவரைக் கூப்பிட்டு அமரவைத்து அவரின் உடலை குங்கிலியத்தால் தடவி மந்திரம் சொல்கின்றார். சொல்லி முடித்த பின்னர் திருநீறும், எலுமிச்சை பழம் ஒன்றையும் கொடுக்கின்றார். உடல்நிலை சரியாகிவிடுகிறது என்பர் தகவலாளர் நா.பாலன்.⁸⁴

பாம்பு, தேள், நாய், வண்டு போன்றவை கடிப்பதனால் ஏற்படும் நோயினை நீக்கவும் மந்திரித்தல் சடங்குச் செய்வதுண்டு. பூசாரி மந்திரித்து திருநீறு கொடுக்கின்றார். அது விஷம் ஏறாமல் தடுத்து உடல்நிலையை சரியாக்கிவிடும். இப்போது இம்முறையைப் பயன்படுத்துவதில்லை. மருத்துவமனைக்குத் தான் செல்கின்றோம் என்கிறார் தகவலாளர் க.சடையாண்டி.⁸⁵

நான்கு நெல்லை எடுத்து கையின் இரண்டு பக்கமும் போடுவர் பூசாரி. கொஞ்ச நெல்லை கையில் எடுத்து சாமி பார்த்தல் உண்டு. கையின் பின்னாடி நெல் நிற்கும். நடுவில் உள்ள நெல்லின் வழியே தெய்வம்

வருவதாக நம்புவதுண்டு. அதன்பின்னர் தெய்வம் அருள் கூறுவதாக பூசாரி சொல்லுவார் என்பர் தகவலாளர் ஆ.முருகன்.⁸⁶

செய்வினை செய்யப்படுபவர்களின் கால்தட மண். மலம், முடி (மயிர்), நகம், துணி, கொட்டம்முத்து இவற்றில் ஏதாவது ஒன்றை வைத்து எப்படி ஆக வேண்டும் எனக் கருதுகிறார்களோ அப்படியே ஆக வேண்டும் எனக்கூறி செய்வினையைச் செய்கின்றனர். மருந்து சாமி என்றழைக்கப்படும் பூசாரி என்கிறார் தகவலாளர் மு.கோபால்.⁸⁷

ஒருவரைப் பிடிக்கவில்லையெனில் எலுமிச்சை, குங்குமம் வைத்து மந்திரம் சொல்லி அவர்களை நோயாளியாகவோ, இறந்து போகும்படியோ செய்துவிடுவதுண்டு. வெளியாரின் செய்வினைகளைச் சரிசெய்து குணப்படுத்துவதுமுண்டு. செய்வினை செய்வார்கள், எடுப்பார்கள், செய்முறையைப் பிறர்க்குச் சொல்வதில்லை என்கிறார் தகவலாளர் கோ.பழனி.⁸⁸

சித்த மருத்துவம் - தமிழ் மருத்துவம்

பிற மருத்துவ முறைகளினின்றும் சித்த மருத்துவத்தில் விஞ்சிநிற்கும் பண்பு என்பது வேறு எந்த மருத்துவ முறையிலும் சொல்லப்படாத முப்பு (Muppu) எனப்படும் முழுநிறை இயைபியக்க ஊக்கி (Universce Catalyse)யைத் தயாரிப்பில் அமைந்துள்ளது. முப்பு என்பது பூநீறு (Carbonate - கார்பனேட் எனும் உப்புக்களின் கலவை), கல்லுப்பு (Rock-Salt), அண்டக்கல் (Calcium Carbonate) ஆகிய மூன்று வகை உப்புக்களின் சேர்மமாகும். இந்த முப்பு குறை மதிப்பு உலோகங்களைத் தங்கமாக மாற்றவும், மனித உடலுக்குப் புத்துயிரளிக்கவும், வல்லமை மிக்க வியத்தகு

சக்தி படைத்தது. மேலும், பூநீறு சேகரிக்கப்படக்கூடிய இடங்களாகத் தமிழ்நாட்டில் சுமார் 35 இடங்கள் இருப்பதாக சுப்பராயப்பா குறிப்பிட்டுள்ளார்.⁸⁹

இத்தகைய தனிப்பெருஞ் சிறப்புக்களின் காரணமாக சித்த மருத்துவமானது தமிழ்நாட்டின் தனிப்பெரும் மருத்துவ முறையென்றும். இக்கருத்தின் அடிப்படையிலும் குருசிரோன்மணி (Gurusironmani) என்பவரால் தொகுத்தளிக்கப்பட்ட பின்வரும் காரணங்களாலும் சித்த மருத்துவமானது, தமிழ் மருத்துவம் (Thamil Medicine) என்று எல்லோராலும் பாராட்டப்படுகின்றது.⁹⁰

1. சிறப்புமிக்க சித்த இறைஞானிகள் பெரும்பாலும் தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்தவர்கள்.
2. சித்த மருத்துவ ஆய்வேடுகள் பெரும்பாலும் தமிழ் மொழியிலேயே உள்ளன.
3. சித்த மருத்துவத்தின் பயிற்சிகளும் விதிமுறைகளும் தமிழ்நாட்டு முறைப்படி தமிழ்நாட்டு எல்லைக்குட்பட்டுள்ளன.
4. சித்த மருத்துவர்களால் கையாளப்பட்டுள்ள மறைமுக குழுஉக் குறிகள் (Cryptic Code) தமிழ்நாட்டைத் தவிர வேறெங்கும் காணப்படவில்லை.

எனவே, தமிழ்நாட்டில் நடைமுறையிலிருந்து வந்த மருத்துவமுறை சித்தமருத்துவ முறையேயாகும்.

தமிழ்நாட்டில் சித்தமருத்துவமுறை மிகவும் பிரபல்யமடைந்ததற்கான முக்கிய காரணங்கள்

- ❖ சித்த மருத்துவத்தில் பயன்படுத்தப்படும் மருந்துகள் யாவும் எளிதில் பெறக்கூடியவை.
- ❖ மருந்துகளின் பயன்பாட்டுறுதி.
- ❖ மருந்துகளின் தயாரிப்புக்கு இயல்பாகக் கிடைக்கக்கூடிய கனிமப் பொருட்களின் பயன்பாடு.
- ❖ மருந்துகள் தயாரிப்பதில் பயன்படக்கூடிய மூலிகைகள் யாவும் தமிழ்நாட்டிலேயே எளிதில் கிடைத்தற்கூடியவையாயிருப்பது.⁹¹

தமிழ்நாட்டில், எந்தவொரு சிற்றூரிலும், எந்தவொரு வீட்டிலும் கூட இம்மருத்துவ முறையினைப் பற்றி அறியாதோர் இருக்கமாட்டார் என்று சொல்லுமளவிற்கு இதன் முக்கியத்துவம் விரிந்து பரந்து பிரபல்யமடைந்துள்ளது. ஒவ்வொரு பெண்ணும் சாதாரண நோய்களுக்குத் தனக்கும், தன் குழந்தைகளுக்கும் தானே சிகிச்சை செய்து கொள்ளும் அளவிற்கு “வீட்டு வைத்தியம்” (Home Remedies) என்று சொல்லப்படுகின்ற எளிய சிகிச்சை முறைகளை அறிந்தவர்களாகவோ அல்லது அவற்றுடன் தொடர்பு கொண்டவர்களாகவோயிருப்பார்கள். இந்த வீட்டு வைத்திய மருத்துவ அறிவு அவள் தனது முன்னோர்களிடமிருந்து பாரம்பரியமாகப் பெறப்படுவதாகும்.⁹²

பொதுவாக ஒவ்வொரு இல்லத்திலும் வயது முதிர்ந்த பாட்டி (Grandmother) தனது பிள்ளைகளுக்கும் பேரப்பிள்ளைகளுக்கும் தானறிந்த இந்த மருத்துவ முறையினைச் சொல்லித்தருவதால் இது ‘பாட்டி வைத்தியம்’ என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

சிரோன்மணி கூறியிருப்பது போல், சித்த மருத்துவத்தில் உணவு என்பது அனைத்து நோய்களையும் தீர்க்கக்கூடிய சஞ்சீவி மருந்தாகக் கருதப்படுகிறது. இயற்கை உணவு முறையினையும், இயற்கையோடியைந்த பழக்க வழக்கங்களையும் கொண்ட தன்னொழுக்கக் கட்டுப்பாட்டு வாழ்க்கை (Austere Life) முறையினைக் கடைபிடிப்பதன் மூலம் உடல் நலத்தையும் உளநலத்தையும் நன்கு கட்டிக்காக்க முடியுமென்று மாபெரும் சித்த முனிவர்கள் பரிந்துரைத்துள்ளனர்.⁹³

நோயும் அதற்குரிய மருத்துவ முறையும்

பழியர்களைச் சித்த வைத்திய மருத்துவர்கள் எனலாம். தம் உடம்பில் எந்த நோய் வந்தாலும் மூலிகைகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். மேலும் பழிப்பாட்டப் பொருள்களைச் சேகரிக்க மலைக்குள் உயரமான இடத்திற்குச் செல்லும்போது, பாம்போ, பூரானோ, தேளோ கடித்தாலும் மூலிகைகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். தேன் எடுக்கும்போது மரத்தில் இருந்து விழுந்து உடம்பில் காயம் ஏற்பட்டாலும் இம்மூலிகைகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். தமக்கு குணமாகாத நோய்களுக்கு நகரத்திலுள்ள அரசு மருத்துவமனைக்குச் சென்று ஊசி போட்டுக் கொள்கிறார்கள். அவர்கள் பயன்படுத்தும் மூலிகைகளைப் பின்வருமாறு காணலாம்.

கடுக்காம்பூ

வயிற்று உழைச்சலுக்கு இப்பூவைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

இரக்கொடி வேர்

இவ்வேரை இடித்துச் சாறு எடுத்துக் குடிப்பதன் மூலம் வயிற்று வலியைக் குணப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள்.

சிறியாநங்கை வேர், பெரியா நங்கை வேர், கருநாகதாழி வேர், நரிவள்ளி வேர்

இவ்வேர்களை நன்றாக உரசி எடுத்துப் பின்பு அதை வெந்நீரில் போட்டு, அத்துடன் சிறுநீரைக் கலந்து சாப்பிட்டால் பாம்பு கடித்தவர் பிழைத்துக் கொள்வர். இம்மூன்று வேர்களையும் சோமலே, பெரிய உரிக்கட்டி வேர், நரிவள்ளிவேர் என்பவற்றைத் தூளாக்கிப் பாம்புக்கடியால் ஏறிய விஷத்தை முறிக்க மருந்தாக உபயோகிக்கிறார்கள். மேலும் பச்சை வேரைச் சிறிதளவு கடித்து மென்று பாம்பு கடித்த இடத்தில் அந்தக் கசப்பு மிகுந்த சாற்றைத் துப்பிவிடுகிறார்கள்⁹⁴ என்று கூறுகிறார்.

கர்ப்பப்பூச்சிப்பட்டை

குழந்தைப்பேறு இல்லாத பெண்கள் பட்டையை அரைத்து, மாதவிடாய்க் காலத்தில் மூன்று நாட்கள் என்ற கணக்கில் மூன்றுமாதம் குடித்தால் நான்காவது மாதம் குழந்தை உண்டாகிவிடும். இதற்குப் பத்தியம் இல்லை.

தாய்ப்பால் சுரப்பதற்காக

பால்பட்டை கஷாயம், வெள்ளை நாவல்பட்டை கஷாயம் ஆகியவை கொடுத்தால் பெண்களுக்குத் தாய்ப்பால் சுரக்கும்.

தீட்டுப்பட்டை

கொடுக்காப்புளி வேர்ப்பட்டையை இடித்து, நன்கு அரைத்து, தண்ணீரில் கலக்கி, இரண்டு நாட்கள் காலையில் குடித்தால், எப்படிப்பட்ட தீட்டும் கலைந்துவிடும்.

விஷக்கடிகள்

பூரான்கடி, சீயான்கடி, தேள்கடி, எலிக்கடி போன்றவற்றிற்குத் தீய மரத்துப்பட்டையை அரைத்துக் கடிவாயில் போடவேண்டும். விஷம் அப்படியே முறிந்து, கடுப்புக் குறைந்துவிடும்.

தேள் கொட்டினால் தேள் கொட்டும் பட்டையை எலுமிச்சைப் பழச்சாற்றில் உரசிக் கடிவாயில் போட்டால் கடுப்பு இறங்கிவிடும்.

வண்டுகடிப்பட்டையை எலுமிச்சைப் பழச்சாற்றில் உரசி, வண்டு கடித்த இடத்தில் போட்டால் வண்டுகடி விஷம் நன்கு முறிந்துவிடும்.

பாம்புகடிக்கு விஷக்கடி வேரை நன்றாக அரைத்து கடிவாயில் பூசினால், அப்படியே விஷத்தை எடுத்துவிடும்; விஷம் மேலே ஏறாது.

பாம்பு கடித்தால் சிறியா நங்கை இலையை மென்று அதன் சாற்றை விழுங்க வேண்டும்; இலையின் சாற்றை விஷக்கடி வாயிலும் வைக்க வேண்டும். இவ்வாறு செய்தால், விஷம் உடனே இறங்கிவிடும். சிறியா நங்கையை, நாகமல்லி, பெரியா நங்கை, மிளகு நங்கை என்றும் கூறுவர்.

வெள்ளைப்பத்து, கரும்பத்து போன்றவை உடலில் தோன்றினால் விஷக்கடி வேரை அரைத்து, பத்து இருக்கும் இடத்தில் பூசினால் அப்படியே மறைந்துவிடும்.

வாயுக்கோளாறு

ஏழு காவாளைப் பருப்பை தீயில் சுட்டு (சாப்பிட ருசியாக, கடலைப்பருப்பு போன்று இருக்கும்) தோலை உடைத்துச் சாப்பிட்டால் வாயு கலைந்துவிடும்.

வாயுக்கிழங்கை நன்கு காயவைத்து இடித்து, மாவாக்கி, மாவைச் சர்க்கரையோடு கலந்து (நீர்விடாமல்) சாப்பிட்டால் வாயு கலைந்துவிடும். இவ்விரண்டினுள் காவாளைப் பருப்பே சிறந்தது. வாயுப்பட்டையைக் கஷாயம் போட்டுக் குடித்தால் வாயுக்கோளாறுகள் நீங்கிவிடும்.

வயிற்றளைச்சல்

மாவலிங்கப்பட்டையைத் தேனில் உரசி, மூன்று முறை நாக்கில் வைத்தால் எப்படிப்பட்ட வயிற்றளைச்சலும் குணமாகிவிடும்.

கடுக்காயைத் தேனில் உரசிக் கொடுத்தால், வயிற்றளைச்சல் உடனடியாக நிற்கும்; சிறு குழந்தைகட்கு இது சிறந்த மருந்து.

மலதாங்கிப் பட்டையைச் சிறிது பசும்பாலில் உரசி, அதைப் பாலில் கலந்து குடித்தால், வயிற்றளைச்சலோடு வயிற்று வலியும் நீங்கும்.

முடக்குவாதம், முழங்கால் வீக்கம்

நிடைலைப் பச்சிலையையும், கரும்புத்து மண்ணையும் சேர்த்து விழுது போல் அரைத்துச் சிறிது சூடு பண்ணி, இரவில் படுக்கும் பொழுது முழங்காலில் போட்டுவிட்டுப் படுத்தால் வீக்கம் வற்றிவிடும்; இரண்டு நாட்கள் போட வேண்டும்.

காஞ்சிரம்பட்டை அல்லது அதன் பழத்தை நீரில் உரசி, வலி இருக்கும் இடத்தில் இரவு படுப்பதற்கு முன் பூசவேண்டும். காலையில் எழுந்து, வெந்நீர் வைத்துக் கழுவவேண்டும். இவ்வாறு மூன்று நாட்கள் செய்து வந்தால், நீர் வற்றி, வலி குறைந்துவிடும்.

இளைப்பு நோய்

மந்தி ஒதப்பியை நன்கு அரைத்து, பழைய சோற்றின் நீர் அல்லது பாலோடு கலந்து ஒருவாரம் சாப்பிட்டால் இளைப்பு குணமாகும்.

காய்ச்சல்

இவற்றிற்குப் பேய்ப்புடலைக் கொடியைக் காயவைத்து, இடித்துப் பொடி செய்து, தேனில் கலந்து கொடுத்தால், இரண்டு நாட்களில் குணமாகிவிடும்.

இவற்றிற்குத் துளசிக் கஷாயம் அல்லது நொச்சியிலையை ஆவி பிடித்தால், உடனடி நிவாரணம் கிடைக்கும்.

நீரழிவு

சர்க்கரைக் கொல்லி இலையை நிழலில் காயவைத்து, இடித்து, மாவாக்கி, இரண்டு நேரம் சாப்பிட்டால், சர்க்கரைச் சத்து நன்கு குறைந்துவிடும்.

உடல் சூடு

நன்னாரி வேரின் கஷாயம் அல்லது அதன் பொடி போன்றவற்றைத் தேனோடு கலந்து சாப்பிட்டால், உடல் சூடு தணியும்.

சிரங்கு அரிப்பு

தலைச்சுருளியின் இலையைக் காயவைத்துப் பொடி செய்து, ஒருவாரம் தேய்த்துக் குளித்துவரின் நிவாரணம் கிட்டும்.

பல்வலி

ஓடும் முப்புருதி என்னும் செடியின் இலையைப் பல்வலி இருக்கும் இடத்தில் கசக்கி வைத்துக் கொண்டால் வலி குணமாகிவிடும்.

மூலநோய்

காட்டுக் கருணைக் கிழங்கைப் புளியோடு சேர்த்து வேகவைத்துச் சாப்பிட்டால் உடனடி குணம் கிடைக்கும்.

வெட்டுக்காயம், நீண்ட நாள் புண்

காயப்பச்சிலையை அரைத்துப் போட்டால், நீண்ட நாட்களாக ஆறாதிருக்கும் புண் ஆறிவிடும்.

கண்ணில் தூசி விழுதல்

ஆத்தி இலையை மென்று பிழிந்தால், கண்ணில் ஒதுங்கியிருக்கும் கல், குச்சி போன்றவை வெளியே வந்துவிடும்.

மஞ்சள் காமாலை

குருட்டுக் கொழுஞ்சி இலையின் சாற்றை, ஒரு வேளை நீருடனோ, மோருடனோ கலந்து சாப்பிட்டாலே மஞ்சள் காமாலை குணமடையும்.

வண்டுகடிப்பட்டை, பூமி விஷக்கடி

விஷ வண்டுகளாகிய கதம்ப, கடந்தை போன்ற வண்டுகள் கடித்தால் இம்மூலிகைகளைக் கடித்த இடத்தில் அரைத்துப்போடுவர்.

சிலந்திப்பட்டை

சிலந்தி கட்டி வந்தால் இம்மூலிகையை அரைத்துப்போடுவர்.

தீப்புல்லு, பாதகாட்டுத்தாமரை

உடம்பில் தீப்புண் பட்டால் இவற்றை அரைத்துப்போடுவர்.

மிளகு நங்கை வேர்

இம்மூலிகையின் சாற்றை எடுத்துப் பாலோடு கலந்து சாப்பிட்டால் வயிற்றுவலி, வயிற்று உழைச்சல் நீங்கிவிடும்.

“சிறு குறிஞ்சான்” மூலிகையைத் தொடர்ந்து உட்கொண்டால் சர்க்கரை வியாதி நீங்கும் என்று நாட்டு வைத்தியர்கள் கூறுவதுண்டு. தூதுவளையைப் பொடி செய்து, தேன், பால், நெய் இவற்றில் ஏதேனும் ஒன்றைச் சேர்த்து உண்பதன் வாயிலாக சளி, இருமல் தொடர்பான நோயைத் தீர்க்கலாம். “கீழாநெல்லி” மஞ்சள் காமாலை நோயைக் குணப்படுத்துகிறது. அறுகம்புல் சாறு குடிப்பதால் உடலில் நீண்ட நாட்களாகத் தங்கியிருந்த நச்சை நீக்குகிறது. சிறந்த நச்சு நீக்கியாக அறுகம்புல் சாறு இயற்கை மருத்துவத்தில் பயன்பட்டு வருகின்றது. அறுகம்புல் சாறு தொடர்ந்து உட்கொண்டு வந்தால் தொற்றுநோய் வராது. அறுகம்புல்லுக்கு “கிரிமூலி” என்ற பெயரும் உண்டு. நல்ல பாம்பை கடித்துக் குதறிய கீரி, அறும்புல்லை வாயால் கடித்து துப்பிவிட்டுச் செல்வதை நாட்டுப்புறங்களில் இன்றும் காணலாம்.⁹⁵

இருமல், காய்ச்சல்

சுக்கு காய்ச்சி குடித்தல், துளசிசார் குடித்தல்.

அம்மை

வேப்பிலையில் படுக்கவைத்தல் உண்டு. மூன்றாவது நாளில் தண்ணீரில் எண்ணெய்விட்டு குளிக்கவைத்தல் உண்டு.

இருமல்

தேன் நல்ல மிளகு இரண்டையும் அரைத்து நான்கு நாள் இரவில் கரண்டியில் வறுத்து சாப்பிட்டால் குணமாகும்.

அழுங்கு ஓடு, நரங்கி காய் விசி பச்சைப்பூ நசுக்கி மூன்று நேரம் குடித்தால் இருமல் சரியாகிவிடும்.

தலைவலி

கொடி வல்லி வேரை அரைச்சு நெற்றியில் மூன்று பொட்டு வைத்தால் தலைவலி சரியாகிவிடும்.

வயிற்றுவலி

சுண்டாமுட்டி தலையின் வேரை அரைத்து சாப்பிட்டால் வயிற்றுவலி சரியாகிவிடும்.

கால் சுளுக்கு

சுளுக்குத் தலையை அரைத்துப் போடவேண்டும்.

பாம்புகடி

புளியம்பட்டை, எருக்கலையை அரைத்து கடிபட்ட இடத்தில் வைக்க, விஷம் ஏறாது.

பூச்சி என்று சொல்வார்கள். பாம்பு என்றால் விஷம் அதிகமாகிவிடும். ஆதனால் தான் பூச்சி என்பர். பாம்புகடிக்கு விஷக்கடி வேரை அரைத்து, அதைப் பாம்புகடித்த இடத்தில் வைத்துக் கட்டினால் விஷம் ஏறாது.

பேறுகால செலவு

புள்ளத்தாச்சிப் பெண்ணுக்கு பேறுகாலத்தில் எலுமிச்சை பழம் அரைச்சு பிழிஞ்சு காரமிளகாய் அரைச்சு, காட்டுமல்லி, மஞ்சள் சேர்த்து அரைச்சு கொதிக்க வைத்து பிள்ளை ரசம் கொடுத்தல் உண்டு.

காதுவலி

பூலாஞ்செடி தலை எடுத்து சிறிது உப்பு, ஒரு வெங்காயம் வைத்து தட்டி, அதன் சாற்றைக் காதில் ஊற்றிவிட வேண்டும். காதுவலி நின்றுவிடும்.

தொக்கம் எடுத்தல்

பழைய சாக்கு அறுத்து மனமுறியாத மஞ்சளை எடுத்து சுண்ணாம்பு தடவி வசம்ப வேகவைத்து, பொட்டு போல நுணுங்கி, தேன் கலந்து உண்ட பின்பு, வயித்தால போகும். வயித்தால போன் பின்பு வயிற்றில் சிக்கிய பொருள் வெளியே வந்துவிடும்.

- ❖ உடம்புக்கறி சாப்பிட்டால் பல் இடைவரிசை சதை இணையும்
- ❖ அடுப்புத் தீயில் உடம்பின் உலும்பை வேகவைக்கணும். நீண்டநாள் வாழ உடம்பு சாப்பிடணும், எலும்பைப் பொடியாக நுணுங்கி வைத்து சாப்பிட்டா உடம்பு நல்லா இருக்கும்.

தலைக்கனம்

ஆமணக்கு என்று சொல்லப்படும் கொட்டைமுத்துச்செடியின் இலைகளை மட்டும் பறித்து நெற்றிப் பகுதியிலும், பொட்டுக் குழிகள் என்று கூறும் நெற்றி ஓரப்பகுதிகள் இடப்புறத்திலும் வலப்புறத்திலும் வைத்துத் துணியால் கட்டிவிடுகின்றனர். இரவுப் பொழுதில் கட்டினால் விடியும் பொழுது வரை பொறுத்திருந்து எடுத்துவிடுவர்.

மருத்துவ செய்முறைகள்

பொதுவாக நாட்டுப்புற மருத்துவத்தில் மூலிகை போன்ற இயற்கைப் பொருட்களின் பயன்பாடு மிகுதி. அதிலும் பயிரினங்களின் இலைகள் தலையாய இடத்தைக் கொண்டவை. பட்டை, தண்டு, வேர் போன்றவை அடுத்த இடத்தில் அமைபவை. டான்யோடர் என்பவர் நாட்டார் மருத்துவத்தினை இயற்கை சார்ந்த நாட்டார் மருத்துவம் (Natural Folk

Medicine) மந்திர-சமய மருத்துவம் (Magic Religious Folk Medicine) என இரண்டு வகையாகப் பகுப்பர். இவர் கருத்துப்படி இயற்கை சார்ந்த நாட்டார் மருத்துவம் மனிதன் அவனது இயற்கைச் சூழலுக்கு எதிராக நடத்திய தொன்மையான ஓர் எதிர் இயக்கத்தைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது. அவனது நோய்களுக்கு இயற்கையிலுள்ள மூலிகைகளும், தாவரங்களிலும், தாதுக்களிலும், விலங்குப் பொருட்களிலும் குணம் நாடுவதை உள்ளடக்கியது. மந்திர சமய மருத்துவம் என்பது புனித மந்திரங்கள், புனித வார்த்தைகள், புனித செயல்கள் மூலமாக நோய்களைக் குணப்படுத்த முயற்சிப்பது. இவ்வகையில் நம்பிக்கையை ஓட்டியப ல்வேறு பழக்கவழக்கங்கள் சமயப் பூச்சுடன், மந்திரச் சார்புடன் இன்றும் நடைமுறையில் இருந்து வருகின்றன. இயற்கைப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தும் நாட்டாரின் மருத்துவச் செய்முறைகளும் இடத்திற்கு இடம் வேறுபாட்டுடன் காணப்படுகின்றன. நாட்டுப்புற மருத்துவக் கலையினை உன்னிப்பாகக் கவனித்தால் இயற்கைப் பொருட்களை மருந்தாகக் கொள்ளுவதைவிட உணவாகப் பயன்படுத்துதலே அதிகமாக நடைமுறை என்பது புலனாகும். அதனடிப்படையில் உணவுமுறையில் மேற்கொள்ளப்பெறும் நடைமுறைகளை இரண்டாகக் கருதுதல் தகும்.

1. வழக்கமான உணவுப் பொருள்களில் அமைத்தல்.
2. குறிப்பிட்ட நோய் வந்தபின் குறிப்பிட்ட உணவை ஏற்றல்.

நாட்டுப்புற மக்கள் நோய் வருதலைத் தவிர்க்கவும், சத்துநிலை பெறவும் கசப்பு நிறைந்த காய்கறிகளை வாரந்தோறும் சேர்த்து வருவர். இரத்த அழுத்தத்தைக் குறைக்கும் பாகற்காய், பிற... சுண்டைக்காய், அகத்தி

போன்றவற்றை வாராந்திர உணவாகக் கொள்ளுவதையும், சிறுநீர்ப் பாதையைச் சீர்மைப்படுத்தும் என்பதால் (நகரிய மக்கள் உட்பட யாவரும்) வாழைத்தண்டு போன்றவற்றைப் பயன்படுத்துவதையும் சான்றுகளாகக் கூறலாம். நாள்தோறும் அல்லது ஒருநாள்விட்டு ஒருநாள் கீரையைக் கண்டிப்பாகச் சேர்ப்பது நாட்டுப்புற எளிமையைக் கருதி நடைபெற்றாலும் அதன் பின்புலத்தில் கீரைவகைகளின் மருத்துவ குணங்களையும் கருதுதல் வேண்டும்.

இயல்பான உடல்நிலையிலிருந்து மாறி, சிறிய நோய்கள் அல்லது நோய்க்குறிகள் தோன்றுகின்ற காலகட்டங்களில் அவற்றை உடனுக்குடன் முறியடிக்க உணவுமுறைகளில் மாற்றங்களைச் செய்வதும், குறிப்பிட்ட உணவுகளை மேற்கொள்ளுவதும் நடப்பியல் சான்றாக, வாய்வுத்தொல்லை அதிகரிப்பின் முடக்கத்தான் என்ற செடியின் இலைகளை மாவுடன் கலந்து உணவாக்குதலையும், வாய்ப்புண் குடற்புண் உணரப் பெறும்பொழுது தேங்காய்ப்பால், மணத்தக்காளிக்கீரை ஆகியவற்றை உணவாகக் கொள்ளுதலையும் சுட்டலாம். சர்க்கரைச் சத்து அதிகமாகுங்காலை தொடர்ந்து நாட்டுப்புறங்களில் கம்பு, கேழ்வரகு உணவுகளே அன்றாட உணவாவதையும் உடன்வைத்து எண்ணுதல் வேண்டும். இவ்வாறு மருந்தையே உணவாகக் கொள்ளுவதே பெரும்பான்மையும் திகழ்கிறது.

உணவு என்ற நிலைக்கப்பால் மருந்து என்ற நிலையில் நாட்டுப்புற மக்கள் பல்வேறு வடிவங்களில் இயற்கை, செயற்கைப் பொருட்களைப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர். நோயின் குணம், அது ஏற்பட்டுள்ள உடற்பகுதி, அதன் எதிர்த்தன்மை, அந்நோய்க்குரிய மருந்துப் பொருளின் தன்மை

ஆகியவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு கீழ்க்கண்ட கூறுகளைப் பட்டியலிடலாம்.

1. மேற்பூச்சாக
2. ஊள் மருந்தாக
3. நீருடன் கலந்ததாக
4. பிற வகையினதாக

மேற்பூச்சு

ஊள் மருந்தைவிடவும் சிறிய நோய்களுக்கு உடனடித் தீர்வாக மேற்பூச்சு மருந்துகளையே நாட்டுப்புறத்தார் பயன்படுத்துகின்றனர். தலைவலிக்கு வெற்றிலையக் கிள்ளி நெற்றிப்பொட்டில் வைப்பது முதல், சுக்கினை அரைத்துத் தடவுதல், வெங்காயத்தை அரைத்துத் தடவுதல், கிராம்பை உரசிப்பூசுதல், பாக்கினை அரைத்துப் பூசுதல் என விதம் விதமான பொருட்களை அரைத்துத் தலைவலி கண்ட இடங்களில் பூசுவது வரை மருந்துப் பொருட்களின் மேற்பூச்சு மருத்துவம் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது.

மேற்பூச்சுப் பூசுவதிலும் சில மருத்துவ நெறிகள் பின்பற்றப் பெறுகின்றன. மூலிகை, தாவரங்கள் போன்றவற்றிலிருந்து எடுக்கப்பெற்ற இலைகள் அரைக்கப்பெற்று சாறான நிலையில் பூசப்படுதலே பெருமரபு,. மஞ்சள் காமாலை நோய் கண்டாருக்குக் கிராமங்களில் பச்சிலை சாற்றினைத் தலை முழுதும் பூசுவர். மருந்திலைச் சாற்றைத் தனித்தோ பிறவற்றுடன் கலந்தோ உடலெங்கும் பூசுதலுமுண்டு. பச்சிலைச் சாற்றைப் போலவே

எண்ணெய் பூசப்படும் மருத்துவமும் நாட்டார் வழக்காற்றில் காணப்பெறுகிறது. உடற்கூட்டைத் தணிக்க விளக்கெண்ணையை உடல் முழுவதும் பூசிக்கொள்வது கிராமங்களில் சர்வசாதாரணம். இதனைப் போலவே மருந்துப் பொருள் கலந்த தென்னமரக்குடி எண்ணெய் போன்றவற்றையும் சிற்றூர்களில் நடைமுறையில் இடம்பெறும் மேற்பூச்சில் அரிதாகச் சில இடங்களில் அரைத்துப் பூசாமல் முழுபொருளையும் வைத்துத் தேவையான இடங்களில் கட்டுவதுண்டு. கட்டிகள் உடைய வெண்டுமென்பதற்காக மஞ்சள் கிழங்கைக் கட்டுவது இதற்கொரு சான்று. பாம்பு, தேள் கடித்த இடங்களில் வெங்காயத்தை அரித்துத் தேய்ப்பதும் அப்படியே சில நேரங்களில் கட்டுவதும் உடன் கருத்தக்க செயல்பாடுகள்.

உள் மருந்து

உடலின் மேற்புறத்தன்றி, நோய் நீக்கத்திற்காக மருந்துப் பொருட்களை அருந்து என்பது மிகுதியான நடைமுறை. துளசி, பச்சிலை வேப்பிலைக் கொழுந்து, சிறியா நங்கை போன்றவற்றை அப்படியே பசிய இலைகளாக வாயினுள் போட்டு மென்றுவிடுவர். 'சளியைப் போக்கும் குப்பை மேனிச்சாறு' என்பது சிற்றூர்களின் பயில்மொழி. இலைகளாக மெல்லுதல் இயலாவிடத்தும் குழந்தைகள் போன்றோருக்குப் பயன்படுத்துமிடத்தும் நிறைந்த இலைகளை மெல்லுதலை விடவும் சாறாக்கி உண்ணுதல் நலமெனக் கருதப்பெறும் இடத்தும் சாறுகளே பயன்படுத்தப் பெறுகின்றன. உணவுப் பொருளைப் போல மருந்துப் பொருட்களையும் பக்குவப்படுத்தி உண்பதுமுண்டு. தூதுவளை இலையை வதக்கி உண்பது வல்லாறை, பிரண்டை போன்றவற்றைத் துவையலாக்கி உண்பது, வெற்றிலையை நரம்பு

நீக்கி உடன் மிளகினை வைத்துத் தின்பது போன்றவற்றை இவ்வகையில் அடக்கலாம்.

நீருடன் கலந்ததாக

குளிக்கும் நீரில் மருந்து இலைகளைக் குறிப்பிட்ட நேரம் ஊறவைத்துப் பிறகு குளிப்பது இன்னமும் சிற்றூர்களில் காணப்பெறும் மரபு. தாவரங்கள் சிலவற்றின் விதைகளை முதல்நாள் இரவு நீரில் ஊறவைத்துவிட்டு மறுநாள் காலை அந்நீரை மட்டும் உட்கொள்ளுவர்.

பிறவகையினதாக

வேர், பட்டை போன்றவற்றை நெருப்பிலிட்டுப் புகையினை மூச்சுக்காற்றால் உள் இழுக்கும் மருத்துவமுறையும் குறிக்கத்தக்கது. நீர்க்கோவையின் காரணத்தால் மூக்கடைப்பு ஏற்பட்டிருப்பின் மஞ்சள் கிழங்கை நெருப்பில் காட்டி அதனின்றி வரும் புகையினை மூக்கு வழியே உறிஞ்சுவர். இதனால் மார்ச்சளியும் விலகும் என்கின்றனர். அதனைப் போலவே இலை தழைகளை நீரினுள் இட்டு கொதிக்க வைத்து அந்நீரிலிருந்து வெளிவரும் ஆவியை நுகர்வதும் நடைமுறையில் உள்ளது. கடுமையான இருமலும் அதனைத் தொடர்ந்து தலைக்கனமும் ஏற்பட்டால் கிராமங்களின் தோட்டங்களில் மண்டிக்கிடக்கும் நொச்சியிலைகள் இவ்வாறு நீரினுள் போடப்பெற்று கொதிக்க வைக்கப்பெறும் நொச்சியிலையுடன் கூடிய அப்பாத்திரத்திலிருந்து வரும் ஆவியை மூக்குவழி உள்ளே இழுப்பர். இப்படி ஆவி பிடிப்பதும் வழக்கிலுண்டு. சில ஊர்களில் நெருப்பை வைத்துச் சுட்டுக்

குணமாக்கும் போக்குகளும் உண்டு. ‘கோரோசனை’ போன்ற ஆயத்த நிலை மருந்துகளுமுண்டு.

நம்பிக்கைகளும் மருத்துவமும்

இன்னின்ன மருந்துகளில் இன்னின்ன குணங்கள் உள்ளன என வெளிப்படையாகச் சுட்டி மருத்துவம் புரிவது நாட்டார் வழக்காற்றில் அரிது.

“வேலம்பட்டை மேகத்தைப் போக்கும்

ஆலம்பட்டை பித்தத்தைப் போக்கும்”

என்று மருத்துவர்கள் சில வேளைகளில் வெளிப்படையாகக் கூறினாலும் பக்குவம் செய்யும் முறைமைகளைக் கூறுவதில்லை. மருந்துப் பொருட்களின் வலிமை குன்றும் அல்லது நீங்கும் என்ற நம்பிக்கையே இதற்கான காரணமாகும். இரவு நேரங்களில் சுக்கு, வசம்பு போன்ற மருந்துகளின் பெயர்களைக்கூட உச்சரிப்பதில்லை. மாற்றுச் சொல்லால் மட்டுமே குறிப்பர். உரிய பெயரைச் சொல்லி ஒருவரிடம் வழங்கிப் பயன்படுத்தினால் அது பலன் தாராது என்கின்றனர்.

மருத்துவத்துடன் தொடர்புடையதாகச் சில நேர்த்திக் கடன்களும், கண்ணேறு கழித்தல்களும் சிற்றூர்களில் இடம்பெறுகின்றன. நாட்டுப்புற மக்களின் பிறிதொரு நம்பிக்கை அமாவாசை, பெளர்ணமி போன்ற நாட்களில் நோய் வேகங்கொள்ளும் என்பது அதற்குத் தக்கவாறு அந்நாட்களில் மருத்துவ முறைமைகள் மாற்றங்கொள்ளும்.

காரண காரியங்களை அறியாமலேயே இன்னமும் மருத்துவமுறைகள் மரபாகப் பின்பற்றப்படுகின்றன. பக்கவாய்வு ஏற்படின் முட்காவேளை எனப்படும்

மூலிகை போதும் என்ற மருத்துவர் குறிப்பு மக்களால் முழு நம்பிக்கையுடன் அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளப்பெறுகிறது.

பாடல்களும், பிறவும் பதிந்து வைத்துள்ள மருத்துவக் குறிப்புகளை உரியமுறையில் ஆராயும்போது சில செய்திகள் புலனாகின்றன. தாலாட்டிலும் பிறவற்றிலும் சுட்டப்பெறும் மருத்துவக் கலைக்குறிப்புகளை விளக்கும் சண்முகசுந்தரம் காட்டும் கீழ்க்கண்ட தாலாட்டுப் பாடலைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம்.

வயிற்றுளைச்சல் மிஞ்சிப்போய்-கண்ணே உனக்கு

வயிற்றுவலி வந்திடுச்சா

வெற்றிலையும் உப்பும் வச்சக்-கண்மணியே

வெறுவயிற்றில் தின்னுடம்மா

வயிற்றுவலிக்கான காரணம் மிகையான உணவும், உண்ட உணவு செரிக்காமையும் ஆகும். வெற்றிலை உமிழ்நீரைப் பெருக்கும். உப்பு வாயுவை அகற்றும். இரண்டுக் கலந்து உருவாகும் உமிழ்நீர்ப் பெருக்கால் செரிமானம் நிறைவுபெறும்.

மூலிகைகளைப் பயன்படுத்தும் முறை

பறித்து வந்த இலை, பூ, கனி, காய், வேர் போன்றவற்றை தனித்தனியாகப் பிரித்து காயவைத்து பாக்கெட்டுகளாக வைத்துக் கொள்கின்றனர். நோய்களின் தன்மைக்கேற்ப பச்சையாகவோ, பொடி செய்ததை உண்ண வைத்தோ நோயினைக் குணப்படுத்துகின்றனர்.⁹⁶

இலைப் பகுதிகள், கொழுந்துப் பகுதிகள், தண்டுப்பகுதிகள் சிறுபான்மையாக வேர்ப்பகுதிகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பத்தியமற்ற முறையில் கசாயத்தைக் குடித்தல் என்ற முறையே பெரிதும் கோத்தர் இனமக்களிடம் வழக்கமாக உள்ளது.⁹⁷

கொல்லிமலையில் சித்த மருத்துவர்களும், மூலிகைகளைக் கொண்டு மருந்து செய்து கொடுப்பவர்களும் உள்ளனர். இவர்கள் இம்மருந்து செய்யப் பயன்படுத்தும் கருவிகளை மருந்து செய் கருவிகளாகக் கருதலாம்.

மருந்தை நசியம் செய்தும், இடித்து பொடியாக்கியும், லேகியம் தயாரித்தும் கொடுக்கின்றனர். அரைத்தல், இடித்தல், காயவைத்து பொடி செய்தல், வேகவைத்தல் போன்றவற்றைச் செய்ய அம்மி, உரல், உலக்கை, மண்சட்டி, அளப்பை, சல்லடை போன்றவை மருந்துசெய் கருவிகளாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.⁹⁸

பளியர்களுக்குக் காட்டிலுள்ள பச்சிலை மூலிகைகளைப் பற்றி அதிகம் தெரியும். பாம்புக்கடிக்கான நாகதாளிவேர், சிறியாநங்கை, பெரியா நங்கை, உரு (நறு) வள்ளிவேர் போன்ற மூலிகைகளையும் பேதிக்குச் சாப்பிடக்கூடிய பெரிய உரிக்கட்டி வேர் போன்ற மருந்துகளையும் கட்டுக்கொடி போன்ற மூலிகைகளின் பயன்பாட்டையும் அவர்கள் நன்கு அறிவார்கள். நோய்களுக்கு மூலிகை மருந்துகளையே பயன்படுத்தி வந்தார்கள். இக்காலத்தில் ஆங்கில மருத்துவமும் மருந்துகளும் பயன்படுத்தப்படு கின்றன.⁹⁹

தொகுப்புரை

- ❖ இரண்டாமாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே வள்ளுவர் 'மருந்து' எனும் ஓர் அதிகாரத்தைப் பாடியுள்ளார்.
- ❖ தேவாரம், திருவாசகம், பெரியபுராணம் போன்ற பக்தி இலக்கியங்கள் நோய் குறித்தும், நோய்க்கான மருத்துவ முறைகள் குறித்தும் விளக்கியுள்ளன.
- ❖ இரட்டைக் காப்பியமென அழைக்கப்பெறும் சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை எனும் நூல்களில் மருத்துவம் குறித்த செய்திகள் தலைமுறை தலைமுறையாக தாம் தெரிந்து கொண்ட அனுபவத்தின் உதவியோடு எளியமுறைகளில் வீட்டிலேயே நோய்களைப் போக்கிக் கொள்ளும் மருத்துவ முறையே நாட்டு மருத்துவமாகும்.
- ❖ மருத்துவத்தை இயற்கை மருத்துவம், மதமாந்திரீக மருத்துவம் என இரண்டு வகையாகப் பகுக்கிறார் தோன்யோடர்.
- ❖ மக்களுக்கேற்ற நோய்களுக்கு மூலிகை, தாது போன்ற பொருட்களே மருந்தாகும் நிலையை இயற்கை மருத்துவம் என்று குறிப்பிடுவர்.
- ❖ மக்கள் தாம் பெற்ற நோயினைத் தீர்ப்பதற்கு மதத்தையும் மந்திரவாதத்தையும் தழுவிநிற்பதே மத-மாந்திரீக மருத்துவமாகும்.
- ❖ நோய்கள் உருவாவதற்கு 1) தெய்வத்தின் சினம், 2) தீய ஆவிகளின் செயல், 3) மந்திரவாதிகளின் செயல், 4) தீய பார்வைகள் எனும் நான்கும் காரணங்களாக அமைகின்றன என நாட்டுப்புற மக்கள் நம்பினர்.

- ❖ மந்திரித்தல், சீரடித்தல், நோயை மாற்றுவித்தல், மாற்றீட்டுச் சடங்கு என மருத்துவ மந்திரச் சடங்குகளை தே.ஞானசேகரன் நால்வகைப் படுத்தியுள்ளார்.
- ❖ மருந்தினை உயிரைப் பாதுகாக்கும் பொருளாக வரையறுக்கிறது பாலைக்கலி.
- ❖ பழியர்களைச் சித்த வைத்திய மருத்துவர்கள்: அவர்கள் தம் உடம்பில் எந்த நோய் வந்தாலும் மூலிகைகளைப் பயன்படுத்துகிறார்கள்.
- ❖ வயிற்றுவலிக்கு இரக்கொடி வேரைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.
- ❖ பாம்புகடிக்கு சிறியாநங்கை வேர், பெரியாநங்கை வேர், கருநாகதாழி வேர், நரிவள்ளிவேர் ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்துகின்றனர்.
- ❖ மாவலிங்கப்பட்டையைத் தேனில்: உரசி, மூன்று முறை நாக்கில் வைத்தால் எப்படிப்பட்ட வயிற்றளைச்சலும் குணமாகிவிடும்.
- ❖ நன்னாரி வேரின் கஷாயம் அல்லது அதன் பொடி போன்றவற்றைத் தேனோடு கலந்து சாப்பிட்டால் உடல் சூடு தணியும் என்கின்றனர் பனியர்கள்.
- ❖ பனியர்கள் மூலிகை மருந்துகளைப் பயன்படுத்தி வந்தனர். அவற்றை அவர்கள் மேற்பூச்சாக, உள் மருந்தாக, நீருடன் கலந்ததாக, பிற வகையினதாகப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். ஆனால் இன்று இம்முறை இவர்களிடம் இருந்தாலும் அவர்கள் ஆங்கில மருத்துவத்திற்கும் செல்கின்றனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. நா.கதிரைவேற்பிள்ளை, தமிழ்மொழி அகராதி, ப.1141.
2. பவானந்தர் தமிழ்ச் சொல்லகராதி, ப.379.
3. கோனார் தமிழ் அகராதி, ப.514.
4. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1, ப.135.
5. சித்த மருத்துவ வரலாறு, பக்.50-51.
6. Lexicon Universal Encyclopaedia, Vol.18.
7. Encyclopaedia Birtanica, Vol.II, P.93.
8. J.Alden Mason, The Ancient Civilization of Peru, P.22
9. Kenneth G.Gysk, "A Note on Ancient Indian Medicine", B.I.H.M. Vol.VIII, Nos.1-4, P.22.
10. Simon Casie Chetty, The Tamil Plutarch Rev.Edn. with notes by T.P.Meenakshi Sundram, B.I.H.M. Vol.III, Nos.1, Jan.1973, P.41.
11. The World of Science Serial, Vol.5, P.568.
12. எல்.என்.முரளிதரன், இந்து மதத்தின் இயற்கைக் களஞ்சியம், பக்.197-198.
13. H.Erwin, A Short History of Medicine, P.34.
14. பவுன்துரை, தமிழகப் பாறை ஓவியங்கள், ப.101.
15. Ibid., PP.34-35.
16. Museum Guide, Pt II, PP.18-19.
17. Encyclopacdia Americana, Vol.I, P.561.
18. D.Sundaram, "Folk Medicine", B.I.T.C., July-Dec., 1982, P.57.

19. V.Karuppaiyan, 'Traditional Medicine in Folk Societies', B.I.T.C., July-Dec.1982, P.50
20. Ibid., P.52.
21. Ibid., P.53.
22. P.Tirugana Sambandan, "VI Report of Seminars", B.I.T.C., July-Dec., 1982, P.4.
23. Ibid., P.11.
24. Ibid., P.9.
25. D.Sundaram, Op. Cit., P.58.
26. V.V.Ramana Rao, "Primitive Medicine", Regional Seminar Cum Workshop on History of Medicine in India, P.119.
27. Ibid., P.118.
28. ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை, புறநானூறு, 281.
29. மேலது, 353
30. இரா.கனகசுப்புரத்தினம், திருக்குறள், 950.
31. புன்னை வனநாதன், பு.சி. திரிகடுகம், 96.
32. பாலசுந்தரம் பிள்ளை, தி.அ. (உ.ஆ.), ஏலாதி, 55.
33. ப.இராமநாதபிள்ளை, திருமுலர் திருமந்திரம், 311.
34. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார், சிலப்பதிகாரம், ப.103.
35. ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார், மணிமேகலை, ப.107.
36. கம்பராமாயணம், பாடல் எண்.7417.

37. ச.அரங்கநாதன், சிற்றிலக்கியங்களில் சித்த மருத்துவம் ஓர் ஆய்வு, ப.202.
38. Stedman's Medical Dictionary, P.30.
39. க.வெங்கடேசன், தமிழ் இலக்கியங்களில் சித்த மருத்துவம், ப.21.
40. ந.சந்திரன், நாட்டு மருத்துவம் (தேனி மாவட்டம்), ப.24.
41. டாக்டர் சு.வெங்கடேசன், ஆய்வு நோக்கில் நாட்டுப்புற மருத்துவம், ப.152.
42. Don Yoder, Folk Medicine, Folklore and Folk Line, P.197.
43. D.C.Jarvis, Folk Medicine, P.9.
44. டாக்டர் இ.முத்தையா நாட்டுப்புற மருத்துவ மந்திரச் சடங்குகள், ப.12.
45. மேலது, ப.42.
46. தே.ஞானசேகரன், மக்கள் வாழ்வில் மந்திரச் சடங்குகள், ப.27.
47. Asoke K. Bachi, Medicine in Medieval India, 11th to 18th Centuries, P.13.
48. Museum Guide, Pt II, P.6.
49. Ibid., P.9.
50. Ibid., P.94.
51. Museum Guide, P.9.
52. S.L.Bhatia, Greek Medicine in Asia & other Essays, P.208.
53. Simon Casie Chitty, "The Tamil Plutrach", Vol.IX, P.41.
54. C.Dwarakanath: "The Development of Indian Medicine, Sarangadhara's Contribution", P.72.
55. Subramaniyan Malayandi: "Heritage of the Tamil Siddha Medicine, P.27.

56. D.V.S.Reddy, “Glimpses of the Art of Medicine and Medical Aid in Ancient South India”, No.2.
57. S.N.Sen & B.V.Subbarayappa (Eds), “Aconcise History of Science in India”, P.78.
58. Ibid, P.335.
59. P.Gurusironmani: “A Short note on the History of Siddha Medicine (RP), Vol.II, P.78.
60. B.I.H.M. Vol.III, No.2, April 1973 (RP), P.73. (R.Niranjana Devi: “Attitude and Awarness of the Home Remedial Medical knowledge among Hindu & Muslim College Girls –A Project Report, IGNOU,1995, P.39.
61. நற்றிணை, 140.
62. கலித்தொகை, குறிஞ்சி, 8: 20-21.
63. கலித்தொகை, பாலை, 31: 14-15
64. குறள்.950.
65. கே.ஜி.கண்ணப்பன், “திருக்குறளில் அறவியல்-பிணியும் மருந்தும்”, First World Tamil Congress, Kaulalampore, 1990, P.88.
66. பெருங்கதை; உஞ்ஞைக் காண்டம், 33:14.
67. Tamil Lexicon, Supplement, Part, I, P.155.
68. N.H.Keswani, “Medical Heritage of India”, P.42.
69. திருமந்திரம், 8000.
70. கண்ணப்பர்: “தமிழகத்தின் சஞ்சீவி மூலிகைகள்”, Second World Tamil Congress, Siddha Maruttuvam Special, Issue, P.31.

71. சே.வெங்கடேசன்: தமிழ் இலக்கியத்தில் சித்த மருத்துவம், ப.237.
72. மேலது, ப.237.
73. குறள் எண்.945.
74. மேலது, 942.
75. மேலது, 948.
76. மேலது, 949.
77. பெரியபுராணம், பாடல் எண்.825.
78. Don Yader, Op Cit, P.192.
79. சீ.பக்தவத்சல பாரதி, பண்பாட்டு மானிடவியல், ப.533.
80. ஆ.சிவசுப்பிரமணியன், மந்திரம் நாட்டார் வழக்காற்றியல், தொகுதி-1, ப.1.
81. மேலது, ப.1.
82. சு.சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப.267.
83. தகவலாளர் : வெ.சங்கர், ஊர் : செம்பரங்குளம்,
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 22.06.2014.
84. தகவலாளர் : நா.பாலன், ஊர் : கோரன்கொம்பு,
ஒன்றியம் : K.C.பட்டி வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 21.12.2014.
85. தகவலாளர் : க.சடையாண்டி, ஊர் : பாலமலை,
ஒன்றியம் : அடுக்கம் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 19.10.2014.
86. தகவலாளர் : ஆ.முருகன், ஊர் : கடைசிக்காடு,
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 16.11.2014.

87. தகவலாளர் : மு.கோபால், ஊர் : செம்பரங்குளம்,
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 22.06.2014.
88. தகவலாளர் : கோ.பழனி, ஊர் : பாரதி அண்ணாநகர்,
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள் : 16.11.2014.
89. S.N.Sen & Subbarayappa (Eds) “An Concise History of Science in India”
P.335.
90. P.Gurusironmani: “A Short note on the History of Siddha Medicine” (RP)
From the B.I.H.M. Vol.II, No.2, April 1972, P.78.
91. Ibid.,
92. B.I.H.M., Vol.III, No.2, April 1973 (RP), P.73: R.Niranjana Devi: Attitude
and Awareness of the Home Remedial Medical knowledge among Hindu &
Muslim College Girls” – A Project Report IGNOU,1995, P.39.
93. P.Gurusironmani, Op. Cit., P.80.
94. சோமலெ. தமிழ்நாட்டு மக்களின் மரபும் பண்பாடும், ப.168.
95. தகவலாளர்: வே.ரவி, ஊர்: ராசிமலை,
ஒன்றியம்: தேவதானப்பட்டி வட்டம்: கொடைக்கானல்
மாவட்டம்: திண்டுக்கல் நாள்: 14.07.2013
96. கரகூர் பத்மபாரதி, நரிக்குறவர் இனவரைவியல், ப.202.
97. டாக்டர் கே.ஏ.குணசேகரன், தமிழக மலையின மக்கள், ப.75.
98. முனைவர் ச.பாலமுருகன், கொல்லிமலைப் பழங்குடிகளின் வாழ்வும்
வரலாறும், ப.138.
99. பழனிமலைப் பழங்குடிகள் (பளியரும் புலையரும்) வரலாறும் வாழ்க்கை
முறைகளும், பாகம்-1, ப.33.

இயல் ஐந்து

**பழக்க வழக்கங்களும்
நம்பிக்கைகளும்**

பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்

மனித வாழ்வு நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே இயங்குகிறது. நம்பிக்கைகள் அச்ச உணர்வுகள் காரணமாக தோன்றியது என்றாலும், இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்டு நிகழும் சில நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணம் அறியாமல் இருந்த மனித மனமானது சிலவற்றைப் படைத்துக் காரணம் கற்பித்துக் கொள்கிறது. அவைகளே நம்பிக்கைகளாக உருவாகி, காலங்காலமாக ஒரு தலைமுறையிடமிருந்து மற்றொரு தலைமுறைக்குப் பரவி வருகின்றன. இந்நம்பிக்கைகளை ஒட்டியே பழக்க வழக்கங்களும் அமைகின்றன. நம்பிக்கைகள் நாட்டிற்கு நாடு, இனத்திற்கு இனம் வேறுபட்டும் சிலவற்றில் ஒன்றுபட்டும் காணப்படுகிறது. அவ்வகையில் பளியர் இன மக்களிடம் காணப்படும் நம்பிக்கைகளையும், பழக்க வழக்கங்களையும் இவ்வியல் ஆராய்ந்து விளக்குகிறது.

பண்பாடு - விளக்கம்

நாகரிகம், பண்பாடு என்பன பல்லாயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளாக மனிதன் பெற்று வந்துள்ள வளர்ச்சியினைச் சுட்டுவனவாகும். மனிதனுடைய வளர்ச்சியினை அகவளர்ச்சி, புறவளர்ச்சி என இரண்டாகப் பகுத்துக் காணலாம். அன்பு, அருள், வாய்மை, தூய்மை, ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், ஈகை, சகுனம் முதலிய பண்புகளனைத்தும் மனிதன் பிறரோடு கொள்ளும் உறவிற்கு அடிப்படையானவையாகும்.

மேற்குறித்த பண்புகள் பலவும் ஒரு நாட்டுக்கோ, இனத்திற்கோ, சமயப் பிரிவிற்கோ உரியன அல்ல. மனித இனம் முழுமைக்கும் உரியதாகும். இவ்வுணர்வு தன்னுடைய சிறு சமூக எல்லைக்கோட்டைக் கடந்து உலக

உறவாக வளரும்போது மனிதகுலத்தின் சிறப்பைக் காட்டுகிறது. இவ்வுணர்வு மனித இனத்தோடு மட்டுமல்லாது உயிரினங்கள் அனைத்தையும் தழுவி நிற்கின்றது. இதற்கு மானிடப்பண்புகளின் வளர்ச்சியை ‘அக வளர்ச்சி’ எனக் குறிப்பிடலாம்.

பண்பாடு என்பது அகவளர்ச்சியை அடித்தளமாகக் கொண்டது. ஒரு சமுதாயத்திலுள்ள மக்களின் வாழ்க்கைமுறையினையே பண்பாடு என்பர்.¹

மனிதனுடைய அறிவும் அனுபவமும் மேற்குறிப்பிட்ட பண்புகளாக மட்டுமின்றிப் பருப்பொருட்களாகவும் வெளிப்படுகின்றன. உணவு, உடை, உறையுள், சிற்பம், ஓவியம் போன்ற பிற பொருட்கள் வாயிலாக, மனிதனின் வளர்ச்சி வெளிப்படுகிறது. இதனைப் ‘புறவளர்ச்சி’ எனலாம். இத்தகு வளர்ச்சிகள் இணைந்த சமுதாயமே ‘முழு வளர்ச்சி பெற்ற சமுதாயம்’ எனப்படும் இவ்விரண்டு வளர்ச்சிகளில் பண்பாட்டை ‘அகவளர்ச்சி’ என்றும், நாகரிகத்தைப் ‘புறவளர்ச்சி’ என்றும் குறிப்பிடலாம்.

பண்பாடு என்பது ஆங்கிலத்தில் culture என்ற சொல் கூறும் பொருளை உடையதாகும். Culture என்பதைப் பண்பாடு என்று மொழி பெயர்த்தவர் டி.கே.சிதம்பரநாத முதலியார் ஆவார். பண்பட்ட உள்ளம் உடையாரே பண்பாடு கொண்டவர்கள். பண்பெனப்படுவது பாடறிந்தொழுகுதல்² என்று சங்கப்பா பகரும் ஆங்கிலத்தில் நன்செய் நிலம் (Cultivated Land) என அழைக்கப்படுகிறது. பயிர் விளைத்தல் என்னும் பொருளிலும், நல்ல பழக்க வழக்கங்களை மேற்கொள்ளுதல் என்னும் பொருளிலும் இச்சொல் ஆளப்படுகிறது. உடலைப் பற்றிய நன்னிலை, மனத்தைப் பற்றிய தூய்மை

நிலை, பேச்சின் இனிமை இவையெல்லாம் பண்பாட்டில் அடங்குவதாகக் குறிப்பிடுவர் தொ.பொ.மீனாட்சிசுந்தரனார். மேலும் ஒருவர் தன் குணங்களை நிரப்புவதிலும், தன்னைச் சூழ்ந்த சமுதாயத்தின் நலனைப் பேணுவதிலும் பேரவா கொண்டிருக்கும் நிலை பண்பாடாகுமென்பர் மாத்யு ஆர்னால்டு. பொதுவாக மக்களின் பழைய வரலாற்றில் அவர்கள் படைத்துக் கொண்ட கருவிகள், சமூகப் பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கை, சமயம், அறிவு, ஒழுக்கம், கொள்கை, வாழ்க்கை ஆகியவற்றின் சாராம்சங்களைப் பண்பாடு எனக் குறிப்பிடலாம்.³ ஓரினத்தின் பண்பாடு அதன் இலக்கியம் நடையுடை, மொழி, கலைகள், குறிக்கோள், சமயக்கொள்கை, சமயப்பொறை, அரசியல் கொள்கை, அரசியல் வரலாறு, சமுதாயநிலை, பெண்களின் நிலை, அறிவியல் சிறப்பு, கல்வி நிலையங்கள் முதலியவற்றின் மூலம் தெளிவு பெறுகிறது.

பண்பாடு என்பது அளந்தளிய முடியாது நிற்கின்ற ஓர் உயர் உளப்பாங்கு என்றும், கல்வி போல உள்ளேயிருந்து வெளியே ஈர்க்கப்படுவதன்று என்றும் பெயர்ந்தோங்கும் நாகரிகத்தின் மூலம் ஒன்றி வாழும் தனித்தன்மை வாய்ந்தது என்றும் கருதப்படுகிறது. ஒவ்வொருவரும் சூழ்நிலைக்கேற்ப உயர்வுபெறும் உள்ள உணர்வுநிலையும் அதன் விளக்கமுமே பண்பாடு ஆகும். பண்பாட்டையும், நாகரிகத்தையும் வெவ்வேறான நிலைகளாகப் பகுத்துக் காணமுயன்ற போதிலும் புறமெல்லாம் அகவளர்ச்சியும் வெளிப்பாடாகி நிற்கின்ற நிலையே எஞ்சுகிறது. எனவே தான் சங்கப் புலவரும், திருவள்ளுவரும், பண்பாட்டையும் நாகரிகம் என்றே குறிப்பிட்டனர்.

முந்தை யிருந்து நட்ளோர் கொடுப்பின்

நஞ்சம் உண்பர் நனிநா கரிகர்

பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டமைவர் நயத்தக்க

நாகரிகம் வேண்டு பவர்⁴

மக்கட் பண்புடையாரையே சான்றோர் என்றும் பெருந்தகையாளர் என்றும்
நயனுடையார் என்றும் குறிப்பிடுகின்றனர்.

பழக்க வழக்கங்கள் - சொல்லாய்வு

பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகளும் சமுதாயத்தின் குறிக்கோள்கள், தேவைகள் அடிப்படையில் தோன்றியவையாகும். பழக்க வழக்கங்கள் மனித சமுதாயத்தின் தேவை கருதிப் படைத்துக் கொண்டனவாகவே தென்படுகின்றன. தனிமனிதப் பழக்கங்களே காலப்போக்கில் கட்டமைப்புடைய மக்கள் குழுக்களால் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வழக்கங்களாகவும், மரபுகளாகவும் நிலைபெறுகின்றன. நம்பிக்கை என்பது மனித மனத்தின் விளைவாகும். இயற்கையால் படைக்கப்பட்டுள்ள பொருட்களுக்கும் மனிதனின் செயல்களுக்கும் தொடர்புண்டு என்ற உளவியல் அடிப்படையில் தோன்றியனவாகவே நம்பிக்கைகள் காட்சி தருகின்றன.⁶

இந்நம்பிக்கைகள் மனித சமுதாயத்தில் காலங்காலமாக நிலை கொள்வதற்கு மரபு ஒரு காரணமாக அமைகின்றது என்று தோன்றின என வரையறுக்க இயலாத பழக்க வழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும் மக்களின் இன்றைய நடைமுறை வாழ்விலும் தொடர்ந்து பயிற்சி பெற்று வரக்காண்கிறோம். இத்தகைய பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும் பெரும்பாலும் நாகரிகம் தோன்றாத காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்களிடம்

தோன்றிய நிலை பெற்றவையாகவே காட்சி தருகின்றன. பழக்க வழக்கங்களையும், நம்பிக்கைகளையும் இம்மரபு கருதிச் சமூக மரபுச் சின்னங்கள் எனக்கூறலும் பொருந்தும்.

தனி மனிதப் பழக்க வழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும் காலப்போக்கில் உணர்ச்சிப் போக்கால் மாறும் தன்மையின. ஆனால் ஒரு சமூகத்தின் பழக்க வழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும் எளிதில் மாற்றத்திற்கு ஆட்படுவனவல்ல. எனவே, இங்குத் தனிமனிதப் பழக்க வழக்கங்களையும், நம்பிக்கைகளையும் விடுத்து ஒரு சமூகத்தின் பழக்க வழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளுமே ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. இவை தனிப்பட்டவரின் சொத்தல்ல. ஒரு சமூக மக்களின் காலங்காலமாக நிகழ்ந்த சேகரிப்பாகவே காட்சி தருகின்றன.

சொல்லும் பொருளும்

பழக்கம் என்ற சொல் பழகுதல் அல்லது பயிற்சியாதல் என்ற பொருளில்,

கேட்டன் மாத்திரை யல்ல தியாவதும்

காண்ட லில்லா தியாண்டுபல கழிய

வழுவின்று பழகிய கிழமைய ராகினும்

அறிதே தோன்றல் ⁷

எனச் சங்கப்பாட்டில் பண்டுதொட்டே ஆட்சிபெற்று வந்துள்ளது. அச்செயல் முறையினை அடியொற்றியே தொடக்க நிலையினை உணர்த்துவதாகும். பழகிப்போன செயல் சமூக இசைவைப்பெற்று வழங்கிவருவதை வழக்கம் என்கிறோம். இச்சொல்லும் பழந்தமிழ் இலக்கண

முந்நீர் வழக்கம் மகடுஉவோடு இல்லை⁸

இலக்கியங்களில்

தோளணி தோடு சுடரிழை நித்திலம்

பாடுவார் பாடல் பரவல் பழிச்சுதல்

ஆடுவா ரோட லமர்ந்த சீர்ப்பாணி

நல்ல கமழ்தே னளிவழக்க மெல்லாம்

பண் தொடர் வண்டு பரியவெதிர் வந்துத⁹

சமூகச் செயல்களைக் குறிப்பதற்காகப் பயன்பட்டுள்ளது. இன்று இவ்விரு சொற்களையும் வரையறையின்றிப் பயன்படுத்தி வருவதை வாழ்வியல் சான்றுகள் தெரிவிக்கின்றன.

பழக்கம்

பழக்கம் என்பது ஒரு கற்கும் செயலாகும். இது தனிமனிதனிடம் இயல்பாக வந்தமைந்த நடத்தையைக் குறிப்பதாகும். பழக்கம் வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கூறாகக் கருதப்படுகிறது. நனவுடன் தொடங்கிய செயல் நாளடைவில் நனவின்றியே நிகழக்கூடியதாக ஆகிவிடும் செயலையே பழக்கம் என்பர்.¹⁰ பழக்கம் செயல்களை எளியமுறையில் பிழையின்றி நடைபெறச் செய்வதுடன் முயற்சி, காலம் ஆகியவற்றை மிச்சப்படுத்தித் தருகின்றது. நல்ல பழக்கங்களை இளமையில் குழந்தைகளுக்குக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கிலே பெற்றோர், ஆசிரியரின் கடமை, கல்வி ஆராய்ச்சியாளர்களால் வலியுறுத்தப்படுகின்றது. மேலும் நல்ல பழக்கங்களை அமைத்துக் கொள்ளக் குழந்தைப் பருவமே ஏற்றது என்ற உளவியலாளரின் கூற்று¹¹ மேற்கூறிய கூற்றிற்கு அரணாக அமையும்.

வழக்கம்

வழக்கம் என்ற சொல் சமுதாயம் ஏற்றுக்கொண்ட பழக்கங்களைக் குறிப்பதற்காகப் பயன்பட்ட வளர்ச்சி நிலையில் தோன்றிய சொல்லாகக் கருதத்தக்கது. பழக்க வழக்கம் என்பது சமூகச் செயற்பாட்டு நிலைகளை விளக்கவல்லதாகவே இன்று பயன்பட்டு வருகின்றது. சமுதாய வழக்கங்களே காலப்போக்கில் சமுதாய வழக்கங்களாக உருப்பெற்றுத் தலைமுறை தலைமுறையாக இடையறாது நிலைத்து வாழ்வு பெறுகின்றன.

வழக்கம் என்பது ஒழுக்கத்தாலும், செயல்களாலும் உருவாவது. இயற்கையும், செயற்கையும் இணையும் கூட்டுறவால் நிலைபெறுவது. ஓர் இனக்குழுவிலுள்ள பலருடைய மனவெழுச்சி, உணர்ச்சி, விருப்பு, வெறுப்பு ஆகியவற்றுடன் இணைந்து நிற்பது வழக்கம் என்று கருதப்படுகிறது. வழக்கத்தின் முக்கியப் பண்புகளாக ஒரு நிலையான நடவடிக்கை, வழிமுறை சமூகப் பண்பு சரி-தவறு என்ற மதிப்புத் தீர்ப்பு ஆகிய மூன்று காரணிகளைச் சமூகவியலார் சுட்டுவர்.¹² இத்தகு பழக்க வழக்கங்களைத் தனிமனிதனும், சமுதாயமென்ற அமைப்பும் இணைந்து உருவாக்குகின்றன. சமூகத் தேவைகளின் அடிப்படையிலேயே பழக்கங்கள் தோன்றி, சமுதாயத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற நிலையில் வழக்கங்களாக உருப்பெறுகின்றன. 'பழக்கம்' 'வழக்கம்' என்னும் இரு சொல் சேர்ந்தே 'பழக்க வழக்கம்' என்னும் சொற்றொகை உருவாயிற்று என்று கருத இடமுண்டு. இதனை உம்மைத் தொகையாகக் கொண்டு பழக்கமும் வழக்கமும் என்னும் பொருளைக் குறிக்கும் சொற்றொடர் அமைப்பு எனலாம். பழக்கம் என்பது புதிதாகப்

பழகிவரும் முறையினையும் வழக்கம் என்பது தொன்றுதொட்டே வழக்கிவரும் முறையினையும் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம்.

பழக்க வழக்கம்

பழக்க வழக்கங்களைத் தனிமனிதனும் சமுதாயம் என்ற அமைப்பும் இணைந்து உருவாக்குகின்றன. மக்களின் தேவைகளின் அடிப்படையிலேயே பழக்கங்கள் தோன்றுகின்றன. அவை சமுதாயத்தால் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்ற நிலையில் வழக்கங்களாக உருப்பெறுகின்றன. இக்கூற்றிற்குச் சான்றாகத் தனிமனிதனிடம் இயல்பாக வந்தமைந்த நடத்தையைப் பழக்கம் எனவும் இனக்குழுவிலுள்ள பலருடைய மனவெழுச்சி, உணர்ச்சி ஆகியவற்றுடன் இயைந்து நிற்பது வழக்கம் எனக்கூறும் சமூகவியலாரின் கூற்று.¹⁴

தனி மனிதன் ஒருவன் பழகிப்போன முறையில் திரும்பத் திரும்பச் செய்துவரும் ஒரு குறிப்பிட்ட செயலை பல மனிதர் ஒன்றாகச் சேர்ந்து செய்கின்றபோது அது வழக்கம் எனப் போற்றப்படுகிறது.¹⁵

பண்பாட்டின் பெட்டகம்

அனைத்து மக்களுக்கும் பொதுவாகிய ஒரு நெறிமுறையினை, கொள்கையினை, நடைமுறையினை, பழக்க வழக்கத்தினை, நாகரிகத்தினை மீண்டும் மீண்டும் கலைந்தபின்னர் எல்லோராலும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தகும் வகையில் ஒரேவிதக் கொள்கையாக பழக்க வழக்கத்தினையும், நாகரிகத்தினையும் நடைமுறையில் உருவாக்குவதே பண்பாடு. எனவே,

பழக்கப்பட்டு பழக்கப்பட்டு மக்களின் ஊனிலும் உயிரிலும் நிலையிலும் நினைப்பிலும் ஊறிப்போகும் ஒன்றிற்கே பண்பாடு என்று பெயர்.

வாய்மொழி இலக்கியத்திற்கும் பருப்பொருள் சார்ந்த பண்பாட்டிற்கும் இடையே மரபுவழி வாழ்க்கையில் பல கூறுகள் இருபுறமும் நோக்கியவாறு அமைந்து கிடக்கின்றன. அத்தகைய ஒரு கூறு, 'சமுதாய நாட்டுப்புறப் பழக்க வழக்கங்கள்' என்கிறார் ரிச்சர்ட் எம் டார்சன்.¹⁶ பழக்க வழக்கங்கள் பின்பற்றப்படாமல் ஒருவகை மரபு மீறலுக்கு உட்படும் வரை அவற்றைப்பற்றி மக்களுக்குத் தெரியாது என்கிறார் குரோபர்.¹⁷

பழகிக் கொள்வது பழக்கமென்றால், வழங்கி வருவது வழக்கம். மனிதன் தொன்றுதொட்டுப் பிறர் வாழ்வினின்றும் பலவற்றைப் பழகிக் கொள்கின்றான். 'தொட்டிற் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்' என்றும் ஒரு பழமொழி சொல்வார்கள். ஆதலால், பழக்கம் என்பது மனிதனைப் பற்றிக் கொண்டபின் எளிதில் விட்டுவிடாது என்று அறிந்து கொள்கின்றோம். மனிதனது பழக்க வழக்கங்கள் அவன் பிறந்தமண், சாதி, சமயம் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ப மாறுபட்டு விளங்குகின்றன. மனிதனது சார்புகளைப் பொறுத்தும் அவனது பழக்க வழக்கங்கள் மாறுவதுண்டு. மாற்றப்பெறும் பழக்க வழக்கங்கள் என்றும், மாறாத தன்மைகளையுடைய பழக்க வழக்கங்கள் என்றும் இருவகையாகப் பகுத்துக் கொள்ளலாம்.¹⁷

குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகள் தொடர்ந்து மக்களால் பின்பற்றப்படுமானால் அவை சடங்குகளாகும். மனிதனது பிறப்பிலும் இறப்பிலும் திருமணத்திலும் வழிபாட்டிலும் சடங்குகள் நிறைந்து காணப்படுகின்றன. பெரும்பான்மையான

சடங்குகள் சமய வண்ணம் பூசப்பட்டவைகளாக விளங்குகின்றன. சமயத்தின் அடிப்படையில் சடங்குகள் விளங்குகின்றன. சடங்குகளை நடத்துபவர்கள் சமுதாயத்தால் சிறப்பிக்கப்படும் பேற்றினைப் பெற்றுள்ளனர்.

பழக்கம் என்பது ஒருவர் பழகிய முறையினைப் பற்றி வருவதாகும். தனிமனிதனின் பயிற்சி அல்லது ஒழுகும் முறையினைப் பழக்கம் எனவும், இத்தனிமனிதர் செயல்பாடு பொதுமை நிலையில் அதாவது ஒரு குழு அல்லது ஒரு இனம், அல்லது ஒரு மதம், அல்லது ஒரு நாடு என்ற முறையில் பயிலப்படும் பொழுது, வழக்கமாகவும் நின்று இவை ஒருங்கிணைந்த நிலையில் பழக்க வழக்கமெனச் சுட்டப்படுகின்றன எனலாம். இவை பின்னர் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பின்பற்றப்படும் பொழுது மரபாக மலர்கின்றன¹⁸ என்று கு.பகவதி குறிப்பிடுகின்றார்.

மலையின மக்களின் பண்பாடும் பழக்க வழக்கமும்

மலையின மக்களின் பண்பாட்டுள் இசைக்கலையும் ஒன்றாகும். மலைவளம் சார்ந்த மக்கள் தொல்குடி மக்களில் முதன்மையிடம் பெறுகின்றனர். மலையின மக்களின் இசை எத்தன்மை வாய்ந்தது; இசைப்பாடல் எத்தன்மை கொண்டது என அறிவது இன்றியமையாதது. குன்றத்து மக்களின் வாழ்க்கையை அவர்தம் பாடல், ஆடல் இவற்றில் பொதிந்துள்ள இசைத்தன்மைகள் குறித்து ஒரு படைப்பாளி என்னும் நோக்கில் சிலப்பதிகார குன்றக்குரவையில் இளங்கோவடிகள் பயன்படுத்தியுள்ளார். தொல்குடி மக்களுடைய வழக்காறுகள், இசை வடிவங்கள், பாடல் வடிவங்கள் ஆகியவற்றை அடியொற்றியே காலப்போக்கில் எழுத்து, மொழி இலக்கியங்கள் உருப்பெற்றுள்ளமை குறித்து இலக்கிய

வல்லுநர்கள் மற்றும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் (சி.எம்.பௌரா, சாட்விக்) குறிப்பிட்டுள்ளமை இங்கு எண்ணுதற்குரியது.

இயற்கையோடு இயைந்து வாழ்ந்த மக்கள், இலை, செடி, கொடிகள், வேர்கள் போன்றவற்றைக் கைக்கொண்டு மரக்கிளைகளில் ஊஞ்சல் கட்டி ஆட்டி, அசைத்துப்பாடி விளையாடிய ஊசல் வரிப்பாட்டு என்பது தொல்குடி மக்களுக்குச் சொந்தமானது. முலைக்குன்றில் வாழ்ந்த மக்களைப் பற்றிக் குன்றக்குரவையில் இளங்கோவடிகள் ‘சிறுகுடியீரே, சிறுகுடியீரே’ என்று பாடல் செய்துள்ளமை அம்மண்ணையும், அம்மக்களையும் மனம் கொண்டவாறு படைப்பு உருவாக்கம் செய்துள்ளார். பாடல்கள் மற்றும் ஆடல்களில் வடிவங்களை, கலை வடிவங்களைக் கையாண்டுள்ளார். இளங்கோவடிகள் கோவலன், கண்ணகி கதையை மையமாக வைத்துச் சிலம்பினைக் கலைப் படைப்பாகச் செய்துள்ளமை வியப்பினை உண்டாக்குகிறது.

மரத்தின் விழுதுகள், கொடிகள் ஆகியவற்றை மரக்கிளைகளில் கட்டி ஊஞ்சல் ஆடும் பழக்கம் இன்றைக்கும் உள்ளது. ஊஞ்சல் ஆடும் பொழுது முன்னும் பின்னும் போகும் கால அளவிற்கேற்ப பாடலின் தாளம் அமைந்திருக்கும். பாடலின் சீர்களும் அடி அமைப்பும் ஊஞ்சலின் வேகத்தையும், ஆட எடுத்துக் கொள்ளும் தொலைவையும் ஒட்டி அமையும். தமிழ் மரபு வழிப்பட்ட ஊஞ்சல் பாட்டின் சான்றாகச் சிலப்பதிகார ஊசல் வரி விளங்குவதைக் காணலாம்¹⁹ என்பர் கரு.அழ.குணசேகரன்.

பளியரின மக்களின் பழக்க வழக்கம்

காரணம் கருதியோ, அன்றித் தம்மை அறியாமலோ ஒருவர் ஒரு செயலைச் செய்ய அது நாளடைவில் பெரும்பாலோர் பின்பற்றும் பழக்கமாகி, நாளடைவில் வழக்கமாக மாறுகிறது. இப்பழக்க வழக்கம் நினைவுக்கு எட்டாத காலம் முதல் தொன்றுதொட்டு தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். இப்பழக்க வழக்கங்கள், மனிதனுடைய உணவு, உடை, மொழி, நம்பிக்கை, பிறப்பு, இறப்பு, பூப்புச் சடங்கு முறைகள் போன்ற அனைத்துத் துறைகளிலும் நிகழ்வதைக் காணலாம். இதனைத் தட்சிணாமூர்த்தி, வாழ்வின் ஒவ்வொரு துறையும் பழக்க வழக்கங்களின் கூட்டுத் திரட்சியே²⁰ என்று கூறுகிறார். இதன்மூலம் மக்கள் தாம் வாழ்ந்த சூழ்நிலைக்கு ஏற்பப் பழக்க வழக்கங்களையும், பண்பாடுகளையும் கடைப்பிடித்தனர் என்பதை அறியமுடிகிறது. மக்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யவும், சாதிக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவும், மக்களிடம் உள்ள உறவைப் பலப்படுத்தவும், முன்னேற்றங்களை மதிக்கவும் இப்பழக்க வழக்கங்கள் தோன்றுகின்றன. இக்கூற்றை பேக்ஹாட், “மனித சமூக வாழ்க்கையில் முதலில் கடைப்பிடிப்பது கட்டுப்பாடாகும். மக்கள் எல்லோரும் ஒன்றுபடவும், சாதிப்பஞ்சாயத்து நடவடிக்கைகளை ஒத்த தன்மை பெறச் செய்யவும், சுயநல எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்தவும், ஆட்படாதவர்களை ஒதுக்கித்தள்ளவும், இப்பழக்க வழக்கங்கள் தோன்றின”²¹ என்ற கருத்து வலியுறுத்தும். ஆகவே, மனிதர்கள் தம் முன்னோர்களைப் பின்பற்றி அச்செயல்களை விடாமல் செய்வதும், தம் சமுதாயத்துச் சட்டத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கவும், இப்பழக்க வழக்கங்களை மேற்கொள்கின்றனர். இக்கூற்றையே பாஸ்கல் கிஸ்பெர்ட், பழக்க

வழக்கங்களை எழுதி வைக்கப்படாத சட்டங்கள் என்றும்; சமூக வாழ்க்கையின் முதல் கட்டுப்பாடு என்றும்; சமூக மரபுரையின் களஞ்சியம் எனவும் கூறுவர்²² என்கின்றார்.

‘Belief’ என்ற ஆங்கிலச் சொல் நம்பிக்கை என்ற பெயருக்கு இடைக்காலத்தில் பயிலப் பெற்றதை ஆங்கில அகராதி உணருகிறது.²³

நம்பிக்கை என்ற சொல்லுக்கு, ஒரு பிரச்சினையின் மூலமாக நாம் அறிந்து கொள்ளும் உண்மையை விரும்பி ஏற்றுக் கொள்ளுதலே பொதுவாக நம்பிக்கை எனப்படும். ஆனால் நுட்பமாகவும், சமய ரீதியாகவும் பார்க்கும் போது ஒரு மனிதனின் மனிதத் தன்மைகளையும், விருப்பத்தையும் பொறுத்தே இது அமைகிறது²⁴ என்கிறது கலைக்களஞ்சியம்.

மனிதர்களே தோற்றுவித்துக் கொண்ட நிலையில் நம்பிக்கைகள் சமுதாய மானுடவியல் சார்ந்து அமைகின்றன. வாழ்வில் தமக்கு ஏற்படும் பல்வேறு அனுபவங்களினால் இவற்றைச் செய்தால் தகும், இவற்றைச் செய்தால் தகாது என்று பல காலத்திற்கு முன்னர்ப் பிரித்து வைத்த செய்திகள் எல்லாம் காலப்போக்கில் காரணம் அறியாமலே நம்பிக்கைகளாகவும் பழக்க வழக்கங்களாகவும் மாறுகின்றன²⁵ என்பர் வ.சரசுவதி.

மனிதனால் உருவாக்கம் பெற்ற நம்பிக்கைகள் என்பது முதலில் சமயத்தின் தாக்கத்தால் அச்சநிலை தவிர்க்கும் சின்னமான தெய்வநிலையில் இருந்து தொடங்குகிறது. இதை இந்தியச் சமய அமைப்பில் கிராம தெய்வங்களை வழிபடுதல் மிகத் தொன்மை வாய்ந்த முறையாகும்²⁶ என்றும்,

உலகில் எதிர்பாராத விளைவுகளுக்கெல்லாம் ஆவிகள் காரணம்²⁷ என்று நம்பி, அவற்றைத் திருப்திப்படுத்தும் வழக்கங்களை மனிதன் தோற்றுவித்தும் கொண்டான் என்பதும் இங்கு பொருந்தும்.

கள்ளண்ணுதல்

பாக்குப் போடுவதற்குப் பதிலாக கறிசலாப் பட்டையைப் பயன்படுத்துவதுண்டு. காப்பிக் கொட்டையின் பாசியை அரைத்துத் தூளாக்கி அதிகமாகப் போட்டுத் தண்ணீரில் கலக்கி குடித்தால் போதைவரும் என்கிறார் தகவலாளர் கோ.பழனி.²⁸ தற்பொழுது இம்முறையைப் பயன்படுத்துவதில்லை. காரணம் கறிசலாப்பட்டைக் கிடைப்பதில்லை. காப்பி விதையில் மருந்து தெளிக்கப்படுகிறது.

கஞ்சா, புகையிலை, பொடி ஆகியவற்றையும் பயன்படுத்துவதுண்டு. இப்பழக்கம் சமவெளிப் பகுதி மக்களின் பழக்கத்தால் ஏற்பட்டவையே. மது வகைகளையும் அருந்த பழகிக் கொண்டனர் என்பர் தகவலாளர் மா.காளிராஜ்.²⁹

முன்பெல்லாம் மதுகுடித்தல் போன்ற கெட்டப் பழக்கம் இருந்தால் தண்டிக்கப்படுவதுண்டு. அதாவது குடும்பத்தை விட்டு ஒதுக்கி வைத்தல் அல்லது ஊரைவிட்டு வெளியேற்றிவிடுதல் உண்டு. தற்பொழுது மற்றவர்களின் (சமவெளிப்பகுதி) தொடர்பு ஏற்பட்டுள்ளதால் மது உண்ணுதலைக் கொண்டுள்ளனர் என்பர் தகவலாளர் ஆ.முருகன்.³⁰

காது குத்துதல்

அடையாளத்துக்காக காது குத்துதலுண்டு. உடலில் சிறு காயம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவும் காது குத்துவதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளோம் என்பர் தகவலாளர் ச.வெள்ளையன்.

முன்பெல்லாம் கொலுமிச்சை முள்ளை எடுத்து காது குத்துவதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர். தற்பொழுது சமவெளிப் பகுதியின் தொடர்பால் காதுகுத்துவதை சடங்காக வைக்கப் பழகிக் கொண்டோம் என்பர் தகவலாளர் க.தங்கவேல்.³¹

அணிகலன்களை அணிதலில் பழக்க வழக்கம்

அணிகலன்களை அணிதலில் எந்தவிதமான பழக்க வழக்கங்களும் கிடையாது. முன்பெல்லாம் அணிகலன்களை அணிவது கிடையாது. அதனால் எந்தப் பழக்கங்களும் கிடையாது. நினைத்தால் அணிகலன் அணிந்து கொள்வதுண்டு. அதாவது பெண்கள் பாசி மாலைகளைக் கழுத்தில் அணிந்ததுண்டு. தற்பொழுது சமவெளி மக்களின் பழக்கத்தில் காதில் பித்தளைத்தோடு, முக்கில் முக்குத்தி அணிந்து கொள்வதுண்டு என்கிறார் தகவலாளர் கோ.பழனி.³²

கைகளில் பிளாஸ்டிக் மற்றும் கண்ணாடி வளையல்களைப் பெண்கள் அணிவதுண்டு. ஆண்கள் கழுத்தில் செயினும், கையில் கடிகாரமும். விரலில் மோதிரம் அணிவதையும் வழக்கமாக்கிக் கொண்டோம் என்கிறார் தகவலாளர் நா.பாலன்.³³

உணவுமுறையில் சில பழக்க வழக்கம்

வனங்களில் கிடைத்த பொருட்களான கிழங்குகள், தேன் மற்றும் பிறபொருட்களான உடும்பு, மான், பன்றி போன்றவற்றை அனைவரும் பங்கிட்டுக் கொண்டுள்ளோம் என்கிறார் தகவலாளர் க.தங்கவேல்.³⁴

எந்த செயல் செய்வதாக இருந்தாலும் சகுனம் பார்த்தலை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளோம். அதாவது சாமிகும்பிடுவதாக இருந்தாலும், வேட்டைக்குச் செல்லுவதாக இருந்தாலும் நெல்குறி பார்த்தலுண்டு. நல்ல சகுனமாக அமைந்தால் மட்டுமே அச்செயலை செய்வோம். இப்பொழுது இம்முறையை பயன்படுத்துவதில்லை என்பர் தகவலாளர் வெ.சங்கர்.³⁵

எங்களுக்குள் பொருட்களைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளோம். பொருட்களைப் பிரித்துக் கொள்வதில் சண்டை ஏற்படுவது கிடையாது என்கிறார் தகவலாளர் மு.செல்வம்.³⁶

ஆடைமுறையில் சில பழக்க வழக்கம்

நாங்கள் அதிகமாக துணிகள் எடுப்பது கிடையாது. அதனால் ஆடைமுறையில் எந்தவிதமான பழக்க வழக்கம் கிடையாது. தற்பொழுது மற்ற மக்களின் தொடர்பால் ஆடைகள் அதிகம் எடுப்பதுண்டு என்பர் தகவலாளர் க.சடையாண்டி.³⁷

திருமணச் சடங்கில் பழக்க வழக்கம்

உறவினர்களுக்குள்ளே மட்டும் பெண் கொடுத்தலை பழக்கமாகக் கொண்டுள்ளோம். இன்றும் அவை வழக்கத்தில் உள்ளது. கருகமணி

கொண்டு தாலிகட்டுவதே எங்களின் வழக்கமாகும் என்கிறார் தகவலாளர் க.காமராஜ்.³⁸

முன்பெல்லாம் திருமணத்திற்கு வரும் உறவினர்கள் அவரவர் சக்திக்கேற்ப பணம், காய்கறி, கிழங்கு, அரிசி ஆகியவற்றை மணமக்களுக்குப் பரிசாக அளிப்பதுண்டு. தற்பொழுது மற்ற மக்களின் திருமணத்தைப் போல மணமக்களுக்குப் பணம் அல்லது பரிசுப் பொருள் கொடுப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளோம் என்பர் தகவலாளர் மு.கோபால்.³⁹

திருமணச் சடங்கில் நலங்கள் தனியே எந்தவிதமான பழக்க வழக்கத்தையும் கொண்டிருக்கவில்லை. ஆரம்பத்திலிருந்து எப்படி திருமணம் முடித்தோமோ அதையே இன்றும் கொண்டுள்ளோம். அதாவது கருகமணியில் தாலிகட்டுவதே வழக்கமாக உள்ளது. தற்பொழுது மஞ்சள் கயிற்றில் தாலிகட்டுவது உண்டு என்பர் தகவலாளர் க.பாப்பம்மாள்.⁴⁰

இறப்புச் சடங்கில் பழக்க வழக்கம்

கையில் குச்சியை வைத்துக் கொண்டு கும்பிடுவது போல் கையை வைத்து இறப்பைத் தெரிவித்தலே வழக்கமாகக் கொண்டுள்ளோம் என்பர் தகவலாளர் க.காமராஜ்.⁴¹

முன்பெல்லாம் இறந்தவரை அப்படியே விட்டுவிட்டு அடுத்த இடத்திற்குச் சென்றுவிடுவோம். அல்லது பாறையில் இருந்து தூக்கி எறிந்து விடுவோம். தற்பொழுதுதான் பாடைகட்டி எடுத்துச் சென்று புதைத்தலுண்டு.

இப்பழக்கமும் மற்ற சமூகத்தினரின் தொடர்பால் ஏற்பட்டவையே என்பர் தகவலாளர் க.தங்கவேல்.⁴²

இறந்தவரை பிணம் கட்டும் கொடியால் கட்டிக் கொண்டு எடுத்துச் சென்று புதைத்தலை வழக்கமாக உண்டு. தற்பொழுது பாதையில் கயிறுகளைக் கட்டிக்கொண்டு தூக்கிச் சென்று புதைக்கின்றோம் என்கிறார் தகவலாளர் மு.கோபால்.⁴³

நம்பிக்கையின் தோற்றம்

நம்பிக்கைகள் மனிதனின் வாழ்வில் பின்னிப் பிணைந்திருப்பவை. இது எப்பொழுது தோன்றின, ஏன் தோன்றின என அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது. ஒரு சமூகத்தில் சூழல்கள் சிதையும்போது, அவற்றின் எச்சங்கள் நம்பிக்கைகளாகின்றன. இதனை தன்னுடைய சொந்த குணத்தை ஒரு சமூகம் மாற்றும் போதும் அல்லது இழக்கும் போதும் அவற்றிற்கு ஏற்ப முன்பே அமைந்திருந்த நடைமுறைகள் நம்பிக்கைகளாக எஞ்சுகின்றன⁴⁴ என்று குறிப்பிடுவதன் மூலம் அறியலாம். மனிதனின் தன்னலவுணர்வும், சமுதாய உணர்வுமே நம்பிக்கைகளை வளர்த்து வருகின்றன.

நம்பிக்கை பற்றிய கருத்துக்கள்

பொதுவாக நம்பிக்கைகள் அனைத்து சமூகத்திலும் காணப்படுகின்றன. நம்பிக்கைகள் குறித்து அறிஞர்களின் கருத்துகள் வருமாறு:

நம்பிக்கை என்பது ஒன்றின் உண்மையை ஏற்றுக் கொள்வதாகும். நம்பிக்கைகளின் அடிப்படை மனிதனின் அகமனம் என்பர். மூளைக்கு அகமனமானது காரண காரியங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட எண்ணங்களை

உணர்த்துகிறது. மூளையில் பதியும் அவ்வெண்ணங்கள் உண்மையாகி உறுதிப்படுமபோது நம்பிக்கையாகிறது. மனித வாழ்வின் உறுதிப்பாட்டிற்கு ஆதரவு தரும் இந்நம்பிக்கைகள் மனித வாழ்வில் இன்றியமையாதது என்பார் ஜேம்ஸ் வின்செஸ்டர்.⁴⁵

நம்பிக்கைகள் சமூகத் தேவைகள், குறிக்கோள்கள் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் தோன்றுகின்றன. அவை சமுதாயத்தால் உருவாக்கப்பட்டு சமுதாயத்தால் வளர்க்கப்படுகின்றன. எனினும் மனிதனின் சமுதாய நிலையில் மட்டுமின்றி தனிமனித நிலையிலும் நம்பிக்கைகள் வளர்ந்து வருகின்றன. அவை காலங்காலமாக தொடர்ந்து மரபு வழியே தலைமுறை தலைமுறையாக பயின்று வருகின்றன. ஒரு சமுதாயத்தின் பண்பாட்டு மரபினை அறிவிக்கவல்லன அச்சமுதாயத்தின் நம்பிக்கைகள். நம்பிக்கைகள் பெரும்பாலும் மனிதனின் அச்சவுணர்வினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தோன்றியவையாகக் கருதப்படுகின்றன. இயற்கையின் புதிரான செயல்களை உணர இயலாத போதும், மனித வாழ்வில் நிகழும் ஊறுகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்க இயலாத நிலையிலும் மனிதமனம் சிலவற்றைப் படைத்து காரணம் கற்பித்துக் கொள்கிறது. அவை நம்பிக்கைகளாக உருப்பெருகின்றன.⁴⁶

நம்பிக்கை மனித வாழ்வின் உயிர்நாடி. உலகம் ஓர் அச்சில் சுழல்வதைப்போல, நம்பிக்கையை மையமாக வைத்தே உலக மாந்தரினம் இயக்கம் பெறுகிறது. நாட்டுப்புறவியலை நோக்கினால் அங்கும் நம்பிக்கையே மனித வாழ்வின் அடிப்படை ஆதாரமாய் அமைவதைக் காணலாம். இவ்வாறு நாட்டுப்புற வாழ்வில் நம்பிக்கை அடிப்படையாக விளங்குவதை நத்தர்சா குறிப்பிடுகின்றார்.⁴⁷

மனித மனத்தின் விழைவால் நம்பிக்கை தோன்றுகிறது. அச்சத்தின் காரணமாக மனிதன் இயற்கையின் தோற்றத்தினையும் செயற்பாடுகளையும் தனது வாழ்வியல் நடப்புகளோடு இயைந்து நோக்கிய நிலையில் நம்பிக்கைகள் தோற்றம் கொண்டன.

நம்பிக்கைகள் மனித மனதில் உறைந்து கிடப்பவை. அவை வாழ்வின் பயன் கருதி உருவாக்கப்பட்டவை. தீயவற்றிலிருந்து பாதுகாப்பதையும் நன்மைகள் விளைவிப்பதையும் நோக்கமாகக் கொண்டவை. நம்பிக்கைகளை காலங்காலமாக ஏற்றுக் கொள்கின்ற மனிதமனம் அவற்றின் காரணகாரியங்களை அறியமுடிவதில்லை. மனிதனிடமிருந்து பிரித்துவிட முடியாதபடி நம்பிக்கைகள் அவனுடைய வாழ்க்கையில் வேருன்றிக் காணப்படுகின்றன. அவை உள்ளத்தில் உருவாகி பதிந்துவிடுகின்றன.

தீமைகளிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள முயலும் தற்காப்பு முயற்சியும் நன்மை விளைய வேண்டுமென்ற விருப்பமாகவும் நம்பிக்கைகளை நிலைநிறுத்துகின்றன. மனிதனின் நலவுணர்வு காரண காரியத்தைக் காணமுனைவதில்லை. ஆதலால் நம்பிக்கைகளை மனிதமனம் ஏற்றுக் கொள்கின்றது. பொதுவாக நம்பிக்கைகளை உளஉருவாக்கம் (Mental Creation) என்பர் ஜேம்ஸ் பிஸ்ஸெட் ப்ராட்.⁴⁸

நம்பிக்கைகள் மரபுவழியில் காலங்காலமாக ஒரு தலைமுறையினரிடமிருந்து மற்றொரு தலைமுறையினருக்குப் பரவிப் பழகி வருகின்றன. மனிதனின் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை பலவித நம்பிக்கைகளை மக்கள் கைக்கொண்டிருக்கக் காண்கிறோம். நம்பிக்கைகளே மனித வாழ்வினை இயக்குகின்றன என்று கூறும் அளவிற்கு அவை வாழ்வில்

பெரும்பங்கு வகிக்கின்றன. ஒரு வளர்ச்சியடைந்த மனிதனிடம் பத்தாயிரக்கணக்கான நம்பிக்கைகளும் நூற்றுக்கணக்கான வழக்கங்களும் எண்ணிக்கைக்குட்பட்ட சில குறிக்கோள்களும் இருப்பதாகச் சமூக அறிவியல் கலைக்களஞ்சியம் சுட்டும்.⁴⁹

சொல்லும் பொருளும்

நம்பிக்கையினைச் சுட்டும் ஆங்கிலச்சொல் (Belief) இடைக்காலத்தில் பயிற்சி பெற்றதனை ஆங்கில அகராதிகள் (Dictionaries) தெரிவிக்கின்றன. தமிழில் இச்சொல் நம்பிக்கையினைக் குறிக்கப் பயன்பட்டுள்ளதனைச் சங்க இலக்கியப் பயிற்சி கொண்டு உணரலாம். தொல்காப்பியத்தில் நட்பு என்ற சொல் விருப்பம் என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டள்ளது.

“நம்பு மேவு நசையாகும்மே” (தொல்.சொல்.329)

இங்கு உரிச்சொல் அடியாகப் பிறந்த எச்சமாகக் காட்டப்படுகின்றது. நற்றிணையில் நம்பு என்ற வினைச்சொல் நம்பிக்கை என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டிருக்கக் காண்கிறோம்.

“சேரியம் பெண்டிர் சிறுசொல் நம்பிச்

சுடுவான் போல நோக்கும்” (நற்.175:7-8)

மற்றொரு பாடலில் நம்புதல் என்ற சொல்லாட்சியும் பயின்று வந்துள்ளது.

“நாடல் சான்றோர் நம்புதல் பழியெனிற்

பாடின கலுமுங் கண்ணொடு சாஅய்ச்

சாதறு மினிதே காதலுந் தோழி” (நற்.327:1-3)

நம்பிக்கைகளை உள்ளத்தின் உருவாக்கம் (Mental Creation)

என்பர். அவ்வுள உருவாக்கத்திற்கு அடிப்படையாக அமைவது நிலைப்பாட்டுக் கொள்கை எனலாம். எனவே தீமைகளிடமிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு மனிதன் தனக்குத்தானே கற்பித்துக் கொண்டவற்றை தனது செயலில் செயலாற்றும் போது, வெற்றி கிடைத்தால் நன்மை என்றும், தோல்வி ஏற்பட்டால் தீமை என்றும் கருதி, நிமித்தங்களையும், நிமித்தக் கூறுகளையும் நம்பிக்கைகளாக உருவாக்கிக் கொண்டான். அந்நம்பிக்கைகள் மக்களிடம் செவிவழியால் பரவும் போது, நன்மை நிகழ வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பினை உடைய மனித உள்ளம், சோதனைக்கு ஆட்படுத்தாமல் அதனை ஏற்றுக் கொள்கிறது. பின்பு எல்லோராலும், ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, பொதுத் தன்மையடைந்து சமூகத்தில் செல்வாக்குப் பெறும்போது, அவை நிலைபேறு பெற்றுவிடுகிறது. எனவே இவற்றை உள்ளத்தின் உருவாக்கம் என உளவியலாளர் கூறுவது பொருத்தமானதாகத் தோன்றுகிறது என்று கூறுவர்.⁵⁰

உள்ளத்தில் எழும் எண்ணங்களின் வெளிப்பாடே நம்பிக்கை எனலாம். மக்கள் தங்களின் வாழ்வில் கிடைத்த பல்வேறு அனுபவங்களின் மூலம் செய்யத்தகுந்த செயல்களையும், செய்யத்தகாத செயல்களையும் வரையறை செய்து கொண்டு வாழ்கின்றனர். தங்களின் வாழ்வில் நன்மை, தீமை ஏற்படும் போது நம்பிக்கை எழுந்தது எனலாம்.

பழந்தமிழர் நம்பிக்கைகள்

பண்டைப் பழக்க வழக்கங்கள் பலவற்றை மூடநம்பிக்கையென்று ஏளனம் செய்கின்றோம். மூடநம்பிக்கைகளை விட்டொழித்தால் தான் முன்னேற முடியும் என்று முழுக்கம் செய்கிறோம். மூடநம்பிக்கைகளை வெறுக்கும்

ஆத்திரத்திலே உண்மைக்கு மாறாகக்கூட உரையாடத் தொடங்கி விடுகின்றோம். இன்று நாம் வெறுக்கும் செய்திகள் பண்டை காலத்தில் நம்மிடம் இருந்தவை அல்ல; அந்நியர்கள் நம்மீது சுமத்தப்பட்டவை என்று சொல்லி வருகின்றோம். அந்நியரால் புகுத்தப்பட்டவையோ அல்லது நம்மிடையே பிறந்தனவோ, ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாகச் சில பழக்க வழக்கங்களும், நம்பிக்கைகளும் தமிழர் சமுதாயத்தில் கலந்து ஒன்றுபட்டுக் கிடக்கின்றன.⁵¹

நம்பிக்கையும் மூடநம்பிக்கையும்

மக்களின் பண்பாட்டுக் களஞ்சியம் நம்பிக்கை ஆகும். மனிதன் தோன்றிய காலத்திலிருந்து இந்த நம்பிக்கை பயன்பட்டு வருகிறது. துயரமான நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள இந்த நம்பிக்கை பயன்படுகிறது. மனிதர்களின் மனநிலையை உணர்த்தக்கூடியது இந்த நம்பிக்கை ஆகும். நம்பு என்பதன் அடியாகப் பிறந்தது நம்பிக்கையாகும். தொல்காப்பியரும் “நம்பும் மேவும் நசையாகும்மே”⁵² என்கிறார். மனிதனின் உற்பத்தி முறைக்கேற்ப, பொருளாதார, அரசியல் நிலைக்கேற்ப இந்த நம்பிக்கைகள் தோன்றுகின்றன. மனிதனின் அறியாமையினாலும், அச்சத்தினாலும், ஊகத்தினாலும் இந்த நம்பிக்கைகள் தோன்றுகின்றன. இக்கூற்றை வலியுறுத்தும் வகையில் சோமலெ, பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை மனிதன் ஒவ்வொரு நாள் வாழ்விலும், ஒவ்வொரு சிறு செயலிலும் கூட எத்தனையோ நம்பிக்கைகள், சகுனங்கள், சாத்திரங்கள் மனிதனை ஆட்டிப் படைக்கின்றன. நம்பிக்கை இல்லையாயின் நாடும் வீடும் நலமுற வழியில்லை. பெரும்பாலானவை நம்பிக்கை அச்சத்தின் விளைவாகவே ஏற்படுகின்றன.⁵³

நம்பிக்கை எல்லா இனத்திலும் உள்ளன எனக் கூறுகிறார். ஆகவே எல்லா இனத்திலும் இந்த நம்பிக்கைகள் பரம்பரையாக வந்துகொண்டே இருக்கின்றன. எவ்வளவுதான் பகுத்தறிவு வாதங்கள் புயல்போல் வீசினாலும், விஞ்ஞானம் வளர்ச்சி அடைந்தாலும், மக்கள் நெஞ்சில் காலங்கள் தோறும் ஊறித் தொடர்ந்து வருகின்ற இந்த நம்பிக்கைகளை மாற்ற முடிவது இல்லை. இதன்படி பழியர்களின் வாழ்விலும் நம்பிக்கைகள் தோன்றி அவர்கள் கடைப்பிடிப்பதை அறியலாம்.

நகரத்து ஆட்கள் மலைக்குள் வந்தால் அவர்களைப் பார்த்து பழியர்கள் ஓடி ஒளிந்து கொள்வதுண்டு. ஏனெனில் நகரவாசிகள் தங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு போய்விடுவார்கள் என நம்பியதே ஆகும். இன்று இது இல்லை.

பழியர்கள் கிழங்கு தோண்டிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில் நகரத்து ஆட்கள் வந்தாலோ, ஆகாய விமானம் மேலே பறந்து போனாலோ தோண்டிய குழியை மண்ணைப்போட்டு மூடிவிடுகின்றனர். காரணம் நகரத்து ஆட்கள் பார்த்தால், அவர்கள் கிழங்கைத் தோண்டி எடுத்துக் கொள்வார்கள் என்றும், ஆகாய விமானம் நிழல்பட்டால் கிழங்கு பூமியில் வைக்காது என்றும் நம்புகின்றனர். ஆரம்ப காலத்தில் பழியர்கள் மலைக்குள் வேலைக்குச் செல்லும் பொழுது புழுக்கப்பட்டை என்ற மணம் மிக்க பொருள், பூலான்கிழங்கு, மஞ்சள் கிழங்கு போன்ற பொருட்களை ஒன்றாக வைத்து அரைத்து உடலெங்கும் பூசிக் கொள்கின்றனர். இவ்வாறு பூசிக்கொண்டால் காட்டு எருமை, புலி, யானை போன்ற விலங்குகளால் தங்களுக்கு ஆபத்து வராது என நம்புகின்றனர். இவர்கள் பாம்பை அடித்தால், அதைத் தீயிலிட்டுப்

பொசுக்கிவிடுகின்றனர். அப்படியே அடித்துப்போட்டால் மறுபடியும் காற்றைக் குடித்து உயிர்பெற்றுவிடும் என்பது இவர்களது நம்பிக்கை. இவர்களுக்கு அரசாங்கத்தில் சொல்லி வேலை வாங்கித்தர விண்ணப்பத்தில் கையெழுத்துப் போடுங்கள் என்றால், போடமாட்டேன் என்று கூறுகிறார்கள். காரணம் கையெழுத்துப் போட்டால் மலைக்குள்ளே அரசாங்கம் நுழையவிடாது என எண்ணுகின்றனர்.

உளவியலார் மூடநம்பிக்கை மனிதனது மனநலத்திற்கும் சமுதாயத்தின் கட்டுக்கோப்பிற்கும் இன்றியமையாத ஒன்றாகக் கருதுவர்.⁵⁴

மூடநம்பிக்கை பெரும்பாலும் மக்களின் அறிவு வளர்ச்சி நிலையினை அடியொற்றியே அமையும். அது மக்களின் அறியாமையின் அளவினை வெளிப்படுத்தும். சிந்தனைத் திறனற்ற மக்களின் மூடநம்பிக்கையை நம்பிக்கையாகக் கருதுவர்.⁵⁵

ஒருவன் வாழுகின்ற சமுதாயத்தினரின் அறிவு வளர்ச்சிக்குப் பொருந்தாத பொருளற்ற நம்பிக்கைகளையும் சடங்குகளையுமே பொதுவாக மூடநம்பிக்கை எனக்குறிப்பர்.⁵⁶

சமூகவியலார் காரணகாரியத் தொடர்பற்றிருக்கும் பொழுது பகுத்தறிவுக்குப் புறம்பான வகையில் ஒரு நடவடிக்கை நிகழும் என்று நம்புகின்ற தன்மையை மூடநம்பிக்கை என்பர்.⁵⁷

காரண காரியங்களுடன் நிறுவ முடிவதையும் தொடர்புடையதையும் நம்பிக்கை என்பர். நம்பிக்கைகளுக்கும் காரணம் காணுவது இலகுவன்று என்று க.கைலாசபதி கூறுவார்.⁵⁸ காரண காரியத் தொடர்பின்றி சான்றுகளின்

வாயிலாக நிறுவ முடியாதவை மூடநம்பிக்கை எனப்படும். சான்றாக “காகம் கரைந்தால் விருந்தினர் வருவர்”, “ஆந்தை அலறினால் கேடு வரும்” என்ற நம்பிக்கை சங்ககாலம் முதல் இன்றுவரை மக்களிடையே வழக்கிலிருக்கின்றது. காரண காரியத் தொடர்புற்றிருக்கும் பொழுது பகுத்தறிவுக்குப் புறம்பான வகையில் ஒரு நடவடிக்கை நிகழும் என்று நம்புகின்ற தன்மையை மூடநம்பிக்கை என்பர். இந்நம்பிக்கை பழியரிடமும் உள்ளது.

இனத்திற்கு இனம் மாறுபட்டு காணப்படும் நம்பிக்கை மூடநம்பிக்கைகள் என்று ஒதுக்கிவிட முடியாது. அவை மனித வாழ்வில் நடக்கின்ற அனைத்து செயல்களுக்கும் அடிப்படையாகத் திகழ்கின்றன. அவை பண்பாட்டு உறுப்புகளின் ஒட்டுமொத்தமான உணர்ச்சிகளின் தொகுதி என்று கூறுவது பொருத்தமானதாகும்.⁵⁹ அவை வாழ்க்கையில் அடிப்படைக் கருத்துக்களாகத் திகழ்கின்றன. ஆனால் நாட்டுப்புற மக்களிடம் காணப்படும் நம்பிக்கைகளை மூடநம்பிக்கைகள் என்று கூறுவதைக் காணலாம். நம்பிக்கை என்பது மக்களால் நம்பப்படும் அனைத்து எண்ணங்களும் கருத்துக்களுமாயிருக்க மூடநம்பிக்கை என்பது மக்களின் கேள்வியற்ற நம்பிக்கை எனலாம்.⁶⁰ கிராப்பே கருத்துப்படி மூடநம்பிக்கை என்பது நம்முடைய சொந்தமான பேச்சுக்கள், நம்பிக்கைகள், நடைமுறைகள் ஆகியவற்றிலிருந்து மாறுபட்டவை. நம்பிக்கை என்பது மரபு வழியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட கருத்தாகும். மூடநம்பிக்கை எண்ணிக்கையற்ற தலைமுறையினரால் உணர்ச்சிகளின் கலவையால் ஏற்பட்டதாகும்.⁶¹

மேற்கூறிய கருத்துக்கள் நம்பிக்கைகளுக்கும், மூடநம்பிக்கைகளுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை விளக்குகின்றன.

சகுனம்

ஏதேனும் ஒரு செயலைத் தொடங்கும் போதும், ஒரு பணிக்காக புறப்படும் போதும் “நல்ல வார்த்தை கேட்பது” மக்கள் வழக்கில் காணப்படும் நம்பிக்கையாகும். தொல்காப்பியரும் இதனை பாக்கத்து விரிச்சி⁶² என்று குறிப்பிடுகின்றார். அவ்வாறே நற்குறி கேட்டலில் பல்லி சகுனம் முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. சங்க இலக்கியங்களில் பல்லி சகுனம் பற்றிய குறிப்புக்கள் காணக்கிடக்கின்றன.

பகுவாய்ப் பல்லி படுதொறும் பரவி

நல்ல கூறு என நடுங்கிப்

புல்லென் மாலையொடு பொது கொல்தானே⁶³

என்று அகநானூறுப் பாடலும்,

நெடுஞ்சுவர்ப் பல்லியும் பாங்கிற் றேற்றும்⁶⁴

என்று நற்றிணைப் பாடலின் வாயிலாகவும் பல்லி சகுனத்திற்குள்ள முக்கியத்துவம் வெளிப்படுகிறது.

சகுனம் பற்றிய நம்பிக்கை உலகெங்கும் காணப்படுகிறது. பண்டைத் தமிழர் இதனை புள், நிமித்தம் ஆகிய சொற்களால் குறிப்பிட்டுள்ளனர். நிமித்தம் என்பது வாழ்வில் நிகழ்விருக்கும் நன்மை, தீமைகளை சில குறியீடுகள் வாயிலாக உணர்த்துவதாகும். நிமித்தங்கள் அனைத்தும்

நம்பிக்கையின்பாற்பட்டன.⁶⁵ இந்நிமித்தத்தை நல்ல நிமித்தம், தீய நிமித்தம் என வகைப்படுத்தலாம்.

தெய்வம் பற்றிய நம்பிக்கை

பழியர்கள் கிழங்கு, தேன் போன்ற பொருட்களை இலையில் வைத்து வன தெய்வங்களை வணங்குகின்றனர். தெய்வத்திற்குப் படைக்க தேன், கிழங்கு எடுக்கச் செல்லுபவர்கள் குளித்துச் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் பாம்பு கடித்துவிடும் என நம்புகின்றனர். தேன், கிழங்கு வைத்துத் தெய்வத்தை வழிபட்டால் மிகுதியாகத் தேனும், கிழங்கும் கிடைக்கும் என நம்புகின்றனர். பழியர் வசிக்கும் இடத்தில் யாருக்காவது ஒருவருக்குப் பெரியம்மை வந்தால் எல்லோரும் வெளியேறி வேறு இடத்தில் குடியேறுகிறார்கள். பெரியம்மை பாவித்து இருப்பவனை அவனுடைய உறவினர்கள்கூட கவனிக்கமாட்டார்கள். காரணம் தெய்வத்தின் கோபத்தினால் தான் இந்தப் பெரியம்மை வந்து இருக்கிறது என்றும், தாம் அவர்களுக்கு உதவி செய்தால், தம்மையும் தெய்வம் தண்டிக்கும் என்ற பயத்தினால் ஒரு செரட்டையில் (கொட்டாங்குச்சி) தண்ணீர், கொஞ்சம் அவித்த கிழங்கு இவற்றை மட்டும் வைத்துவிட்டுச் சென்றுவிடுவார்களாம். அவன் பிழைத்தால் மறுபடியும் கூட்டத்தோடு சேர்ந்து கொள்ளலாம். இறந்தால் சேரமுடியாது. இக்கருத்தை சோமலெ, பழியர்கள் தங்களுடைய கிராமம் ஒன்றில் பெரியம்மை பரவினால் உடனே அந்தக் கிராமத்தைக் காலி செய்துவிட்டு, எல்லோரும் அங்கிருந்து வெளியேறிவிடுவார்கள். பெரியம்மை பரவுவது கடவுளின் கோபத்தின் விளைவு என நம்புகின்றனர்⁶⁶ எனக் கூறுகிறார்.

இந்நம்பிக்கை இன்று இருந்தாலும் அவர்கள் நோயினால் பாதித்தவரை விட்டுப் பிரிவதில்லை.

பழியப் பெண்கள் தங்களுடைய குழந்தைகளைத் தொட்டில் கட்டிப் போடுவது இல்லை. காரணம் தொட்டிலில் போட்டால் வன தேவதைகள் அக்குழந்தையைத் தூக்கிச் செல்லும் என்பது அவர்களுடைய நம்பிக்கை. இக்கூற்றை மு.அன்னகாமு, மலைவாழ் மக்களின் தாய்மார்கள் குழந்தைகளை மார்பிலோ அல்லது முதுகிலோ வைத்துச் சேலை முகப்பிலோ அல்லது வேறு ஏதேனும் ஒரு துணியாலோ உடம்போடு கட்டி வேலையும் செய்வர். தொட்டிலில் போடுவது இல்லை. கருப்பசாமி, அக்காமார், தங்கைமார். சேலைக்காரி, வனதேவதைகள் அவங்கதான் தொட்டிலே ஆடுகிறவக. நும் புள்ளைகளை அதிலே போட்டா தொட்டி வெந்து போகும். புள்ளைகளை ஆகாசமாகத் தூக்கிக் கொண்டே போயிடுவாங்க⁶⁷ எனக் கூறுவதாகக் கூறுகிறார். பழியர் தம் குழந்தைகளுக்கு முருகன், வள்ளி போன்ற தெய்வங்களின் பெயர்களையே வைக்கின்றனர். காரணம் தெய்வங்களின் பெயரை வைத்தால் தான் குழந்தைகளுக்கு நோய் நொடி வராமல் நீண்ட காலம் வாழ்வார்கள் என்றும், தெய்வத்தின் வீரம், அறிவு, ஆற்றல் குழந்தைகளுக்கு வரும் என்றும் நம்புகின்றனர். தங்களுக்குக் குழந்தை இல்லாவிட்டால் காட்டுத் தெய்வங்களை வணங்கிப் பொங்கல் வைக்கின்றனர்.

பழியர்கள் தேன் எடுக்கும் போது மரத்திலிருந்து அல்லது பாறையிலிருந்து கீழே விழுந்துவிடாமல் இருக்கத் தெய்வங்களை வணங்குகின்றனர். தேன், கிழங்கு இவற்றைத் தெய்வம் சாப்பிடும் என்ற நம்பிக்கையில் இவ்வாறு வைக்கின்றனர்.

தாம் ஒன்று கொடுத்தால் தெய்வம் ஒன்று கொடுக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் குழந்தைகளுக்கு மொட்டை எடுக்கின்றனர். தங்களுக்குச் சுலபமாகக் குழந்தை பிறக்க, நல்ல கணவன் கிடைக்க இறைவனை வேண்டுகின்றனர். நகரத்துக்கு வந்தால் தங்களுக்கு நோய் நொடிகள் வரும் என நம்புகின்றனர்.

பிறப்பு, பூப்பு, இறப்புச் சடங்கில் நம்பிக்கைகள்

கர்ப்பவதியான பழியப்பெண் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் போது அவளை எழுப்பக்கூடாது என்கின்றனர். ஏனெனில் அவள் தூங்கும்போது கடவுள் குழந்தையைச் செய்து கொண்டிருக்கிறார் என்றும், அப்போது அவளை எழுப்பினால் குழந்தை செய்வதைக் கடவுள் பாதியிலேயே விட்டுவிட்டுச் சென்றுவிடுவார் என்றும், அப்போது பிறக்கும் குழந்தை உடல் ஊனமுற்றதாகப் பிறக்கும் என்று நம்புகின்றனர்.⁶⁸

குழந்தைக்கு நஞ்சுக்கொடி சுற்றிப் பிறந்தால் நல்லதன்று என்றும், வீட்டுக்குக் கேடு வரும் எனவும் நம்புகின்றனர். வீட்டுக்கு முதலில் ஆண் குழந்தை பிறந்தால் தமக்குச் செல்வம் பெருகாது என்றும், பெண் குழந்தை பிறந்தால் செல்வம் பெருகும் என்றும் நம்புகின்றனர்.⁶⁹

குழந்தை பிறந்தவுடன் தண்ணீர்க்குடம், நஞ்சுக்கொடி போன்றவற்றை ஒரு துணியில் முடிந்து மரக்கிளையில் கட்டுகின்றனர். ஒருசில இடங்களில் புதைக்கின்றனர். நஞ்சுக்கொடியைக் கீழே போட்டால் நாய், நரி தின்றுவிடும் என்றும், அதனால் குழந்தைக்குப் பால் இருக்காது என்றும், குழந்தைக்கு நோய்கள் வரலாம் என்றும் நம்புகின்றனர்.⁷⁰

பிறந்த குழந்தைக்கு நல்லவர் ஒருவர் தேனைத்தொட்டு அதன் நாக்கில் வைக்கின்றனர். இதனால் நல்லவருடைய வீரம், அன்பு, அறிவு போன்ற குணங்கள் அப்பிள்ளைகளுக்கும் வரும் என நம்புகின்றனர். வேலைக்குப் போகும்போது குழந்தைகள் அழுதால் தமக்குக் காயங்கள் வரும் எனவும் நம்புகின்றனர்.⁷¹

பூப்பு அடைந்த பழியப்பெண் தனிக்குடிசையில் தங்கியிருக்கும் போது, அவள் ஆண்களின் முகத்தைக் கண்டால் தங்களுடைய அழகு கெட்டுவிடும் என்றும், தங்களை மற்ற ஆண்கள் மணம் முடிக்கமாட்டார்கள் என்றும் நம்புகின்றனர். பூப்பு அடைந்த பெண் தனிக்குடிசையில் இருக்கும் போது, தன் பக்கத்தில் இரும்பு, அரிவாள் போன்ற பொருள்களை வைத்துக் கொள்கிறாள். இதற்குக் காரணம் இரவில் இரத்த வாடைக்குப் பேய்கள் வரும் என்ற நம்பிக்கையே ஆகும். ஆரம்பத்தில் பூப்பு அடைந்த பெண் கற்புடையவளாக இருந்தால் அன்று மழை பெய்யும் என்றும், கற்பு இல்லாதவளாக இருந்தால் மழை பெய்யாது என்றும் நம்புகின்றனர்.⁷²

பழியர்கள் பேய், பிசாசு, ஆவி இவற்றில் நம்பிக்கை உடையவர்களாக உள்ளனர். முன்பு பழியர்களில் யாராவது ஒருவன் இறந்தால் அவனை அப்படியே அந்த இடத்திலேயே போட்டுவிட்டு மற்றவர்கள் வேறு இடத்திற்குச் சென்றுவிடுவார்கள். காரணம் அந்த இடத்தில் தங்கியிருந்தால் செத்தவன் ஆவி தம்மைத் துன்புறுத்தும் என்ற நம்பிக்கையில் அவ்வாறு செல்லுகின்றனர். பழியர்கள் போகும் வழியில் ஒரு மாடு செத்துக் கிடந்தாலும் அவர்கள் அந்த வழியாகப் போகமாட்டார்கள்.

அப்படிப் போனால் தங்களுக்கு வேண்டிய தேன், கிழங்கு போன்ற பொருள்கள் கிடைக்காமல் அலைய நேரிடும் என நம்புகின்றனர்.⁷³

பழியர்களில் பிணத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்லுகையில் பின்னாலே ஒருவன் கடுகைச் சிதறிக் கொண்டு செல்லுகிறான். காரணம் தமது மகன், மகள் மீது பாசம் கொண்ட இறந்த ஆவி தமது மக்களையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்றுவிடும் என்ற பயத்தால் இவ்வாறு கடுகைச் சிதறுகின்றனர். இறந்த ஆவி சிதறிய கடுகை எல்லாம் பொறுக்கிக் கொண்டு வருவதற்குள் பொழுது விடிந்துவிடும். அதனால் ஆவி வீட்டிற்குள் வராது என நம்புகின்றனர்.⁷⁴

இறந்தவரைக் குழிக்குள் புதைத்துவிட்டு, மற்றவர்கள் மூன்று முறை கையால் மண்ணை அள்ளிப் போடுகின்றனர். காரணம் இறந்தவர்கள் தமக்கு நன்மை செய்யும் பொருட்டும், சுகத்தைத்தரும் பொருட்டும் இவ்வாறு செய்கின்றனர். இறந்த ஆவி சாப்பிடும் என்ற நம்பிக்கையில் சோற்றை ஒரு துணியில் பொட்டலமாகக் கட்டி, ஒரு மரக்கிளையில் கட்டித் தொங்கவிடுகின்றனர். ஒரு குவளையில் தண்ணீரும் வைக்கின்றனர்.⁷⁵

இறந்தவர் விரும்பிச் சாப்பிடும் பீடி, சிகரெட், பொடி, வெற்றிலை, சாராயம், பொறிகடலை, அவல், சேவு, பயறு வகைகள் போன்ற பொருள்களை அவர் சாப்பிடும் பொருட்டு சமாதியில் வைக்கின்றனர். இறந்தவரின் நினைவு நாளன்று வாழை இலையை விரித்து அதன் மீது சோறு, குழம்பு போன்ற பொருட்களை வைக்கின்றனர். இதற்குப் படப்புப் போடுதல் என்று பெயர். ஆவி சாப்பிடும் பொருட்டு இவ்வாறு வைக்கின்றனர். இவர்களுக்கு நாள், நட்சத்திரம், நேரம், கிழமை, விரதம், சோதிடம்,

கண்ணேறு கழித்தல் போன்றவற்றில் நம்பிக்கை இல்லை. இவர்கள் கடவுளின் பெயராலும், சடங்கின் பெயராலும் பல வகையான மூட நம்பிக்கைகளைக் கடைப்பிடிப்பதால் இயற்கையுடனும், சமுதாயத்துடனும் பல்வேறு சூழல்களில் போராட வேண்டியுள்ளது. இதன்மூலம் இவர்களுக்கு நல்லது எது, கெட்டது எது என்று அறியும் அறிவின்றி, பகுத்தறியும் சிந்தனையின்றி வாழ்வில் துன்பப்படுவதை அறியமுடிகிறது.⁷⁶

தொகுப்புரை

- ❖ பண்பாடு என்பது அகவளர்ச்சியை அடித்தளமாகக் கொண்டது. ஒரு சமுதாயத்திலுள்ள மக்களின் வாழ்க்கை முறையினையே பண்பாடு எனக் கூற இடமுண்டு.
- ❖ பழக்கம் என்ற சொல் பழகுதல் அல்லது பயிற்சியாதல் என்ற பொருளில் சங்க காலத்தில் ஆட்சி பெற்று வந்துள்ளது.
- ❖ பழக்கம் என்பது புதிதாகப் பழகிவரும் முறையினையும், வழக்கம் என்பது தொன்று தொட்டே வழங்கிவரும் முறையினையும் குறிப்பதாகக் கொள்ள இடமுண்டு. பழகிக் கொள்வது பழக்கமென்றால், வழங்கி வருவது வழக்கம் ஆகும்.
- ❖ பழக்க வழக்கங்கள் மனிதனுடைய உணவு, உடை, மொழி, நம்பிக்கை, பிறப்பு, இறப்பு, பூப்புச்சடங்குமுறைகள் போன்ற அனைத்துத் துறைகளிலும் நிகழ்வதைக் காணமுடியும்.
- ❖ ‘Belief’ என்ற ஆங்கிலச் சொல் நம்பிக்கை என்ற பெயருக்கு இடைக்காலத்தில் பயிலப் பெற்றதை ஆங்கில அகராதி உணருகிறது.

- ❖ தன்னுடைய சொந்த குணத்தை ஒரு சமூகம் மாற்றும் போதும் அல்லது இழக்கும் போதும் அவற்றிற்கு ஏற்ப முன்பே அமைந்திருந்த நடைமுறைகள் நம்பிக்கைகளாக எஞ்சுகின்றன.
- ❖ மனித வாழ்வில் நிகழும் ஊறுகளுக்குக் காரணம் கற்பிக்க இயலாத நிலையிலும் மனிதமனம் சிலவற்றைப் படைத்து காரணம் கற்பித்துக் கொள்கிறது. அவை நம்பிக்கைகளாக உருப்பெருகின்றன.
- ❖ தொல்காப்பியத்தில் நம்பு என்ற சொல் விருப்பம் என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது. நற்றிணையில் நம்பு என்ற வினைச்சொல் நம்பிக்கை என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது.
- ❖ உளவியலார் மூடநம்பிக்கை மனிதனது மனநலத்திற்கும் சமுதாயத்தின் கட்டுக் கோப்பிற்கும் இன்றியமையாத ஒன்றாகக் கருதுவர்.
- ❖ சமூகவியலார் காரணகாரியத் தொடர்பற்றிருக்கும் பொழுது பகுத்தறிவுக்குப் புறம்பான வகையில் ஒரு நடவடிக்கை நிகழும் என்று நம்புகின்ற தன்மையே மூடநம்பிக்கையாகும்.
- ❖ ஏதேனும் ஒரு செயலைத் தொடங்கும் போதும், ஒரு பணிக்காக புறப்படும் போதும் “நல்ல வார்த்தை கேட்பது” மக்கள் வழக்கில் காணப்படும் நம்பிக்கையாகும். தொல்காப்பியரும் இதனை “பாக்கத்து விரிச்சி” என்று குறிப்பிடுகின்றார்.
- ❖ பழியார்கள் கிழங்கு தேன் போன்ற பொருட்களை இலையில் வைத்து வனத்தெய்வங்களை வணங்குகின்றனர். தெய்வத்திற்குப் படைக்கத் தேன், கிழங்கு எடுக்கச் செல்லுபவர்கள் குளித்துச் சுத்தமாக இருக்க வேண்டும். இல்லையென்றால் பாம்பு கடித்துவிடும் என நம்புகின்றனர்.

தேன், கிழங்கு வைத்துத் தெய்வத்தைக் கும்பிட்டால் தமக்கு நிறைய
தேன், கிழங்கு கிடைக்கும் என்பது இவர்களது நம்பிக்கையாகும்.

- ❖ பழியர்கள் தேன் எடுக்கும் போது மரத்திலிருந்து அல்லது பாறையிலிருந்து கீழே விழுந்துவிடாமல் இருக்கத் தெய்வங்களை வழிபடுகின்றனர். அத்தெய்வங்களுக்குத் தேன், கிழங்கு ஆகியவற்றைப் படைக்கின்றனர். அப்பொருட்களைத் தெய்வம் உண்ணுமென நம்புகின்றனர்.
- ❖ முதல் குழந்தை ஆண் குழந்தையாகப் பிறந்தால் தமக்குச் செல்வம் பெருகாது என்றும், பெண் குழந்தையாகப் பிறந்தால் செல்வம் பெருகும் என்றும் நம்புகின்றனர்.
- ❖ பூப்பு அடைந்த பழியப்பெண் தனிக்குடிசையில் தங்கியிருக்கும் போது, அவள் ஆண்களின் முகத்தைக் கண்டால் தங்களுடைய அழகு கெட்டுவிடும் என்றும், தங்களை மற்ற ஆண்கள் மணம் முடிக்கமாட்டார்கள் என்றும் நம்புகின்றனர்.
- ❖ பழியர்கள் பேய், பிசாசு, ஆவி இவற்றில் நம்பிக்கை உடையவர்களாக உள்ளனர். முன்பு பழியர்களில் யாராவது ஒருவன் இறந்தால் அவனை அப்படியே அந்த இடத்திலேயே போட்டுவிட்டு மற்றவர்கள் வேறு இடத்திற்குச் சென்றுவிடுவார்கள். காரணம் அந்த இடத்தில் தங்கியிருந்தால் செத்தவன் ஆவி தம்மைத் துன்புறுத்தும் என்ற நம்பிக்கையே ஆகும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. டாக்டர் க.காந்தி, தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், ப.1
2. கலித்தொகை, 133:8
3. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.23
4. நற்றிணை, 335:6-7
5. திருக்குறள் 580
6. டாக்டர் க.காந்தி, தமிழர் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும், பக்.3-4
7. புறம்.216:1-4
8. தொல்.பொருள்.37
9. பரி.10:115-119
10. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-7, பக்.29-30
11. எஸ்.பி.ஆதிநாராயணன், மனித உள்ளம், ப.171
12. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், ப.54
13. மேலது, ப.232
14. க.த.திருநாவுக்கரசு, வள்ளுவர் கண்ட மனிதன், ப.60
15. Richard M. Dorson (Ed.), Folklore and Folklife, p.3
16. A.L.Kroeber, Anthropology, p.265
17. சு.சண்முகசுந்தரம், நாட்டுப்புற இயல், பக்.25-26
18. கு.பகவதி, தமிழர் ஆடைகள், ப.120
19. கரு.அழ.குணசேகரன், வஞ்சிக்காண்டத்தில் மலையின மக்களின் பாலத் தன்மைகள், பக்.6-7

20. அ.தட்சிணாமூர்த்தி, தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும், ப.89
21. மேலது, பக்.231-232
22. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், பக்.231-232
23. Chidambaranath Chettiar (Ed.), English – Tamil Dictionary, p.81
24. Encyclopedia of Americana, Vol.III, p.469
25. வ.சரசுவதி, நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் சமூக ஒப்பாய்வு, ப.152
26. Hentry White Head, The Village Gods of South India, p.11
27. மேலது, p.11
28. தகவலாளர் : கோ.பழனி, ஊர் : பாரதி அண்ணாநகர்
ஒன்றியம் : வில்பட்டி வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 16.11.2014.
29. தகவலாளர் : மா.காளிராஜ், ஊர் : பாரதி அண்ணாநகர்
ஒன்றியம் : K.C.பட்டி வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 21.12.2014.
30. தகவலாளர் : ஆ.முருகன், ஊர் : கடைசிக்காடு
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 23.11.2014.
31. தகவலாளர் : க.தங்கவேல், ஊர் : பாரதி அண்ணாநகர்
ஒன்றியம் : வில்பட்டி வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 16.11.2014.
32. தகவலாளர் : கோ.பழனி, ஊர் : பாரதி அண்ணாநகர்
ஒன்றியம் : வில்பட்டி வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 16.11.2014.

33. தகவலாளர் : நா.பாலன், ஊர் : பாரதி அண்ணாநகர்
ஒன்றியம் : K.C.பட்டி வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 21.12.2014.
34. தகவலாளர் : க.தங்கவேல், ஊர் : பாரதி அண்ணாநகர்
ஒன்றியம் : வில்பட்டி வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 16.11.2014.
35. தகவலாளர் : வெ.சங்கர், ஊர் : செம்பரங்குளம்
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 22.06.2014.
36. தகவலாளர் : மு.செல்வம், ஊர் : வாழகிரி
ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 13.07.2014.
37. தகவலாளர் : க.சடையாண்டி, ஊர் : பாலமலை
ஒன்றியம் : அடுக்கம் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 19.10.2014.
38. தகவலாளர் : க.காமராஜ், ஊர் : பூதமலை
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 22.06.2014.
39. தகவலாளர் : மு.கோபால், ஊர் : விளாங்குளம்
ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 18.07.2014.
40. தகவலாளர் : க.பாப்பம்மாள், ஊர் : வாழகிரி
ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 13.07.2014.
41. தகவலாளர் : க.காமராஜ், ஊர் : பூதமலை
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 22.06.2014.

42. தகவலாளர் : க.தங்கவேல், ஊர் : பாரதி அண்ணாநகர்
ஒன்றியம் : K.C.பட்டி வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 16.11.2014.
43. தகவலாளர் : மு.கோபால், ஊர் : விளாங்குளம்
ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 13.07.2014.
44. ஆறு.இராமநாதன், நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் காட்டும் தமிழர் வாழ்வியல்,
பக்.215-216
45. சு.சண்முகசுந்தரம், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப.79
46. டாக்டர் க.காந்தி, தமிழரின் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்,
ப.103
47. எச்.நாத்தர்சா, நாட்டுப்புறக் கதைப்பாடல்களில் நம்பிக்கை,
பதினான்காவது ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி, ஐஐஐ, ப.341
48. டாக்டர் க.காந்தி, தமிழரின் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்,
ப.103
49. International eneycopedia of the social sciences; vol.1 and 2; p.455
50. டாக்டர் க.காந்தி, தமிழரின் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்,
ப.104
51. சாமி சிதம்பரனார், பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும், ப.75
52. தொல்.சொல்.நா.812
53. சோமலெ (பு.வெ.), தமிழ்நாட்டு மக்களின் மரபும் பண்பாடும், ப.65
54. கு.த.திருநாவஜக்கரசு, திருக்குறளுக்கு உரைகள் வேண்டுமா? ப.14

55. டாக்டர் க.காந்தி, தமிழரின் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்,
ப.104
56. Annals of Oriental Research, vol. xxiii, p.14
57. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள், ப.283
58. டாக்டர் க.காந்தி, தமிழரின் பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்,
ப.105
59. மேலது, ப.105
60. ஆறு.இராமநாதன், நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வு முறைகள், ப.408
61. மேலது, ப.407
62. தொல்.பொருள்.நா.58
63. அகநானூறு, 289:15-17, ப.633
64. நற்றிணை. 246:2, ப.438
65. சு.சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப.198
66. சோமலெ (பு.வெ.) தமிழ்நாட்டு மக்களின் மரபும் பண்பாடும், ப.3
67. மு. அன்னகாமு, மேல்மலைமக்கள், பக்.8,16
68. தகவலாளர் : க.சடையாண்டி, ஊர் : பாலமலை
ஒன்றியம் : அடுக்கம் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 19.10.2014.
69. தகவலாளர் : க.காமராஜ், ஊர் : பூதமலை
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 22.06.2014.
70. தகவலாளர் : வெ.சங்கர், ஊர் : செம்பரங்குளம்
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 22.06.2014.

71. தகவலாளர் : மு.செல்வம், ஊர் : வாழகிரி
ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 13.07.2014.
72. தகவலாளர் : க.காமராஜ், ஊர் : பூதமலை
ஒன்றியம் : பாச்சலூர் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 22.06.2014.
73. தகவலாளர் : க.சடையாண்டி, ஊர் : பாலமலை
ஒன்றியம் : அடுக்கம் வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 19.10.2014.
74. தகவலாளர் : க.பாப்பம்மாள், ஊர் : வாழகிரி
ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 13.07.2014.
75. தகவலாளர் : மு.கோபால், ஊர் : விளாங்குளம்
ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 13.07.2014.
76. தகவலாளர் : மு.செல்வம், ஊர் : வாழகிரி
ஒன்றியம் : பண்ணைக்காடு வட்டம் : கொடைக்கானல்
மாவட்டம் : திண்டுக்கல் நாள்: 13.07.2014.

முடிவுரை

முடிவுரை

முடிவுரை

பூர்வீகமாக மலைகளை வாழிடங்களாகக் கொண்ட மக்களே பழங்குடிகள். அக்குடிகளில் பளியரும் ஒருவராவர்.

பழங்குடியினரைக் குற்றவாளிப் பழங்குடியினர் என்றும் குற்றவாளிப் பட்டியலில் இருந்து நீக்கப்பட்ட பழங்குடியினர் என்றும் அரசியல் நிர்வாக வசதிக்காகப் பாகுபாடு செய்துள்ளனர். இப்பளியர்கள் குற்றவாளிப் பட்டியலிலிருந்து நீக்கப்பட்ட பழங்குடியினராவர்.

பளியர் என்ற சொல் வழக்கில் பளியர், பழியர், பளியன், பழையர், பழையரேர் என வழங்கப்படுகின்றன.

தமிழக மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளின் தென்னகக் காடுகளில் வாழும் திராவிடப் பழங்குடியினரே பளியர் ஆவர். இவர்கள் வேட்டைக்காரர்களாகவும், தேன் சேகரிப்பவர்களாகவும் விளங்குகின்றனர்.

சங்க காலத்தில் பழையர் எனும் இனம் இருந்துள்ளது. அவ்வினத்தில் தோன்றிய பழையன் என்ற குறுநில மன்னர் மோகூர்க்குத் தலைவனாக விளங்கியுள்ளான். இப்பழையரே பிற்காலத்தில் பழியர் எனத் திரிந்து வழக்கில் பளியரென மாறியிருக்கக்கூடும்.

தொல்காலத்தில் இவர்கள் நீரோடையின் அருகில் குடில் அமைத்து கூடி வாழ்ந்துள்ளனர். ஆனால் இன்று இந்நிலையில் மாற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது.

✚ பரணிலும், பாரையிடுக்குகளிலும், குடிசைகளிலும் பழியர்கள் தொடக்க காலத்தில் வாழ்ந்துள்ளனர். ஆனால் இன்று இவர்கள் சமவெளியில் வாழ்கின்றனர்.

✚ பழியர்களின் தாய்மொழியாகத் தமிழ்மொழி விளங்குகிறது.

✚ அரசால் இவர்களுக்கு வீடுகட்டிக் கொடுக்கப்பட்டாலும் அவர்கள் அதில் விரும்பி வாழாது ஈத்தையால் வேய்ந்து கட்டப்பட்ட குடில்களிலேயே விரும்பி வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

✚ கொடைக்கானல் வட்டத்திற்கு உட்பட்ட இருபது ஊர்களில் பழியர்கள் வாழ்கின்றனர்.

✚ பழியர்கள் வருடத்திற்கு ஒருமுறைப் புதுத்துணி எடுக்கின்றனர். அதற்குக் காரணம் அவர்களின் பொருளாதார நிலை வளப்படாததே ஆகும்.

✚ தொடக்க காலகட்டத்தில் இலை, தழைகளை அணிந்த பழியர்கள் இன்று வேட்டிகள், சட்டைகள், பனியன்கள் (ஆண்கள்), சேலைகள், சட்டைகள் (பெண்கள்), நைட்டி, சுடிதார், மிடி (இளம்பெண்கள்), பேண்ட், சட்டை (இளைஞர்கள்) அணிகின்றனர். நாகரிக வளர்ச்சிக்கேற்ப அவர்கள் தங்களை மேம்படுத்திக் கொண்டதை இது காட்டும்.

✚ பழியர்கள் கல்வி நிலையில் பின்தங்கியவராக உளர். அதற்கு அரசு தக்க நடவடிக்கை எடுத்து அவர்களுக்குரிய சலுகைகள் உரிய வகையில் கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும்.

✚ கல்வி நிலையில் பளியர்கள் மேம்பட வேண்டுமெனில் அவர்களிடம் உள்ள தாழ்வு மனப்பான்மையும், அச்சமும் அறவே அவர்களை விட்டு நீங்க வேண்டும் என்ற கருத்து வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

✚ பளியர்கள் தங்களுக்கிடையே உள்ள பிரச்சினைகளைப் பேசித் தீர்த்துக் கொள்கின்றனர். அவர்கள் காவல்நிலையம் செல்வதில்லை. இவ்வாறு பஞ்சாயத்து செய்யும் முறையினைப் பளியர்கள் 'வீனம்புள்ள' என அழைக்கின்றனர்.

✚ வேட்டையாடுதல், மீன்பிடித்தல், தேனெடுத்தல், கிழங்கெடுத்தல் பளியர்களின் தொழில்களாக உள்ளன.

✚ வேட்டையாடுவதற்காகத் தொடக்க காலத்தில் நாயினையும், தற்காலத்தில் நாயையும் துப்பாக்கியையும் பளியர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர். அவர்கள் தொடக்க காலத்தில் வாரத்தில் ஏழு நாட்களில் மூன்று நாட்களை வேட்டை நாளாகக் கருதிச் செயல்பட்டுள்ளனர்.

✚ வாரத்தின் மூன்று நாட்களை வேட்டையாடுதலுக்கு உரிய நாட்களாகக் கருதிப் பளியர் தொடக்க காலத்தில் செயல்பட்டுள்ளனர்.

✚ தண்ணீர் குடித்ததும், தேன் உறிஞ்சியும் பறந்து செல்லும் தேனீக்கள் பின் சென்று அதன் தேனடைகளைக் கண்டு தேனெடுப்பது பளியர்களின் வழக்காக உள்ளது.

✚ பளியர்கள் தேனெடுக்கச் செல்லும் போது தன் மைத்துனர்களை அழைத்துச் செல்கின்றனர்.

✚ பளியர்கள் இரண்டங்காய், காரங்காய் இரண்டையும் தட்டி ஓடைகளில் உள்ள தண்ணீரில் இட்டு அங்கு வாழும் மீன்களை எளிதாகப் பிடிக்கின்றனர்.

✚ வனத்தில் கிடைக்கும் பொருட்களைப் பளியர்கள் சேகரித்து அவற்றை இடைத்தரகர் மூலமாக விற்றுப் பொருள் ஈடுகின்றனர். இடைத்தரகர்கள் விலையுயர்ந்த வனப்பொருள்களை இவர்களிடமிருந்து குறைந்த விலைக்கு வாங்கி பெரும்பயன் அடைகின்றனர் என்பது கண்டறியப்பட்டுள்ளது.

✚ மழை, விவசாயம், மக்கள்தொகைப் பெருக்கம், நோயைக் குணப்படுத்துதல் போன்ற காரணங்களுக்காகப் பழங்குடிகள் சடங்கினைச் செய்துள்ளனர்.

✚ பழங்குடிகளின் சடங்கில் மெழுகுவர்த்தி, சாம்பிராணி, நறுமணப் பொருட்கள், பூக்கள், கோழி, ஆமை, சுருட்டு, மக்காச்சோளம், காய்கறிகள் ஆகியன சிறப்பிடம் பெருகின்றன.

✚ வளைகாப்புச் சடங்கு தொடக்கத்தில் பளியர்களிடம் இருந்தது. இவ்வழக்கம் இன்று மறைந்துவிட்டது. அதற்குக் காரணம் பொருளாதார நிலையே ஆகும்.

✚ குழந்தையின் அறுத்த தொப்புள் கொடியை ஆற்றுவதற்காக மண்ணிலான ஓட்டையும் மிளகையும் சேர்த்து அரைத்துப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

✚ பளியர்களிடம் காது குத்துதல் தனிச்சடங்காக இல்லை. இவர்கள் முள்ளால் காதுகளைக் குத்திக் கொள்கின்றனர். அதில் பிளாஸ்டிக்காலான தோடுகளை மாட்டிக் கொள்கின்றனர்.

✚ பூப்படைந்த பளியரினப் பெண்ணிற்கு இட்லி, பனியாரம், கறி, மீன், நண்டு, கீரை வகைகள் உணவுகளாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன.

✚ பூப்படைந்த பெண்ணை முப்பதாவது நாளன்று அப்பெண்ணின் கேலிக்கை உறவுக்காரர்கள் மறிப்பதுண்டு. இவ்வழக்கம் இன்றும் உள்ளது.

✚ மணமகன் மணமகள் கழுத்தில் கரும்பாசியினை அல்லது மஞ்சள் கயிறினைக் கட்டுகிறான். இவ்வழக்கம் இன்று பளியரினத்தில் நடைமுறையில் உள்ளது.

✚ இறப்பு நிகழ்வைச் சொல்லச் செல்பவர் கையில் குச்சியுடன் சென்று உறவுக்காரர்களைக் கும்பிட்டு இறப்பு நிகழ்வு சொல்லும் வழக்கம் இவர்களிடையே உள்ளது.

✚ பளியர்களின் குலதெய்வமாகப் பளிச்சியம்மா விளங்குகிறாள். அவர்கள் பிற இடங்களுக்குச் சென்று முருகனை வழிபட்டும் வருகின்றனர். இத்தெய்வங்களன்றி காட்டுத் தெய்வங்களான சடையன், சடைச்சி, கருப்பணசாமி, மூக்கணக்கருப்பன், காளியம்மன், மாரியம்மன் ஆகியோரை

வணங்குகின்றனர். ஒளி வழங்கும் சூரியக் கடவுளையும் வழிபட்டு வருகின்றனர்.

✚ திருக்குறள், பக்தி இலக்கியங்கள், இரட்டைக் காப்பியங்கள் போன்றவற்றில் மருத்துவக் குறிப்புகள் உள்ளன.

✚ இயற்கை மருத்துவம், மாந்திரீக மருத்துவம் எனும் மருத்துவ முறைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

✚ நோயாளியின் துன்பத்தையும், வேதனையையும் துடைப்பதே மருத்துவமாகும் என்ற கருத்து புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

✚ வயிற்று வலிக்கு இரக்கொடி வேரையும், பாம்புகடிக்கு சிறியாநங்கை வேர், பெரியாநங்கைவேர், கருநாகதாழிவேர், நரிவள்ளிவேர் ஆகிய வேர்களையும் பளியர்கள் பயன்படுத்துகின்றனர்.

✚ மாவலிங்கப்பட்டையை தேனில் உரசி மூன்றுமுறை நாக்கில் வைத்தால் வயிற்று இரைச்சல் நீங்குகிறது. அதனைப் பளியர்கள் இன்றும் கைகொள்கின்றனர்.

✚ நன்னாரி வேரின் கசாயம் அல்லது அதன் பொடியைத் தேனோடு கலந்து சாப்பிட்டால் உடலின் சூடு தணியுமென்கின்றனர் பளியர்கள். இம்முறையினை இவர்கள் இன்றும் கைகொண்டு வருகின்றனர்.

✚ தேன் கிழங்கு ஆகியவற்றை இலையில் வைத்து வனதெய்வங்களை வணங்கினால் அவை நிறையக் கிட்டுமெனப் பளியர்கள் நம்புகின்றனர்.

✚ பளியருக்கு முதல் குழந்தை ஆண் குழந்தையாகப் பிறந்தால் அக்குடும்பத்தில் செல்வம் பெருகாது என்றும், பெண் குழந்தை முதற் குழந்தையாகப் பிறந்தால் செல்வம் பெருகுமென்றும் நம்புகின்றனர்.

✚ பூப்படைந்து குடிசையில் இருக்கும் பளியரினப் பெண் ஆண்களின் முகத்தைக் கண்டால் அவளின் அழகு அழிந்துவிடும் எனவும், அத்தகையவளைப் பிற ஆண்கள் திருமணம் செய்யமாட்டார்கள் எனவும் நம்புகின்றனர்.

✚ பளியரினத்தில் ஒருவன் இறந்தால் இறந்தவனை அவ்விடத்தில் விட்டுவிட்டு வேறு இடத்திற்கு மற்றவர்கள் புலம்பெயர்வது தொடக்க காலத்தில் இருந்துள்ளது. அதற்குக் காரணம் அவனின் ஆவி அங்கு உறைந்திருந்து துன்புறுத்தும் என்ற நம்பிக்கையே. ஆனால் இந்நம்பிக்கை இன்று தளர்ந்துள்ளது.

✚ பளியரினத்தின் வாழ்வியலைத் தனிநிலையில் ஆய்வு செய்தது போல பிற இன மக்களின் வாழ்வியலைத் தனித்த நிலையில் மேலாய்வு செய்ய இவ்வாய்வு முன்மாதிரியாக அமையும்.

துணைநாற்பட்டியல்

துணைநூற்பட்டியல்

1. அரங்கநாதன்,ச. - சிற்றிலக்கியங்களில் சித்த மருத்துவம்
ஓர் ஆய்வு,
எட்டாவது உலகத் தமிழ் மாநாடு,
தமிழ்நாடு டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர்.
மருத்துவப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்-1995.
2. அழகர்,க. - விருதுநகர் மாவட்டப் பழியர்களின் வாழ்வியல்
வெண்ணிலா பதிப்பகம்,
386-எ, பாரதியார் தெரு,
மேல ஆவரம்பட்டி,
இராஜபாளையம்-626 117.
விருதுநகர் மாவட்டம்.
முதற்பதிப்பு: டிசம்பர் 2004.
3. அறவாணன்,க.ப. - தமிழ் மக்கள் வரலாறு,
தமிழ்க் கோட்டம்,
2, முனிரத்தினம் தெரு,
அய்யாவு குடியிருப்பு,
அமைந்தகரை,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு: டிசம்பர் 2005.
4. அறிவுடைநம்பி,மா.சா. - தமிழக நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுகள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை-600 098
முதற்பதிப்பு: நவம்பர் 2010.

5. அன்னகாமு - மேல்மலைமக்கள்,
சர்வோதயப் பிரசுராலயம்,
தஞ்சாவூர்.
முதற்பதிப்பு: 1987.
6. ஆதிநாராயணன்,எஸ்.பி. - மனித உள்ளம்,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
சென்னை.
1973.
7. இரத்தினம்,எஸ். - சமூகவியல்களுக்கான ஆய்வு முறைகள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை-600 098.
முதற்பதிப்பு: அக்டோபர் 2009.
8. இராமநாத பிள்ளை,ப. - திருமூலர் திருமந்திரம்,
(உ.ஆ.) தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை-600 018
1942.
9. இராமநாதபிள்ளை.ப. - மனிமேகலை,
(உ.ஆ.) தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை-600 018
1942.

10. இராமநாதன்.ஆறு. - நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வுகள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
8/7, சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை, சென்னை-600 108.
முதல்பதிப்பு: டிசம்பர் 1997.
11. இராமநாதன்.ஆறு - நாட்டுப்புறப் பாடல்கள் காட்டும் தமிழர்
வாழ்வியல்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
மதுரை.
1982.
12. இராமநாதன்.பி. - சிந்துவெளித் தொல் தமிழ் நாகரிகம்,
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிட்.,
154, டி.டி.கே. சாலை,
சென்னை-600 018.
2008.
13. கரகூர் பத்மபாரதி - நரிக்குறவர் இனவரைவியல்
தமிழினி,
67, பீட்டர்ஸ் சாலை, ராயப்பேட்டை,
சென்னை-600 014.
முதல்பதிப்பு: டிசம்பர் 2004.
14. கருப்பூர்
மு.அண்ணாமலை - நமது பண்பாட்டில் நாட்டுப்புற இலக்கியம்,
அண்ணாமலை பதிப்பகம்,
7/13, சின்னப்ப ராவுத்தர் தெரு,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை-600 005.
முதற்பதிப்பு:2007.

15. கல்பகம்.இரா. - சமூகவியல்,
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு:1973.
16. கழனியூரன் - நாட்டுப்புறத்து நம்பிக்கைகள்,
அன்னம் (பி) லிட்.,
2, சிவன்கோயில் தெற்குத்தெரு,
சிவகங்கை-623 500
முதல் பதிப்பு: மே 1995.
17. கனகசுப்புரத்தினம்.இரா. - திருக்குறள்,
க.வனவர் முடிக்கம்,
சென்னை-600 041.
1996.
18. குணசேகரன்.கே.ஏ., - தமிழக மலையின மக்கள்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை-600 098.
இரண்டாம் அச்சு: செப்டம்பர் 2011.
19. குணசேகரன்.கே.ஏ. - நீலகிரி மலையின மக்கள் ஆட்டங்கள்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
முதற்பதிப்பு: சூலை 1989.

20. குளோரி,தா. - நாட்டுப்புறப் பாடல்களில் இடம்பெறும்
பழக்க வழக்கங்களும் நம்பிக்கைகளும்,
காவ்யா,
16, இரண்டாம் குறுக்கு வீதி,
டிர்ஸ்ட்புரம், கோடம்பாக்கம்,சென்னை-600 024
முதல்பதிப்பு: ஆகஸ்ட், 2008.
21. கோதண்டம்,கொ.மா. - நேசம்மிக்க ஆதிவாசிகள்,
அமுதசுரபி மாத இதழ்,
சென்னை.
1987.
22. கோதண்டம்,கொ.மா. - ஆரண்ய காண்டம்,
விசுவகாந்தி பதிப்பகம்,
இராசபாளையம்,
முதற்பதிப்பு: 1976.
23. கோதண்டம்,கொ.மா. - அவர்களுக்கென்று,
குங்குமம் இதழ்,
டிசம்பர், 1986.
24. சக்திவேல்,சு. - நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
31, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை-600 108.
ஏழாம்பதிப்பு: சூன் 2007.
25. சக்திவேல்,சு. - தமிழ்நாட்டுப் பழங்குடி மக்கள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
8/7, சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை, சென்னை-600 108
முதல்பதிப்பு: டிசம்பர் 1998.

26. சக்திவேல்,சு. - திருநெல்வேலி மாவட்ட நாட்டுப்புறவியல் அளவாய்வு, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்-613 010. டிசம்பர் 2007.
27. சக்திவேல்,சு. - நாட்டுப்புறவியல் நூலடைவு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், 55, லிங்கி தெரு, சென்னை-600 001. முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல் 1988.
28. சசிவல்லி,வி.சி. - பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை-600 113. 1989.
29. சசிவல்லி,வி.சி. - தமிழர் திருமணம், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், தரமணி, சென்னை-600 113. முதற்பதிப்பு: 1985.
30. சலீம்.ஏ.எம். - இலங்கை முஸ்லீம்களின் திருமண சம்பிரதாயங்கள், அனைத்துலக இஸ்லாமிய தமிழிலக்கிய ஆராய்ச்சி மாநாட்டு வெளியீடு, 1979.
31. சண்முகசுந்தரம்,சு. - நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை-1 1982.

32. சண்முகலிங்கன்,என். கைலாநிதி - இலங்கை இந்திய மானிடவியல், நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., 41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-600 098
முதல்பதிப்பு: ஜூலை 2014.
33. சந்திரசேகரன்,இரா. - நாட்டுப்புறவியல் கள ஆய்வு, தமிழ்த்துறை, பாரதியார் பல்கலைக்கழகம், கோயம்புத்தூர்-641 046
முதற்பதிப்பு: மார்ச் 2003.
34. சாந்தி,க. - நாட்டுப்புற மக்களின் கைவினை பொருட்கள், தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்-613 005
முதற்பதிப்பு: 2005.
35. சாந்தி,க. - நாட்டுப்புறவியல் ஆய்வுத் தளங்கள், அகல் D15, அபினவ் கைலாஷ், 19, வேளச்சேரி சாலை, சைதாப்பேட்டை, சென்னை-15.
முதற்பதிப்பு: டிசம்பர் 2005.
36. சாரல் நாடன் - மலையகத் தமிழர் வரலாறு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்., 41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை-600 098
முதல்பதிப்பு: ஜூலை 2011.

37. சிதம்பரனார்,சாமி. - பழந்தமிழர் வாழ்வும் வளர்ச்சியும்,
ஸ்ரீ செண்பகா பதிப்பகம்,
32-பி, கிருஷ்ணா தெரு,
பாண்டி பஜார்,
சென்னை-600 017
முதல்பதிப்பு: டிசம்பர் 2010.
38. சிவசுப்பிரமணியன்
(ப.ஆ.)
வானமாமலை - தமிழ்நாட்டுப் பழியர்கள்,
ஆராய்ச்சி இதழ்-3,
பாளையங்கோட்டை.
1971-73.
39. சிவசுப்பிரமணியன் - வரலாறும் வழக்காறுகளும்,
காலச்சுவடு பதிப்பகம்,
669, கே.பி. சாலை,
நாகர்கோவில்-629 001
முதல்பதிப்பு: டிசம்பர் 2008.
40. சீனிவாசவர்மா,கோ. - நரிக்குறவப் பழங்குடிகள்,
அனைத்திந்தியத் தமிழ் மொழியியற் கழகம்,
அண்ணாமலை நகர்,
1978.
41. சுப்பிரமணியன்,கா. - சங்ககாலச் சமுதாயம்,
(ஆய்வுக் கட்டுரைகள்)
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
சென்னை-600 098
இரண்டாம் பதிப்பு: ஆகஸ்ட் 1987.

42. சுப்ரமணியன்,பெ. - தமிழக நாட்டுப்புறவியல் கட்டுரைகள்,
காவ்யா,
16, 2ம் குறுக்குத்தெரு,
டிரஸ்ட்புரம், கோடம்பாக்கம்,
சென்னை-600 024
முதற்பதிப்பு: 2009.
43. சுப்ரமணியன்,ச.வே. (உ.ஆ.) - சிலப்பதிகாரம்,
சங்கை புத்தக நிலையம்,
13, தீனதயாளு தெரு,
தியாகராய நகர், சென்னை-600 017
முதற்பதிப்பு: மார்ச் 1998.
44. சுந்தரராசன்.சு. - 100 ஆண்டுகளுக்கு முன்
திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு: 1985.
45. செல்வராசு,நா சிலம்பு - சங்க இலக்கிய மறுவாசிப்பு
சமூகவியல் மானிடவியல் ஆய்வுகள்,
காவ்யா,
டிரஸ்ட்புரம், கோடம்பாக்கம்,
சென்னை-600 024
இரண்டாம் பதிப்பு: 2009
46. சோமலெ. (பு.பெ.) - தமிழ்நாட்டு மக்களின் மரபும் பண்பாடும்,
நேசனல் புக் டிரஸ்ட் இந்தியா,
சென்னை.
மறுபதிப்பு: 1981.

47. தமிழ்நாடன் - தமிழ்நாட்டு மலைவாழ் பழங்குடி மக்கள்,
ரம்யா தமிழ்நாடன்,
1996.
48. தட்சிணாமூர்த்தி,அ. - தமிழர் நாகரிகமும் பண்பாடும்,
வெற்றிச் செல்வி வெளியீட்டகம்,
தஞ்சாவூர்.
1980.
49. திருநாவுக்கரசு,க.த. - வள்ளுவர் கண்ட மனிதன்,
Journal of Tamil Studies
50. துரைச்சாமிப்பிள்ளை, - புறநானூறு,
ஒளவை.சு. தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை-600 018
1951.
51. நாராயணசாமி ஐயர்,அ - நற்றிணை நானூறு,
சோமசுந்தரனார்,பொவே.- சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்,
(உ.ஆ.) சென்னை.
1976.
52. நிரஞ்சனாதேவி,ரா. - தென்னிந்திய மருத்துவ வரலாறு,
பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ்,
142, ஜானி ஜான்கான் சாலை,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை-600 014
முதல்பதிப்பு: ஆகஸ்ட் 2013.

53. பக்தவச்சலபாரதி - தமிழர் மானிடவியல்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம் - 608 001.
முதல்பதிப்பு: டிசம்பர் 2002.
54. பக்தவச்சலபாரதி,என். - நாட்டுப்புறவியல் கள ஆய்வு நெறிமுறைகள்,
(பொதுப்பதிப்பாசிரியர்) Folklore Society of South Indian Languages,
FOSSILS
Post Bax No.12,
Kariavattam,
Thiruvananthapuram-695 581
First Edition: November 2003.
55. பக்தவச்சலபாரதி,சீ. - பண்பாட்டு மானிடவியல்,
மணிவாகர் பதிப்பகம்,
பாரிமுனை,
சென்னை-108.
1999.
56. பரந்தாமனார்,அ.இ. - வாழ்க்கைக்கலை,
பாரி நிலையம்,
சென்னை-1
1970.
57. பாலசுந்தரன்,ஆதி. - சேரர் வரலாறும் பழனிமலைத் தொடர்வாழ்
பழங்குடி மக்களும்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர் 2012

58. பாலசுந்தரம் பிள்ளை, - ஏலாதி,
தி.அ. (உ.ஆ.) கழக வெளியீடு,
சென்னை-600 018.
59. பாலசுப்பிரமணியன், இரா - நாட்டுப்புற வாழ்வியல்,
சத்யா வெளியீடு,
44, சி.எஸ்.ஆர், நகர் அனெக்ஸ்,
திருநகர்,
மதுரை-625 006
முதற்பதிப்பு: 1990.
60. பாலமுருகன், ச. - கொல்லிமலைப் பழங்குடிகளின்
வாழ்வும் வரலாறும்,
அகல்யா வெளியீடு,
ஜெயா பதிப்பகம்,
'செல்லம் குடில்'
மருர்பட்டி அஞ்சல்,
நாமக்கல்-637 019
முதற்பதிப்பு: டிசம்பர் 2005.
61. பிலோ இருதயநாத் - பழங்குடிகள்,
தமிழ்ச்செல்வி நிலையம்,
43, சித்திரைக்குளம் வடக்குத்தெரு,
மயிலாப்பூர்,
சென்னை-600 004
மூன்றாம் பதிப்பு: ஜூன் 1980.
62. புலியூர் கேசிகன் - மணிமேகலை,
(உ.ஆ.) பாரிநிலையம்,
சென்னை.
1980.

63. புன்னை வனநாதன்,பு.சி - திரிகடுகம்,
தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த
நூற்பதிப்புக்கழகம்,
சென்னை-600 018
1943.
64. மாணக்கனார் (உ.ஆ.) - புறநானூறு,
வர்த்தமான பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு: 1990.
65. முத்தையா,இ. - பண்பாட்டுச் சொல்லாடல்களில்
காட்டுமிராண்டித்தனமும் நாகரிகமும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர்,
சென்னை-600 098
முதல்பதிப்பு: ஜூன் 2012.
66. முரளிதர்,எஸ்.என். - இந்து மதத்தின் இயற்கைக் களஞ்சியம்,
ஹோலி பப்ளிகேஷன்ஸ்,
ஈரோடு.
1997.
67. முருகன்,இரா. - சங்கப்பாக்களில் தொல்குடிக் கூறுகள்,
செல்வி பதிப்பகம்,
47, தெற்குத்தெரு,
பூரணாங்குப்பம் அஞ்சல்,
புதுச்சேரி-605 007
முதற்பதிப்பு: ஏப்ரல் 2003.

68. வாசுதேவன்,இரா. - தமிழர் வாழ்வில் வளர்ந்த சித்தமருத்துவ உத்திகள்,
தாமரை பப்ளிகேஷன்ஸ் (பி) லிட்.,
41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை-600 098
முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர் 2011.
69. வானமாமலை,நா. - தமிழர் பண்பாடும் தத்துவமும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு: 1975.
70. வானமாமலை,வெ. - மக்களும் மரபுகளும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு: 1975.
71. வேங்கடசாமி நாட்டார் - சிலப்பதிகாரம்,
ந.மு. (உ.ஆ.) கழக வெளியீடு,
சென்னை-600 018.
1942.
72. - சித்த மருத்துவ வரலாறு தொகுதி-1,
தமிழ் வளர்ச்சிக்கழக வெளியீடு,
சென்னை-600 005
2003.
73. - கம்பராமாயணம்,
கம்பன் அறநிலை,
கோவை.
1996.

74.

- ஈ.வெ.ரா.சிந்தனைகள்,

75.

- தென் தமிழ்நாட்டுப்
பழங்குடிகள் ஆய்வுத்திட்டம்,
பாலினப்பாகுபாடு:
நாட்டுப்புறவியலும் பழங்குடிகளும்,
லேடி டோக் கல்லூரி வளாகம்,
மதுரை-625 002.

அகராதிகள்

1.

- க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழகராதி,
Cre-A, New No.2,
24th East Street,
Tiruvanmiyur,
Chennai-600 041.
First Edition – January 1992.

2.

- கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-1,
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் வெளியீடு,
சென்னை-600 005
1954.

3.

- கலைக்களஞ்சியம்-3,
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை.
1956.

4. கௌமாரீஸ்வரி,எஸ். - அபிதான சிந்தாமணி,
(தமிழ்க் கலைக்களஞ்சியம்)
சீதை பதிப்பகம்,
6/16, தோப்பு வெங்கடாசலம் தெரு,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை-600 005
முதற்பதிப்பு: டிசம்பர் 2004.
5. மாருதிதாசன் செந்தமிழர்- நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி,
நர்மதா பதிப்பகம்,
16/7, ராஜாபாதர் தெரு, பாண்டியன் பஜார்,
தியாகராய நகர், சென்னை-600 017
ஆகஸ்ட் 2002.
6. பெரியசாமித்தூரன்,ம.ப. - கலைக்களஞ்சியம்,
தொகுதி-7,
1961.
7. - தமிழ்ப் பேரகராதி (லெக்சிகன்),
தொகுதி-4,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை.
1938.
8. - வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-2,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
முதற்பதிப்பு 1987.
9. - வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-6,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
1988.

10.

- வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-7,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
1991.

11.

- வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி-12,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்.
1992.

ஆய்வேடு

1. பெருமாள்,இரா.

- பழியர் வாழ்வும் சடங்கும்,
எம்.:பில் பட்ட ஆய்வேடு,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை.
1986.

ஆங்கில நூல்கள்

1. Ackerkneht, Erwin, H

- A History of Medicine,
The Ronald Press Company,
Newyork.
1955.

2. Gurusironmani.P.

- A short note on the History of
Siddha Medicine (R.P.),
From the B.I.H.M. Vol.II,
No.2, April 1972.

3. Hentry White Head

- The village Gods of South India,
Asian Educational Services,
New Delhi.
1983.

4. Homby,A.S. - Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English, Oxford University, 1980.
5. Hutton, J.H., - Caste in India, Oxford University Press, London. 1995.
6. James Bissett Pratt - The Psychology of religious belief, The Macmillan Company, London. 1908.
7. Makhan Jha - An introduction to Anthropology thought, Vikas Publishing House, Pvt., Ltd., Delhi-110 014 1997.
8. Majumdar, D.W. - Races and Cultures of India, Bombay: Asia Publishing House, 1958.
9. Reddy,D.V.S. - Glimpses of the Art of Medicine and Medical Aid in Ancient South India (R.P.) from the miscellany Vol.XIX, Vol.2, August 1952. B.I.H.M. Vol.III.
10. Simon - The Tamil Platrach, Rev.Ed., Generae Publications Ltd., Colombo 1946 (RP) B.I.H.M. Vol.IX, 1979.

11. Subramaniyam Malayandi - Heritage of the Tamil Siddha Medicine,
Eds. S.V.Subramanian & V.R.Madavan.
12. Thurston, Edgar - Caste and Tribes of Southern India, Vol.5,
Govt. Press,
Madras,
1909.
13. Vatsayayan - Anthropology Social and Cultural,
Kedarnath Ramnath,
Meerut,
Delhi.
14. - Encyclopedia of Americana, Vol.III,
Britanica Encyclopedia Ltd,
Chicage,
1962.